

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημαιο

Δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 1 Ιούλη 2023 ■ χρόνος 42ος φ. 943 ■ 1.50€

Η κυβέρνηση διατάχθηκε σε θέση επίθεσης ενάντια στον λαό! Να οργανώσουμε μαζικούς αγώνες!

Οι ηττημένες αυταπάτες να μην μπλοκάρουν την πάλη μας

Σαν έτοιμη από καιρό, η νέα κυβέρνηση της ΝΔ συγκροτήθηκε, διατάχθηκε και παρουσιάστηκε μόλις τελείωσαν οι εκλογές. Στο πρώτο Υπουργικό Συμβούλιο, οι ανακοινώσεις για τις εκατοντάδες «μεταρρυθμίσεις» και τα προσαπαιτούμενα του Ταμείου Ανάκαμψης έδωσαν το σήμα της γενικευμένης επίθεσης ενάντια στον λαό, για την οποία «δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο». Εξάλλου, εκτός από την επίθεση στα εργασιακά-κοινωνικά-οικονομικά δικαιώματα του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας, υπάρχουν και οι δεσμεύσεις στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που αποτυπώνονται και με πρόσωπα στο νέο Υπουργικό Συμβούλιο. Αυτές οι δεσμεύσεις θα εκδηλωθούν άμεσα σε πολιτικές ακόμα πιο επικίνδυνες για τον λαό και τη χώρα, για όλη την περιοχή.

Είναι βέβαιο ότι η κυβέρνηση του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης πράγματι «δεν θα χάσει χρόνο». Το επιβάλλει ο μαύρος ορίζοντας της κρίσης και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που περιβάλλει τον πλανήτη, την περιοχή, τον λαό μας. Το επιβάλλουν οι απαιτήσεις των ξένων αφεντικών, που έσπρωξαν με όλους τους δυνατούς τρόπους για να προκύψει η αυτοδύναμη ΝΔ. Δίπλα σε αυτή την κυβέρνηση, τον φορέα της αντιλαϊκής επίθεσης και της υπηρέτησης των ιμπεριαλιστικών αφεντικών, στέκεται η κάθε είδους «αντιπολίτευση». Στέκονται οι προσαρμοσμένοι των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, που στελέχη τους κάνουν κιόλας δηλώσεις υποστήριξης της νέας κυβέρνησης! Στέκονται οι ακροδεξιές και φασιστικές δυνάμεις, που ανέλαβαν ήδη να «ανοίγουν δρόμο» προς πιο

αντιδραστικές κατευθύνσεις στο κυβερνητικό έργο.

Η μαυρίλα, λοιπόν, της επόμενης μέρας είναι εδώ! Δεν μπορούσε να αποκρουστεί και να ανατραπεί στις κάλπες. Μπορεί, όμως, και πρέπει να αποκρουστεί στους δρόμους. Λαός και νεολαία δεν έχουν (αυτοί πραγματικά δεν έχουν) λεπτό για χάσιμο! Η συγκρότηση της μαζικής αντίστασης στην επίθεση, η πάλη ενάντια στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τον πόλεμο, ο αγώνας ενάντια στην εντεινόμενη φασιστικοποίηση, πρέπει να μπουν στην πρώτη γραμμή. Η πρόταση κοινής δράσης και Συντονισμού για την ανάδειξη των μετώπων αυτών στην δυνατόν πιο πλατιά κλίμακα, είναι το πρώτο αναγκαίο και κρίσιμο βήμα που χρειάζεται να γίνει.

συνέχεια στη σελ. 2

Να ακυρωθούν τα πρόστιμα!

Η φωνή της οργάνωσης, της αντίστασης και του αγώνα δεν φιμώνεται!

Αυτή η αντιδημοκρατική μεθόδευση και πρακτική ξεκινάει σήμερα με την επιβολή προστίμων σε κόμματα και οργανώσεις που αναφέρονται στην Αριστερά, για να γενικευτεί αύριο σε όποιον αγωνίζεται και θέλει να γνωστοποιήσει στον λαό τον αγώνα του
σελ. 11

Πολλαπλά τα μέτωπα της αντεργατικής πολιτικής για τη νέα κυβέρνηση

Στον φάκελο που περίμενε τον νέο υπουργό Εργασίας, με δεδομένο το ιστορικό που κουβαλάει ο Γεωργιάδης, υπήρχαν αρκετά ζητήματα προς άμεση προώθηση, με σκοπό την αξιοποίηση του εκλογικού αποτελέσματος με όσο το δυνατό μικρότερες αντιστάσεις.
σελ. 6

Τον φασισμό κάποιιοι δεν τον κατάλαβαν βαθιά

σελ. 15

Για τα αποτελέσματα της εκλογικής μας παρέμβασης

**Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ(μ-λ)
Ανακοίνωση για τα αποτελέσματα των εκλογών στις 25 Ιούνη**

Οι αντιδραστικοί εκβιασμοί διαμόρφωσαν ένα ακόμα πιο δεξιό πολιτικό σκηνικό.

Οι απαντήσεις για τα λαϊκά συμφέροντα, η επαναστατική αντικαπιταλιστική-αντιιμπεριαλιστική Αριστερά, χτίζονται με τους μαζικούς αγώνες!

(σελ. 12, 13)

Ο πόλεμος στην Ουκρανία στη σκιά του μισοπραξικοπήματος Πριγκόζιν

σελ. 19

Εν ψυχρώ εκτέλεση 17χρονου από αστυνομικούς

Φλέγεται το Παρίσι

Διαδηλώσεις παντού απέναντι στην πολιτική Μακρόν

Στην Ναντέρ, ένα προάστιο στο δυτικό Παρίσι, ξημερώματα της Τρίτης 27 Ιουνίου, δυο Γάλλοι αστυνομικοί με προτεταμένα τα αυτόματα όπλα τους, σε έλεγχο ενός αυτοκινήτου πυροβολούν εξ επαφής τον οδηγό! Ο 17χρονος Ναέλ πέφτει νεκρός!

Η χρήση βίας απρόκλητα και υπέρμετρα από την αστυνομία και η εμπέδωση της ατιμωρησίας όσων εμπλέκονται, όπως φρόντισε το καθεστώς Μακρόν όλο το προηγούμενο διάστημα να κατοχυρώσει στις διαδηλώσεις για το ασφαλιστικό, είναι που τροφοδοτούν τέτοιες εγκληματικές ενέργειες, στα πλαίσια μιας ολοένα και πιο επιθετικής κρατικής πολιτικής καταστολής των λαϊκών αγώνων και αντιστάσεων.

Η κυβέρνηση διατάχθηκε σε θέση επίθεσης ενάντια στον λαό! Να οργανώσουμε μαζικούς αγώνες!

Οι ηττημένες αυταπάτες να μην μπλοκάρουν την πάλη μας

συνέχεια από σελ. 1

Νέα κυβέρνηση με προδιαγραφές ΗΠΑ και ιαχές επίθεσης

Σε μια χώρα σαν την Ελλάδα, που η... κύρια αξία της για τους ιμπεριαλιστές πάτρωνές της είναι η γεωπολιτική της θέση, στις δοσμένες συνθήκες του φουντώματος του πολέμου στην Ουκρανία και με τα παγκόσμια διακυβεύματα που αυτός ο πόλεμος έχει, προμηνύονται σοβαρές εξελίξεις σε αυτό ακριβώς το πεδίο. Το πεδίο των «αποστολών» που αναλαμβάνει για λογαριασμό των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών, έχοντας ήδη αναλάβει τον ρόλο της πολεμικής τους βάσης και του προγεφυρώματός τους. Εκκρεμεί, ωστόσο, η «διευθέτηση» των ελληνοτουρκικών σχέσεων, πάντα σύμφωνα με την «πολεμική συνοχή» που πρέπει να παρουσιάζει η ΝΑ πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Με βάση αυτή τη στόχευση, οι ΗΠΑ έσπρωξαν για να είναι κοντά χρονικά οι εκλογές στις δύο χώρες και ήδη ο Λευκός Οίκος ανακοίνωσε τη συνομιλία του συμβούλου Ασφάλειας, Σάλιβαν, με τον (νέο) «ομόλογό» του στην Τουρκία, Κιλίτς, κατά την οποία «τονίστηκε η σημασία της σταθερότητας στο Αιγαίο».

Σε αναφορά με αυτή την κατεύθυνση είναι προφανώς τόσο οι αλλαγές υπουργών στο ΥΠΕΞ και στο ΥΠΕΘΑ, όσο και η τοποθέτηση στο πρώτο ως υφυπουργού της Α. Παπαδοπούλου, που «ήρθε απευθείας» από την προεδρία της Ελλάδας στην Ουάσινγκτον! Σε αυτό το πλαίσιο υπάρχουν ήδη «ζυμώσεις» στον λεγόμενο δημόσιο διάλογο με παρεμβάσεις του ίδιου του Δένδια, που είναι ο νέος ΥΠΕΞ, για να αντιμετωπιστούν «προκαταβολικά» έως και σφοδρές αντιρρήσεις που μπορεί να εκδηλωθούν μέσα στις αστικές δυνάμεις, στον βαθμό που η επιδιωκόμενη διευθέτηση θα περιορίζει σημαντικά τους διαχρονικούς αστικούς μαξιμαλισμούς στην αντιδραστική αντιπαράθεση με την αστική τάξη της Τουρκίας. Η συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν στο πλαίσιο της συνόδου του ΝΑΤΟ στη Λιθουανία έχει ήδη ανακοινωθεί και αποτελεί βήμα -θα δούμε πόσο «αποφασιστικό»- στην υλοποίηση αυτής της κατεύθυνσης.

Σε κάθε περίπτωση στο κεφάλαιο αυτό θα υπάρχουν διαρκείς και μεγάλες -έως καθοριστικές για την πολιτική κατάσταση στη χώρα- εξελίξεις. Αυτό το εγγυώνται αφενός οι ολοένα και μεγαλύτερες εντάσεις και κρίσεις στο πολεμικό πεδίο

(ανατίναξη φράγματος, εκστρατεία Πριγκόζιν) που «ζητάνε» από τους πραγματικούς πρωταγωνιστές του μακελειού (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ από τη μια, Ρωσία από την άλλη) να κλιμακώσουν την επιθετικότητα και τους τυχοδιωκτισμούς τους. Αφετέρου, το «εγγυάται» η λεγόμενη «στρατηγική πρόσδεση» της άρχουσας τάξης της χώρας στο αμερικάνικο άρμα, που με όλους τους δυνατούς τρόπους έχει συνδέσει την ίδια της την ύπαρξη με τους πολεμικούς σχεδιασμούς των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών έναντι του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Όλα τα παραπάνω καθόλου δεν σημαίνουν, βέβαια, ότι στη σύνθεση της νέας κυβέρνησης δεν υπάρχουν οι κατευθυντήριες εντολές των ιμπεριαλιστών της ΕΕ. Υπάρχουν και με το παραπάνω και ως πολιτικά πρόσωπα και ως πολιτικές που θα εφορμήσουν ενάντια στον λαό. Εξάλλου, η επιδίωξη η χώρα να γίνει νεκροταφείο εργασιακών, κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών είναι κοινή για όλα τα ξένα και ντόπια αφεντικά. Σε σχέση με αυτή την πλευρά, θα μπορούσαμε να ξεχωρίσουμε την «τριάδα» (Χατζηδάκης, Χρυσόχοϊδης, Γεωργιάδης) που ανέλαβε βαριές αντιδραστικές αποστολές στα αντίστοιχα βασικά υπουργεία (Οικονομίας, Υγείας, Εργασίας), αλλά θα «αδικούσαμε» όλους τους άλλους! Που ο καθένας και όλοι τους -από τους «κεντρικούς» της Επικρατείας (στους οποίους αναβαθμίστηκε και ο Βορίδης για προφανείς πολιτικούς λόγους) μέχρι το νεοσύστατο και με πρόδηλους αντιδραστικούς στόχους υπουργείο «Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας»- υπηρετούν την ενιαία αντιδραστική πολιτική του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης.

Για τι καλείται να παλέψει ο λαός;

Γι' αυτό και πριν αρχίσει πάλι ο απολίτικος χορός των προτάσεων που απαιτούν την «παραίτηση» του τάδε ή δείνα υπουργού, προτάσεων που εκφέρονται με τον πιο «ριζοσπαστικό στόμφο» συνήθως από δυνάμεις του αριστερού εξωκοινοβουλίου, θα σπεύσουμε να επισημάνουμε δύο βασικά για μας πολιτικά στοιχεία.

Πρώτον, το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης παραδέρνει σε αζεπέραστη κρίση, στα πιο μεγάλα αδιέξοδά του. Αυτά τα αδιέξοδα όλο και

περισσότερο τα φορτώνει στον λαό και στη νεολαία, χτυπώντας τα πιο στοιχειώδη δικαιώματά τους στη ζωή και στη δουλειά. Τα αδιέξοδα αυτά είναι κοινά για όλες τις πολιτικές δυνάμεις του συστήματος, κανένα αστικό κόμμα δεν μπορεί να έχει «εναλλακτική» πολιτική έξω από το πλαίσιο που ορίζουν τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους, που είναι το πλαίσιο μέσα στο οποίο υπάρχει και αναπαράγεται η άρχουσα τάξη της χώρας. Στη βάση αυτή, η πολιτική της εκάστοτε κυβέρνησης (πόσο μάλλον του κάθε υπουργείου) είναι η πολιτική αυτού του συστήματος. Δεν είναι «παρεκτροπή» από (ποια;) «ομαλότητα», δεν είναι «ιδεολογική εμμονή» αυτής ή εκείνης της κατεύθυνσης.

Δεύτερον, οι αγώνες του λαού και της νεολαίας δεν μπορούν συνεπώς να έχουν «στόχο» την παραίτηση ενός υπουργού ή την αλλαγή της κυβέρνησης. Ένας τέτοιος «στόχος» σημαίνει ότι οι όποιοι αγώνες και κινητοποιήσεις «βασίζονται» σε αυταπάτες, αναφέρονται σε άλλες αστικές δυνάμεις, είναι έτοιμες να «αδειαστούν» ακόμα και από έναν... κυβερνητικό ανασχηματισμό! Ο στόχος των αγώνων είναι η κυβερνητική πολιτική! Η αντίσταση σε αυτήν, η ανατροπή μέτρων και πλευρών της, η διεκδίκηση δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Αυτός είναι ο μόνος στόχος που μπορεί να φέρει θετικά αποτελέσματα, να αποσπάσει νίκες για τα λαϊκά συμφέροντα. Αυτός είναι και ο μόνος στόχος που πραγματικά συγκροτεί τον λαό και τη νεολαία σε δύναμη πάλης απέναντι στο σύστημα! «Επικίνδυνο» (για να χρησιμοποιήσουμε την αγαπημένη ορολογία των αυταπατών) δεν είναι το κίνημα που αναζητά τον «καλό» διαχειριστή ενός υπουργείου ή συνολικά της κυβέρνησης. «Επικίνδυνο» είναι το κίνημα και η πάλη που συγκροτούνται στον αντίποδα αυτών των αυταπα-

τών, που συγκροτούνται σε βάση πολιτικής χειραφέτησης από όλες τις αστικές δυνάμεις και τα κόμματα του συστήματος. Αυτή είναι θεμελιώδης προϋπόθεση για να συγκροτηθεί η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία στην κατεύθυνση της επαναστατικής προοπτικής τους.

Οι πολιτικές διεργασίες και η ταξικότητά τους

Όλα τα παραπάνω είναι ίσως πιο προφανή τώρα που ο ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται σε περιδίληση μετά και τη δεύτερη βαριά εκλογική ήττα του, που επικύρωσε την εκλογική συντριβή που υπέστη τον Μάη. Το δεδομένο αυτό θέτει με έναν τρόπο πιο «ανοιχτά» την έτσι κι αλλιώς προϋπάρχουσα ανάγκη. Την ανάγκη να συγκροτηθούν μαζικοί αγώνες αντίστασης και διεκδίκησης στη βάση των συμφερόντων και των δικαιωμάτων λαού και νεολαίας, χωρίς να υπάρχει η ψευδαίσθηση της αναγωγής αυτών των αγώνων σε ένα αστικό κόμμα που θα τους «δικαιώσει» (ή θα «ανοίξει τον δρόμο της δικαίωσής τους») με την ανάληψη από αυτό της κυβερνητικής εξουσίας.

Αυτή την υποτιθέμενη εκδοχή της «προοπτικής» των αγώνων δεν μπορεί να την επικαλεστεί στα σοβαρά κανείς τώρα. Αλλά βέβαια, η κατεύθυνση του ομορτισμού και των δυνάμεων του συμβιβασμού δεν αλλάζει με βάση τα δεδομένα. Παρουσιάζει τα εκάστοτε δεδομένα με βάση τη δική του οπτική, με βάση τα δικά του χαρακτηριστικά, τη δική του «φύση». Ας δούμε λοιπόν πως διαμορφώνονται αυτά τα ζητήματα αμέσως μετά τις εκλογές της 25ης Ιούνη.

Στον ΣΥΡΙΖΑ φουντώνουν καθημερινά οι διεργασίες που αφορούν το μέλλον του, την ίδια την ύπαρξή του. Η παραίτηση Τσίπρα, που η μελλοντική του πορεία αφήνει ερωτηματικά μετά τη δήλωσή του ότι θα είναι

παρών και μετά το Συνέδριο, και η πρότασή του για «νέο ΣΥΡΙΖΑ» και επανίδρυσή του επιταχύνει τις εξελίξεις και προσπαθεί να θέσει το μέλλον αυτού του κόμματος σε νέα βάση, ώστε να ανταποκριθεί στην απαίτηση της αποκαλούμενης μεσαίας τάξης, αλλά (όπως φάνηκε και στα χρόνια της διακυβέρνησής του) και μεγαλοαστικών μερίδων που στηρίξαν τις ελπίδες τους σε αυτό (εν μέσω κρίσης και μνημονίων και με δεδομένη την κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ), ώστε όχι μόνο να περισωθούν από την κρίση, αλλά και να διασφαλίσουν το μερίδιό που θεωρούν ότι τους αναλογεί στην «ανασυγκρότηση» της χώρας και στα πακέτα του Ταμείου Ανάκαμψης.

Είναι φανερό ότι στη δεξιάτερη μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού, αλλά και τις αυξημένες απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών, η ανασυγκρότηση αυτή απαιτεί να πεταχτούν βαρίδια «αριστερού λόγου» και να επικεντρωθεί στην προσπάθεια προσεταιρισμού ντόπιων και ξένων κέντρων, φυσικά με ακόμη πιο δεξιό πολιτικό στίγμα. Τίθενται μια σειρά ζητήματα για το πώς ο ΣΥΡΙΖΑ θα αντιμετωπίσει το ΠΑΣΟΚ, που διεκδικεί και αυτό τον ίδιο ρόλο. Τίθενται ερωτήματα για τον χρόνο των όποιων αλλαγών, για το συνέδριο κοκ σε συνάρτηση και με το ζήτημα των τοπικών εκλογών που είναι πολύ κοντά (5 και 12 Οκτώβρη), που θα αποτελέσουν άλλη μια δοκιμασία για το κόμμα αυτό, που δεν έχει διαμορφώσει «βάσεις» σε Δήμους και Περιφέρειες. Για όλες αυτές τις διεργασίες και όπως και να εξελιχθούν, πρέπει να είναι καθαρά κάποια βασικά δεδομένα. Ότι γίνονται υπό την επίβλεψη-καθοδήγηση των κέντρων εξουσίας του συστήματος. Ότι ο στόχος που έχουν είναι να αντιμετωπίσουν το πολιτικό πρόβλημα του συστήματος, που ξέμεινε από «δεύτερο πυλώνα» και ξέ-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

ρει πως όσο και να στηρίξει τον Μητσοτάκη, όσο «μεγάλο ηγέτη» και να τον εμφανίσει, είναι τουλάχιστον προβληματικό να πορεύεται με ένα κόμμα και «κάποια μικρότερα». Αυτός είναι και ο διακηρυγμένος στόχος του Τσίπρα και όλων των ηγετικών στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ. Συνεπώς, οι διεργασίες στον ΣΥΡΙΖΑ είναι πολιτικές διεργασίες που αναζητούν απαντήσεις και πολιτική ενίσχυση για λογαριασμό του εξαρτημένου καπιταλισμού. Δεν αφορούν τον λαό και την πάλη του ή πιο σωστά, τον αφορούν από την ανάποδη!

Η ηγεσία του ΚΚΕ, αμέσως μετά το κλείσιμο της κάλπης, δια στόματος Κουτσούμπα και με ανακοίνωση του ΠΓ του κόμματος αυτού στις 26/6 έσπευσε να δηλώσει πως «το ΚΚΕ θα παρακολουθεί ενεργά τη συζήτηση που αντικειμενικά θα ανοίξει και στις πολιτικές εξελίξεις, τις διεργασίες που θα δρομολογηθούν σε ΣΥΡΙΖΑ, ίσως και σε ΠΑΣΟΚ, όπως και σε άλλες μικρότερες πολιτικές δυνάμεις». Ταυτόχρονα έσπευσε στην ίδια ανακοίνωση να δηλώσει πως «η πολιτική μάχη που ξεχωρίζει είναι αυτή των δημοτικών περιφερειακών εκλογών». Αυτή είναι η «100%» αντιπολίτευση που υποσχόταν η ηγεσία του κόμματος αυτού. Αυτό που «ξεχωρίζει» είναι να πάρει ό,τι μπορεί από τα ξέφτια των διεργασιών στα αστικά κόμματα και να πετύχει καλύτερο συσχετισμό στις τοπικές εκλογές του Οκτώβρη. Όλο αυτό διανθίζεται, βέβαια, και με αναφορά σε «αγώνες», που ωστόσο δεν είναι αγώνες, αλλά χάρη, σαν αυτό που η ηγεσία αυτή επέλεξε να κάνει για το μέγα ζήτημα των προστίμων και της πολιτικής αφίσας. Έστειλε την ΚΝΕ έξω από το Δημαρχείο της Αθήνας να πετάξει φυλλάδια των υποψηφίων της ΝΔ, κρύβοντας έτσι την άρνησή της να αντιταχθεί και στο πρόστιμο και συνολικά στην απαγόρευση αυτή που θέλει να φμώσει το λαϊκό κίνημα.

Ανάλογες απόψεις εκδηλώνονται ήδη από τον χώρο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Η ανακοίνωση της ΚΕ του ΣΕΚ της 26/6 μας πληροφορεί πως «η κρίση του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι κάτι αδιάφορο για τον κόσμο της Αριστεράς... είναι μια κρίση που βαραίνει πάνω στον κόσμο που θέλει να παλέψει...». Στην ίδια ανακοίνωση, η «αριστερή» (τρομάρα τους) κριτική στο ΚΚΕ είναι γιατί στις εκλογές δεν έβαλε στόχο «την ήττα της ΝΔ»! Πρόκειται για μια κριτική από τα δεξιά, μια κριτική που μέμφεται την ηγεσία του ΚΚΕ γιατί δεν καλλιέργησε περισσότερες κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Η κριτική αυτή, βέβαια, ταιριάζει μια χαρά με τη θέση που καλεί τον κόσμο του αγώνα να

συμμεριστεί την κρίση του ΣΥΡΙΖΑ. Τον καλεί να μην τη δει ως κρίση των αυταπατών, ως κρίση του ίδιου του συστήματος που κάτω από το βάρος των αδιεξόδων του δεν μπορεί να παρουσιάσει «εναλλακτικό πολιτικό πρόσωπο». Και τελικά ο κόσμος του αγώνα, σύμφωνα με το ΣΕΚ, «πρέπει» να θεωρήσει το ξεπέραςμα της κρίσης του ΣΥΡΙΖΑ, σαν αναγκαία προϋπόθεση για να υπάρξουν αγώνες!

Συνοψίζοντας, καταρχάς, για όλα αυτά που θα αποτελούν το επόμενο διάστημα ζήτημα πάλης μέσα στο κίνημα, στον λαό και στη νεολαία, επισημαίνουμε ότι υπάρχουν και θα εξελιχθούν δύο ταξικά αντίθετες πολιτικές διεργασίες που (ψευδεπίγραφα για τη μια) θα αναφέρονταν στην υπόθεση του κινήματος και της Αριστεράς.

Η μια αφορά στις εξελίξεις στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, στη λεγόμενη «κεντροαριστερά» των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και με επίκεντρο τον ΣΥΡΙΖΑ. Πρόκειται, όπως ήδη αναφέραμε, για μια εξέλιξη που θα υπάρξει με την καθοδήγηση και για λογαριασμό του συστήματος. Σαν φάντασμα των ηττημένων αυταπατών, αυτή η διεργασία χρησιμοποιείται ήδη σε διάφορες εκδοχές από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού και του ομορτισμού για να μπλοκάρει την υπόθεση του λαού και της πάλης του.

Η δεύτερη αφορά στη διεργασία για τη συγκρότηση και ανάπτυξη μαζικών αγώνων. Τα ερωτήματα των στόχων πάλης αυτών των αγώνων είναι ένα βασικό στοιχείο αυτής της διεργασίας. Και το κεντρικό της πολιτικό ζήτημα είναι να εξελιχθεί χωρίς «να περιμένει» τη διεργασία στον ΣΥΡΙΖΑ και στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Χωρίς να «υπάγεται» πολιτικά στην προσημονία της «ανασυγκρότησης του ΣΥΡΙΖΑ», χωρίς να αναζητά πολιτική κηδεμονία από δυνάμεις και παράγοντες του συστήματος. Να εξελιχθεί και να δώσει αποτελέσματα στο πεδίο της πάλης. Αυτός είναι και ο μόνος τρόπος «παρέμβασης» στην άλλη διεργασία από τη σκοπιά των συμφερόντων της εργατικής τάξης και του λαού. Η ίδια η πάλη που θα αναπτύσσεται θα αποτελεί την πιο πραγματική δύναμη, που θα μπορεί να απαντά πολιτικά, αγωνιστικά, κινηματικά σε έναν κόσμο που το αστικό πολιτικό σύστημα τον θέλει εγκλωβισμένο σε προσμονές και αυταπάτες για «λύσεις» που θα του φέρουν αστικές πολιτικές δυνάμεις. Σε αυτή τη διεργασία θα παρέμβει με όλες του τις δυνάμεις το ΚΚΕ(μ-λ) και στη βάση της πρότασης κοινής δράσης και Συντονισμού που έχει καταθέσει.

Αποψη

Χαίρονται οι διεθνείς οίκοι αξιολόγησης με τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας, αλλά ταυτόχρονα υπενθυμίζουν και τονίζουν τις «υποχρεώσεις» της νέας κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Συγκεκριμένα, η Standard & Poor επισημαίνει: «Οι μεταρρυθμίσεις αποσκοπούν στη βελτίωση της ελκυστικότητας της Ελλάδας για επιχειρηματικές επενδύσεις. Τα αποτελέσματα των μεταρρυθμίσεων και τα δημοσιονομικά αποτελέσματα θα αποτελέσουν βασικά κριτήρια για την επόμενη απόφασή μας σχετικά με την αξιολόγηση της Ελλάδας. Η επόμενη προγραμματισμένη αναθεώρηση της πιστοληπτικής μας αξιολόγησης της Ελλάδας θα πραγματοποιηθεί στις 20 Οκτωβρίου 2023».

Παγίδες της επενδυτικής βαθμίδας...

Ο οίκος αξιολόγησης DBRS, που φημίζεται για τη... σκληρότητά του, παραθέτει την ατζέντα προβλημάτων που πρέπει να αντιμετωπιστούν: «Ωστόσο, η νέα ελληνική κυβέρνηση θα συνεχίσει να είναι αντιμετώπιση με προβλήματα του παρελθόντος που σχετίζονται με το υψηλό δημόσιο χρέος, τα υψηλά μη εξυπηρετούμενα ανοίγματα και το υψηλό ποσοστό ανεργίας. Επιπλέον, το έλλειμμα στο εξωτερικό ισοζύγιο διευρύνθηκε περαιτέρω και θα απαιτήσει πρόσθετες βελτιώσεις σε παράγοντες όπως η ανταγωνιστικότητα, προκειμένου να μετριαστεί», αναφέρει.

Τέλος, η γνωστή και μη εξαιρετέα Moody's επικεντρώνει στα συγκεκριμένα μέτρα που πρέπει να εφαρμοστούν: «Ειδικότερα, η συνεχής εστίαση στη βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος και της υγείας του τραπεζικού τομέα, σε συνδυασμό με την εφαρμογή των ορόσημων και των μεταρρυθμίσεων στο πλαίσιο του Εθνικού Σχεδίου Ανάκαμψης της Ελλάδας, θα στηρίξει την οικονομική ανάπτυξη. Σε συνδυασμό με την αύξηση των πρωτογενών πλεονασμάτων, η διατήρηση της τρέχουσας δημοσιονομικής και οικονομικής πολιτικής βελτιώνει τις προοπτικές για σημαντική μείωση της επιβάρυνσης του δημόσιου χρέους της Ελλάδας».

Ότι η αξιολόγηση του επιπέδου αξιοπιστίας της ελληνικής οικονομίας θα γίνονταν τον επόμενο Οκτώβριο ήταν ήδη βέβαια γνωστό.

Η ανάκτηση της επενδυτικής βαθμίδας έχει αναχθεί σε εθνικό στόχο (σήμερα η ελληνική οικονομία βρίσκεται στο επίπεδο BB+, δηλαδή το αξιόχρεο της θεωρείται ένα αναβαθμισμένο... σκουπίδι, καθώς τα ομολόγα της είναι μεν αξιόπιστα, ενέχουν όμως στοιχεία κερδοσκοπίας).

Με το που θα ανακτηθεί η επενδυτική βαθμίδα από τον πρώτο οίκο αξιολόγησης, η Ελλάδα θα εξασφάλιζε πιο άνετη πρόσβαση στις αγορές, διευρύνοντας τις πηγές άντλησης των απαιτούμενων κεφαλαίων. Αρμόδιοι παράγοντες εκτιμούν ότι θα διπλασιαστεί το ύψος των κεφαλαίων που είναι παγκοσμίως διαθέσιμα προς επένδυση. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή τη στιγμή, η Ελλάδα απευθύνεται μόλις στο 1/10 των κεφαλαίων αυτών. Παράλληλα, οι ελληνικές τράπεζες θα απευθύνονταν πλέον σε επενδυτές μεγάλου κύρους και όχι κυρίως σε hedge funds, που είναι σήμερα οι βασικοί χρηματοδότες των ελληνικών εκδόσεων.

Με δυο λόγια, αυτό που πλασάρεται είναι μείωση του κόστους δανεισμού, με απο-

τέλεσμα το ελληνικό δημόσιο, οι τράπεζες και οι επιχειρήσεις να μπορούν να δανείζονται περισσότερο και πιο εύκολα. Κάπως μέσα από αυτή τη διαδικασία, το «όφελος» θα μετακυλήσει και στα νοικοκυριά, ο δανεισμός των οποίων σήμερα συνδέεται με τα επίπεδα του ευρωπαϊκού επιτοκίου, του γνωστού Euribor.

Αυτό, όμως, που πρέπει να δώσει ο ελληνικός λαός είναι απείρως πιο μεγάλο: Μόνο και μόνο το γεγονός ότι η σημερινή σφιχτή δημοσιονομική πολιτική εξασκείται με πλεονάσματα κάτω του 1% (σε μια χώρα που πεθαίνουν νέοι, γέροι και παιδιά γιατί δεν υπάρχουν σε στοιχειώδη επάρκεια τα ασθενοφόρα), ενώ με την επενδυτική βαθμίδα θα απαιτηθούν πλεονάσματα άνω του 2,5%, αρκεί...

Φυσικά, η αστική τάξη έχει να κερδίσει από τη μείωση του κόστους δανεισμού, όπως και οι τράπεζες της. Το πόσο, όμως, αυτό το «πάρτι» θα μεταφερθεί στην πραγ-

ματική οικονομία είναι ένα ζήτημα που δεν το έχουν απαντήσει μεγαλύτερες και ισχυρότερες αστικές τάξεις από αυτή της Ελλάδας. Ερωτήματα υπάρχουν και για τη δυναμική του ελληνικού χρηματιστηρίου (ο Μυτιληναίος οσονούπω το εγκαταλείπει!).

Σε κάθε περίπτωση, μάλλον, τα κυβερνητικά επιτελεία θα χρησιμοποιήσουν την αλλαγή επενδυτικής βαθμίδας ως το απαραίτητο θετικό... σοκ για να προσαρμόσουν την προεκλογική ατζέντα στις πραγματικές επιδιώξεις των κέντρων εξουσίας ντόπιων και ξένων.

Βέβαια, για άλλη μία φορά η αστική τάξη αυτο...παγιδεύεται στους αδιαπραγμάτευτους εθνικούς της στόχους και μετατρέπεται και η ίδια σε αντικείμενο πιέσεων και εκβιασμών των επικυρίαρχων ιμπεριαλιστών.

Η πιστοληπτική αξιολόγηση του αξιόχρεου μιας οικονομίας πραγματοποιείται από τους διεθνείς οίκους αξιολόγησης, όπως η Moody's, η Standard and Poor's και η Fitch, σε τακτά χρονικά διαστήματα. Θέλει, μάλιστα, τουλάχιστον δύο από αυτούς να συνηγορήσουν... θετικά για να επιτευχθεί η αλλαγή βαθμίδας, ενώ κάποιες άλλες θα συνεχίσουν να αξιολογούν ακόμα και μέχρι το 2024!

Η πίεση, συνεπώς, θα είναι διαρκής και σταθερή. Επίσης, η κλίμακα μπορεί και να μην εξαντληθεί αμέσως π.χ. μέχρι το επίπεδο AAA στο οποίο η χώρα είναι σχετικά... αδύνατο να φτάσει, μεσολαβούν και άλλα επίπεδα βαθμολόγησης (και εκβιασμών).

Οι οίκοι αξιολόγησης παίζουν και το δικό τους παιχνίδι στα πλαίσια της «ολιγοπωλιακής» αγοράς (σύμφωνα με την sic έκφραση των οικονομολόγων) που αντιπροσωπεύουν και σε σχέση με τα κέντρα εξουσίας που θέλουν να ενισχύσουν ή να επηρεάσουν κάθε φορά. Έτσι, το 2011 αλλά και αργότερα μείωσαν το αξιόχρεο ευρωπαϊκών κυβερνήσεων, ακόμα και των ίδιων των ΗΠΑ! Κάτι τέτοιο δεν αφορά, όμως, την εξαρτημένη μας χώρα και την -μη- εθνική αστική της τάξη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι Financial Times έγραψαν πρόσφατα ότι δεν αρκούν τα ματωμένα πλεονάσματα για την επενδυτική βαθμίδα, αλλά θα πρέπει να γίνουν σημαντικά βήματα στον τομέα της δικαιοσύνης και των «θεσμών».

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Μητσοτάκης εκβιάζεται μέσω του «κράτους δικαίου» από τους ιμπεριαλιστές. Με τα γεννητούρια της νέας κυβέρνησης, η Frontex απειλεί μάλιστα ότι θα πάρει των ομμάτων της και θα φύγει από τη χώρα...

Προσφορά

Ο Γ.Μ. προσφέρει 100 ευρώ για την ενίσχυση της Π.Σ.

Στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ, εξαιτίας ενός τεχνικού προβλήματος, το άρθρο για το ΚΚΕ στη σελίδα 15 δεν τυπώθηκε σωστά, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να διαβαστεί. Το άρθρο έχει αναρτηθεί στην ιστοσελίδα της οργάνωσης, στη διεύθυνση www.kkemi.gr/ps942/kke

Από τη Συντακτική Επιτροπή

Στον «αντίποδα» της αστικής δημοσιότητας και ενδιαφέροντος για το ναυάγιο στην Πύλο, το δυστύχημα των εκατομμυριούχων του «Τιτάν»...

Στη μία περίπτωση, απροσδιόριστος αριθμός ανθρώπων (γύρω στους 700), παιδιά, γυναίκες, άνδρες, ξεριζωμένοι απ' τις χώρες τους, λαϊκοί άνθρωποι, φτωχοί, από χώρες κατεστραμμένες από τον ιμπεριαλισμό, χάνουν τη ζωή τους με φριχτό τρόπο στο βυθό του Αιγαίου, σε ακόμα ένα έγκλημα του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού, που, όπως λένε, έγινε παγκόσμια είδηση. Υποκριτικό «εθνικό πένθος» στη χώρα, αλληλοκατηγορίες, αποποίηση και κουκούλωμα ευθυνών, «κανένας υπεύθυνος», αδιαφορία για τις ζωές αυτών των ανθρώπων και μια «δημοσιότητα» που ολοένα και μειώνεται με στόχο το έγκλημα αυτό να ξεχαστεί. Στην άλλη περίπτωση, η καταστροφή του υποβρυχίου «βαθυσκάφους» «Τιτάν», για την εξερεύνηση του ναυαγίου του Τιτανικού, με τους 5 επιβαίνοντες. Έναν πολυεκατομμυριούχο επιχειρηματία, Πακιστανό, όχι όμως σαν κι αυτούς τους Πακιστανούς που έχασαν τη ζωή τους στο ναυάγιο της Πύλου. Που πλήρωσε 125.000 δολάρια (εκπρωτικό εισιτήριο) για το ταξίδι -αλλά και μόνο για ένα ταξίδι (!)- ποσό που ούτε στο όνειρό τους δεν θα μπορούσαν να φανταστούν οι δολοφονημένοι πρόσφυγες και μετανάστες. Ούτε οι Έλληνες εργαζόμενοι και οι νέοι... Μαζί με τον γιο του, τον ιδιοκτήτη της εταιρείας του σκάφους, μηχανικούς και ωκεανογράφους... Εδώ λοιπόν είχαμε πλήρη, πολυήμερη και συνεχή δημοσιότητα, επιστροφάειση πλήθους σωστικών συνεργείων, «αγωνία» όλων των συστημικών παραγόντων και ΜΜΕ, περιγραφή των ενδεχομένων και, στη συνέχεια, του δυστυχήματος με κάθε λεπτομέρεια. Για μια ακόμα φορά φαίνεται, ωμά, η ταξικότητα και η σαπίλα του σύγχρονου καπιταλιστικού - ιμπεριαλιστικού συστήματος. Καθώς και όλων των μηχανισμών του και των λεγόμενων Μέσων Μαζικής «Ενημέρωσης» που διαθέτει.

Κράτηση 14 παλαιστίνιων προσφύγων στην Κω σε άθλιες συνθήκες...

...καταγγέλλει η ΜΚΟ Aegean Boat Report. «Κουκουλοφόροι» αστυνομικοί τους συνέλαβαν μόλις έφτασαν στη χώρα, στις 26/6, τους έδεσαν, τους κάλυψαν τα μάτια με ταινία και τους έβαλαν μέσα σε ένα βαν. Όταν κάποιος ζήτησε τουαλέτα, τον έβρισαν. Κρυφά, κατόρθωσαν να καταγράψουν ένα βίντεο, που στάλθηκε και αναρτήθηκε. Αυτή είναι η στάση των ντόπιων αρχών απέναντι στους πρόσφυγες. Αυτή είναι η στάση τους απέναντι στον ηρωικό παλαιστινιακό λαό.

Νέα αστυνομική δολοφονία 17χρονου στο Παρίσι

Δυο μηχανοκίνητοι αστυνομικοί σταματούν το αμάξι που οδηγούσε ο 17χρονος ντελίβερι, Νοέλ, για «έλεγχο». Ο ένας βγάζει όπλο και τον σημάδεύει στο κεφάλι. Τρομοκρατημένος, ο 17χρονος βάζει μπροστά να φύγει και ο αστυνομικός τον πυροβολεί εξ επαφής στο θώρακα, γιατί «δεν συμμορφώθηκε». Έγινε στο προάστιο Ναντέρ του Παρισιού, ξημερώματα της Τρίτης 27/6. Τα ψέματα που ισχυρίστηκε αρχικά η αστυνομία για τη δολοφονία κατέρρευσαν. (Ανάλογη κοπή ψέματα έλεγαν αρχικά κι οι εγχώριοι και τα ΜΜΕ όταν δολοφονούνταν ο Τεμπονέρας, ο Καλτεζάς κι ο Φύσσας...). Στη Γαλλία τής άγιας αντεργατικής - αντιασφαλιστικής επίθεσης και των πρόσφατων μαζικών αγώνων, απεργιών και ξεσπασμάτων εργαζόμενων και νεολαίας, η αστυνομία δολοφονεί ξανά νέους ανθρώπους στο δρόμο. Η δολοφονία πυροδότησε κινητοποιήσεις και συγκρούσεις σε μια σειρά περιοχές του Παρισιού.

δημοκρατικά δικαιώματα

«Ναυάγιο» προσφύγων στην Πύλο

Συνένοχοι στο έγκλημα η κυβέρνηση και οι ελληνικές Αρχές

Μέσα στο «κουβάρι» των εμπλεκόμενων, έμμεσων και άμεσων, ενόχων για το θάνατο - δολοφονία των εκατοντάδων προσφύγων στα ανοικτά της Πύλου στις 14 Ιούνη, δεν απουσιάζουν η ντόπια άρχουσα τάξη, η κυβέρνηση και το λιμενικό σώμα της χώρας. Ένα «κουβάρι» που εμπεριέχει και τους βασικούς υπαίτιους όσων γεννούν την προσφυγιά, τους καπιταλιστές - ιμπεριαλιστές της Ε.Ε. και τους μηχανισμούς τους, τις κάθε είδους αντιδραστικές κλίκες που βρίσκονται στην εξουσία στις χώρες απ' όπου προέρχονται οι πρόσφυγες και οι μετανάστες (στη συγκεκριμένη περίπτωση κυρίως απ' το Πακιστάν), τους διακινητές-εκμεταλλευτές κάθε είδους και τη Frontex.

Από τη λεγόμενη «αναζήτηση ευθυνών», απ' τη συστημική πλευρά, για το έγκλημα αυτό που κόστισε τη ζωή σε εκατοντάδες ανθρώπους (σχεδόν 700 άνθρωποι βρίσκονταν στοιβαγμένοι στο «αλιευτικό σκάφος») δεν έλειψαν:

Η κόντρα των λιμενικών αρχών της Ιταλίας με της Ελλάδας, με την ιταλική ακτοφυλακή να ρίχνει τις ευθύνες στο ελληνικό λιμενικό για τη μη διάσωση των ανθρώπων αυτών, αναφέροντας πως το σκάφος που βυθίστηκε βρισκόταν στην περιοχή ευθύνης «έρευνας και διάσωσης» της Ελλάδας. Και πως είχε ενημερώσει έγκαιρα τις ελληνικές αρχές ότι απαιτούνταν διάσωση. «Αδειάζοντας» το ελληνικό λιμενικό, που δήλωνε πως «δεν γνώριζε» ότι απαιτούνταν διάσωση.

Οι καταγγελίες ΜΜΕ, σαν το BBC, ότι παρόλο που το σκάφος με τους πρόσφυγες βρισκόταν ακινητοποιημένο για 7 ολόκληρες ώρες πριν ανατραπεί και βυθιστεί, το ελληνικό λιμενικό θεωρούσε πως αυτό βρισκόταν σε πορεία για την Ιταλία και δεν απαιτούνταν διάσωση.

Οι δικαιολογίες του ελληνικού λιμενικού πως οι επιβαίνοντες στο σκάφος «δεν ήθελαν» διάσωση και «έλυαν» τον κάβο που τους έριχνε το ελληνικό περιπολικό 920. Μήπως, ακόμα κι αν συνέβη αυτό, οι επιβαίνοντες στο σκάφος φοβούνταν μια «ρυμούλκηση» άκρως επικίνδυνη για τη ζωή τους; Έναν φόβο που ανέφερε και η «ακτιβίστρια» Ναουάλ Σουφί, για την περίπτωση που, όταν ένα ελληνικό σκάφος έδεσε με σχοινιά δύο σημεία του πλοιαρίου με τους πρόσφυγες κι άρχισε να τους πετάει μπουκάλια με νερό, οι πρόσφυγες φοβήθηκαν πως τα σχοινιά θα μπορούσαν ν' ανατρέψουν το σκάφος και γι' αυτό απομακρύνθηκαν απ' το σημείο, για να αποφύγουν ένα τυχόν ναυάγιο;

Η ενοχοποίηση μόνο των διακινητών που συνελήφθησαν και του «κυκλώματος δουλεμπόρων». Που αποτελούν βέβαια ένα τμήμα του παζλ των υπευθύνων, αλλά που φυσικά δεν θα ήθελαν να χάσουν και τη ζωή τους και να πνιγούν...

Δεν έλειψαν, όμως, οι καταγγελλόμενοι καταθέσεις 9 διασωθέντων μαρτύρων, που αναδημοσίευσε η γαλλική «Liberation», που ρίχνουν σαφή ευθύνη στην ελληνική πλευρά. Κατηγορώντας την ελληνική ακτοφυλακή πως αρχικά τους υποσχέθηκε μεταφορά στην Ιταλία, πως μετά τους έριξαν ένα σχοινί (ένα πρώτο είχε κοπεί, άρα δεν το απέρριψαν αυτοί, όπως ισχυρίστηκε το λιμενικό) και πως τους ρυμουλκούσαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα μέχρι που το σκάφος πήρε κλίση, ανατράπηκε και τελικά βυθίστηκε στις 2 μετά τα μεσάνυχτα, με τους πρόσφυγες να φωνάζουν και να εκλιπαρούν για βοήθεια... Αργότερα, η «έγκυρη» αστική «Καθημερινή» αμφισβητεί -δήθεν «διερωτώμενη»- την εγκυρότητα των καταθέσεων αυτών, υπονοώντας πως αυτές μπορεί να έγιναν μετά από...παρέμβαση ΜΚΟ και δικηγόρων, γιατί δεν είχαν αναφερθεί έτσι πρωτίτερα. Λες κι ο φόβος που θα είχαν οι άνθρωποι αυτοί να καταθέσουν, αρχικά, δεν υπήρχε!

Η ντόπια αστική τάξη και η κυβέρνηση (των «επαναπροωθήσεων», των απελάσεων, των στρατοπέδων συγκέντρωσης, της κρατικής και παρακρατικής βίας ενάντια σε πρόσφυγες και μετανάστες), που τους θεωρεί ένα περιττό βαρίδι απ' το οποίο θέλει να απαλλαγεί, εάν δεν μπορεί να το εκμεταλλευτεί αιματηρά, προσπαθεί να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα και να παρουσιαστεί ως «αθώα». Οι δε ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές (Ιταλοί, Γάλλοι, Βρετανοί) που κάνουν τους «αντικειμενικούς κριτές» έχουν μόνιμα βαμμένα τα χέρια τους με το αίμα χιλιάδων ξεριζωμένων λαών. Κι όσον αφορά την κόντρα των «όμορων» (Ιταλίας-Ελλάδας), ανάλογη κατάσταση έχουμε ξαναδεί. Όπως τον Αύγουστο του 2022, όταν οι κυβερνήσεις και οι άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας αλληλοκατηγορούσαν για την κατάσταση και την «τύχη» των προσφύγων στη νησίδα του Έβρου και σε ποιανού το έδαφος βρίσκονταν αυτοί...

Είναι όλοι αυτοί, οι εκμεταλλευτές και καταπιεστές και του ελληνικού λαού, που δεν δίνουν δεκάρα για τις ζωές των προσφύγων και των μεταναστών και που δεν πείθουν για το αντίθετο, ακόμα κι όταν φορούν τη μάσκα του «ανθρωπιστή» και κηρύσσουν υποκριτικό «εθνικό πένθος».

Πόρισμα για το έγκλημα στα Τέμπη

Δώσε λίγο αλήθεια να τους κλείσουμε το στόμα!

Έπειτα από μήνες και λίγο πριν από τις δεύτερες κάλπες βγήκε στη δημοσιότητα το πόρισμα των 228 σελίδων που έβγαλαν οι εμπειρογνώμονες που διόρισαν οι δικαστικές αρχές για το μαζικό έγκλημα στα Τέμπη.

Μέσα στις τόσες σελίδες αναφέρονται διάφορες λεπτομέρειες που αφορούν ζητήματα όπως η τηλεδιοίκηση, η ελληνική και ευρωπαϊκή νομοθεσία, γιατί εξαπλώθηκε τόσο γρήγορα η φωτιά, αν υπήρχαν και πού ανθρώπινα λάθη, ενώ δεν έλειπαν και οι προτάσεις για τη βελτίωση των σιδηροδρόμων.

Η οργή του λαού και της νεολαίας που κατά εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν απέναντι σε αυτό το έγκλημα παίζει το ρόλο του καταλύτη για το πόρισμα. Διότι, από τη μία, δεν μπορούσαν να αποκρύψουν βασικές πτυχές της αλήθειας για τα αίτια που οδήγησαν στη σύγκρουση των δύο αμαξοστοιχιών. Και, από την άλλη, θα ήταν πολύ επικίνδυνο για το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης να μην προσπαθήσουν να λειάνουν κάποιες από τις αιχμές του προβλήματος.

Στο πόρισμα αναφέρεται μέσα σε όλα ότι:

► Στο χρονικό διάστημα της σύγκρουσης δεν λειτουργούσαν τα συστήματα ελέγχου κατάληψης πεδίων γραμμής και

η φωτισήμανση που τα οριοθετεί. Με λίγα λόγια, δεν λειτουργούσε η τηλεδιοίκηση εντός των σταθμών και η φωτισήμανση που θα απέτρεπαν τη σύγκρουση.

► Η φωτισήμανση και στη γραμμή ανόδου και στη γραμμή καθόδου ήταν εκτός λειτουργίας.

► Τα συστήματα GSMR χρησιμοποιούνταν από τα σταθμαρχεία αλλά όχι από τις αμαξοστοιχίες. Αν λειτουργούσαν, οι δύο μηχανοδηγοί θα μπορούσαν να είχαν επικοινωνήσει μεταξύ τους.

Αυτά είναι κάποια από τα βασικά στοιχεία που δεν μπόρεσαν να αποκρύψουν από το πόρισμα, ενώ, όπως ήταν λογικό, αποδίδουν ευθύνες και στον ανθρώπινο παράγοντα που όμως, αν όλα τα συστήματα ασφαλείας λειτουργούσαν σωστά, το όποιο λάθος θα είχε διορθωθεί.

Αν αυτές οι αιτίες που αναφέρει το πόρισμα αποτελούν τη μισή αλήθεια, η άλλη μισή είναι το ποιος πραγματικά ευθύνεται για αυτές. Γι' αυτό και με βάση αυτό το πόρισμα δεν είναι λίγα τα δημοσιεύματα όπου ούτε λίγο ούτε πολύ υπογραμμίζουν ως τους κυριότερους υπεύθυνους το σταθμαρχείο και το μηχανοδηγό, βάζοντας σε δεύτερη μοίρα όλα τα παραπάνω. Η πολιτική ευθύνη σχεδόν ανύπαρκτη, κι αν υπάρχει, καταλογίζεται στις... διαχρονικές παθογένειες που μαστίζουν τη χώρα και που προσπαθεί να αντιμετωπίσει (!) η κυβέρνηση της ΝΔ.

Το ότι το πόρισμα επικεντρώνεται στη συγκεκριμένη ημέρα, όμως, δεν είναι τυχαίο. Παραλείπουν επιμελώς να σχολιάσουν ότι το μαζικό έγκλημα στα

Τέμπη αποτελεί αποτέλεσμα των πολιτικών που ακολούθησαν οι μέχρι τώρα κυβερνήσεις ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ για λογαριασμό του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου. Των μνημονίων που υπέγραψαν και προώθησαν με την αγαστή στήριξη και των υπόλοιπων κομμάτων του κεφαλαίου. Του ξεπουλήματος της ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Των μαζικών απολύσεων. Της αδιαφορίας των κεφαλαιοκρατών για την ασφάλεια του λαού και της νεολαίας.

Είναι χαρακτηριστικό το εξής κομμάτι από το πόρισμα, για το τι άποψη προσαθούν να προωθήσουν για το έγκλημα: «Με την έξοδο το 2008-10 από τον Όμιλο ΟΣΕ της εταιρίας Εκμετάλλευσης (ΤΡΑΙΝΟΣΕ, σήμερα Hellenic Train) και την πλήρη ιδιωτικοποίησή της (το 2017) περιορίστηκαν σημαντικά οι δίαυλοι συνεργασίας και συνέργειας ανάμεσα στην Υποδομή (ΟΣΕ) και την Εκμετάλλευση (Hellenic Train). Αυτό ήταν αναμενόμενο διότι μια ιδιωτική εταιρεία έχει ως στόχο πρωτίστως την κερδοφορία». Είναι λογικό, λοιπόν, όταν τα συμφέροντά τους δεν τους το επιτρέπουν, να μην αναλαμβάνουν παραπάνω ευθύνες που δεν θα τους αποδώσουν κέρδη. Πόσο μάλλον όταν υπάρχει και ανταγωνισμός μεταξύ των κεφαλαιοκρατών. Και το διατυπώνουν έτσι. Σαν κάτι το απολύτως φυσιολογικό, που θα πρέπει να είναι και κοινωνικά αποδεκτό! Ποιος θα τα βάλει άλλωστε με την ιδιωτική πρωτοβουλία και τους νόμους της αγοράς;!

Αναμενόμενο λοιπόν να υπάρχει ασυνεννοησία ανάμεσα σε δύο διαφορετικές εταιρίες που στόχο έχουν την αύξηση της κερδοφορίας τους. Και θα

συμφωνήσουμε. Η έλλειψη μέτρων προστασίας είναι αποτέλεσμα της ακόρεστης δίψας του κεφαλαίου για μείωση του κόστους και αύξηση της κερδοφορίας του! Και συμφωνεί και το πόρισμα με αυτό αφού, όπως αναφέρει, «Ο ιδιώτης επιχειρηματίας θα προβεί σε δαπάνες για το καλό της κοινωνίας, μόνο αν αποκομίζει άμεσα οικονομικά οφέλη ή καλή φήμη που έμμεσα θα του αποφέρει μεσομακροπρόθεσμα οφέλη». Τόσο κυνικά. Τόσο ξεκάθαρα!

Συμπερασματικά. Το όποιο πόρισμα που εξαγγέλλεται δεν αποτελεί πανάκεια. Το μεγάλο πρόβλημα των συγκοινωνιών, της ασφαλούς μετακίνησης και των πανάκριβων εισιτηρίων δεν είναι ζητήματα που μπορούν να απαντηθούν από τους ειδικούς του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Πολύ απλά γιατί μέσα στο σύστημα της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της εξάρτησης οι ειδικοί του είναι ακριβώς αυτό. Δικοί τους. Δεν βρίσκουν λύσεις για να απαντηθούν τα προβλήματα προς όφελος της εργατικής τάξης και του λαού, αλλά προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου.

Μέσα σε λίγες μέρες η μαζική και μαχητική απάντηση που έδωσαν ο λαός και η νεολαία μας τους ανάγκασε να δώσουν κομμάτια αλήθειας. Αναγκάστηκαν να αποκαλύψουν στοιχεία της πολιτικής τους για να κατευνάσουν τη δίκαιη λαϊκή οργή. Το ζητούμενο είναι να κατανοήσουμε σε όλο το βάθος και το εύρος του τι σημαίνει αυτό για τη μαζική λαϊκή πάλη. Για τα δεδομένα που μπορεί να δημιουργήσει. Για τις αναταράξεις που μπορεί να προκαλέσει.

Θεσσαλονίκη

Επανεκκίνηση της δίκης των διαδηλωτών του Πολυτεχνείου του 2020

Δεν έχασαν ούτε μέρα οι δικαστικές αρχές της Θεσσαλονίκης και επανεκκινούν τη δίκη του απαγορευμένου Πολυτεχνείου του 2020. Η επανεκκίνηση της δίκης (Παρασκευή 30 Ιούνη) γίνεται σε μια προφανή πολιτική συγκυρία, όπου η νεοσύστατη κυβέρνηση έχει ενθαρρυνθεί τόσο από το εκλογικό αποτέλεσμα της ίδιας της ΝΔ όσο και από την ενίσχυση του ακροδεξιού εσμού. Ειδικά δε όταν, κατά τη διάρκεια της δήθεν «δημοκρατικής» προεκλογικής περιόδου, οργίασαν οι αντιδημοκρατικές απαγορεύσεις, με αποκορύφωμα τα εξοντωτικά πρόστιμα από τον Δήμο Αθήνας και την Περιφέρεια Αττικής, η πολιτική συγκυρία παίρνει εύκολα ερμηνεύσιμα πολιτικά χαρακτηριστικά.

Από τη μία πλευρά, η συνεχιζόμενη δικαστική ομηρία των αγωνιστών που βγήκαν μπροστά για να σπάσουν οι απαγορεύσεις της καραντίνας και η αναβάθμιση ή αναμόχλευση των δικών τους αποτελεί μια ευθεία βολή ενάντια στην οργανωμένη πάλη και τις οργανώσεις της Αριστεράς. Οι δίκες αυτές, με τους 62 αγωνιστές στην Αθήνα, μεταξύ των οποίων και ο πρόσφατα εκλιπών Α. Βογιατζόγλου, και τους 6 στη Θεσσαλονίκη, με την πρώτη μάλιστα δίκη «οργανωτή» βάσει του νόμου Χρυσόχοϊδη, αποτελούν σημαντικό πολιτικό δεδομένο. Φυσικά, δεν πρέπει να υποτιμηθούν οι δίκες σε Χανιά και Γιάν-

νενα, για τις ίδιες επετείους. Συνολικά, οι διώξεις αυτές «δένουν» με τα εξοντωτικά πρόστιμα και μαζί με το νόμο Χατζηδάκη και την Πανεπιστημιακή Αστυνομία ουσιαστικά αξιώνουν να βγει στην παρανομία ολόκληρο το φάσμα του εργατικού-λαϊκού κινήματος. Από το πολιτικό μέχρι το συνδικαλιστικό επίπεδο.

Από τη δική μας όμως πλευρά, οι δίκες αυτές αποτελούν μια σημαντική υπενθύμιση των δυνατοτήτων της λαϊκής πάλης, αλλά και της σημαντικότητας της δράσης της επαναστατικής, κομμουνιστικής αριστεράς. Και αυτό γιατί, εκείνες τις μέρες, η τότε κυβέρνηση της ΝΔ φάνταζε ανίκητη, περνούσε τη μία απαγόρευση μετά την άλλη και επικρατούσε στους κόλπους του κινήματος ένα αίσθημα αδυναμίας. Η απαγόρευση όμως των επετείων του Πολυτεχνείου και του Γρηγορόπουλου λειτούργησε ως μπουμερανγκ, ενεργοποίησε τα αγωνιστικά αντανακλαστικά, με την αποφασιστική στάση των δυνάμεων όπως το ΚΚΕ(μ-λ), έγινε κατορθωτό το σπάσιμό τους. Οι κινητοποιήσεις αυτές σε πολιτικό επίπεδο έπαιξαν σημαντικό ρόλο για να σπάσει ο πάγος, κάτι που επέδρασε θετικά για τις μετέπειτα κινητοποιήσεις σε Νέα Σμύρνη και ΑΠΘ.

Σήμερα, λοιπόν, πρέπει να θυμηθεί ο κόσμος και τα δύο ζητήματα. Από τη μία πλευρά τις εικόνες του συνωστισμού των διαδηλωτών λόγω της περι-

κύκλωσης της αστυνομίας, των συγκλονιστικών βίντεο της μαύρης καταστολής. Για να καταπέσει το ανυπόστατο κατηγορητήριο για «διασπορά νόσου» και «φθορά περιουσίας». Για να γίνει βήμα η δίκη για την ανατροπή των νόμων Χρυσόχοϊδη, Κεραμέως, Χατζηδάκη.

Αλλά και για να αποτελέσουν αυτές οι μέρες πηγή έμπνευσης, υπενθύμιση για το πώς και πού ανατρέπονται πραγματικά οι συσχετισμοί, να αποτελέσει εκείνη η δράση υπόδειγμα για το παρόν, στη μάχη για την ανατροπή της πολιτικής της φασιστικοποίησης και της καταστολής.

Ανακοίνωση για συγκέντρωση στα δικαστήρια εξέδωσε η ΚΟΘ του ΚΚΕ(μ-λ), αλλά και η «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης διαδηλωτών - διαδηλωτριών της Πορείας του Πολυτεχνείου 2020», που αποτελεί ένα πολύτιμο εργαλείο για

την οργάνωση της αλληλεγγύης. Πραγματοποιήθηκε, επίσης, αφισκοκόλληση της αφίσας της «Πρωτοβουλίας» στην πόλη.

Οι 6 διωκόμενοι της πορείας του Πολυτεχνείου του 2020 δικάζονται γιατί υπερασπίστηκαν:

ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΥΓΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Ενάντια στην κρατική-κυβερνητική τρομοκρατία

να παλέψουμε για να
ΑΘΩΩΘΟΥΝ!

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 30/6
9.00, ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΜΕΓΑΡΟ

Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης Διαδηλωτών και Διαδηλωτριών της Πορείας του Πολυτεχνείου

Πολλαπλά τα μέτωπα της αντεργατικής πολιτικής για τη νέα κυβέρνηση

Πριν καν τη συγκρότηση του υπουργικού συμβουλίου είχαν καθοριστεί τα μέτωπα που θα κληθούν να προωθήσουν οι υπουργοί. Στο φάκελο που περίμενε τον νέο υπουργό Εργασίας, με δεδομένο το ιστορικό που κουβαλάει ο Γεωργιάδης, υπήρχαν αρκετά ζητήματα προς άμεση προώθηση, με σκοπό την αξιοποίηση του εκλογικού αποτελέσματος με όσο το δυνατό μικρότερες αντιστάσεις. Ανάμεσά τους βρίσκονται τα ζητήματα της ανεργίας, του κατώτατου μισθού, των Συλλογικών Συμβάσεων και του ασφαλιστικού.

Όταν βέβαια το σύστημα αναφέρεται στην ανεργία, δεν το κάνει με όρους αντιμετώπισης της αλλά διαχείρισής της προς όφελός του. Περισσεύουν τα ευχολόγια περί μείωσης της ανεργίας, αλλά δεν ανταποκρίνονται σε καμία σοβαρή εκτίμηση των ιμπεριαλιστικών επιτελείων. Γι' αυτό και το υπουργείο διαβεβαιώνει πως το μνημονιακό μέτρο του παγώματος

των τριετιών στον κατώτατο μισθό όσο η ανεργία βρίσκεται πάνω από 10% δεν αμφισβητείται. Τα ζητήματα που πραγματικά τίθενται είναι η περαιτέρω αύξηση του επιτρεπόμενου ορίου εισαγωγής εργαζόμενων από τρίτες χώρες (εκτός ΕΕ), όπως πιέζουν οι εργοδοτικές ενώσεις, καθώς και η επέκταση των προγραμμάτων κατάρτισης.

Η κατάρτιση άλλωστε, με τις πλάτες της ΕΕ και των ΕΣΠΑ, σπρώχνει μόνιμα τους εργαζόμενους σε μαθήματα κι εξετάσεις (πάντα εκτός ωραρίου), τους φορτώνει ιδεολογικά την ευθύνη για την ανεργία, αφαιρεί απ' τους εργοδότες το βάρος της εκπαίδευσης, ενώ διαμορφώνει κι έναν ολόκληρο μηχανισμό από «κέντρα επαγγελματικής κατάρτισης», δίνοντας ρόλο -ανάμεσα σε άλλους- και στη ΓΣΕΕ και λοιπές συνδικαλιστικές ηγεσίες, που επιδιώκουν τη μερίδα του λέοντος στα εκατομμύρια που διανέμονται.

Σχετικά με τον κατώτατο, αλλά και το μέσο μισθό, ορισμένες μόνο πλευρές είναι σίγουρες. Ότι η κυβέρνηση δεν προτίθεται ν' αλλάξει το (μνημονιακό κι αυτό) καθεστώς καθορισμού του κατώτατου απ' το κράτος. Ότι τα κριτήρια καθορισμού του θα συνεχίσουν να είναι όχι οι όποιες προεκλογικές υποσχέσεις, αλλά τα «δεδομένα της οικονομίας». Ότι η κατεύθυνση **διάλυσης των ΣΣΕ** θα παραμείνει κυρίαρχη, ενώ οι όποιες «διευκολύνσεις» (όπως η κήρυξη ορισμένων

κλαδικών ΣΣΕ ως γενικά υποχρεωτικών) θα γίνονται απ' το υπουργείο εφόσον η εργοδοσία έχει διασφαλίσει τους όρους ώστε να μην τηρούνται. Σ' αυτήν άλλωστε την κατεύθυνση, το όλο πλαίσιο **ασφυκτικού περιορισμού της συνδικαλιστικής οργάνωσης και δράσης** που κωδικοποίησε ο «νόμος Χατζηδάκη» θα διατηρηθεί και θα εφαρμοστεί ακόμα πιο σκληρά. Στην ίδια κατεύθυνση, η Επιθεώρηση Εργασίας θα διατηρήσει το διακοσμητικό της ρόλο. Συνολικά, οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν έχουν να περιμένουν κάτι απ' τη νέα κυβέρνηση, αλλά θα τη βρουν μπροστά τους στην προσπάθεια διεκδίκησης αυξήσεων στους μισθούς και καλύτερους όρους δουλειάς.

Οι πολιτικές κατευθύνσεις της κυβέρνησης δεν θα περιοριστούν βέβαια στο να δυσκολέψουν τις εργατικές διεκδικήσεις. Το σύστημα απαιτεί μεγαλύτερη επίθεση σε κάθε δικαίωμα, δεν αρκείται στην -όποια- σημερινή κατάσταση. Χαρακτηριστική περίπτωση το **ασφαλιστικό**, όπου θεωρείται «εκκρεμότητα» απ' το 2017 η ψήφιση ενός ενιαίου κανονισμού **ασφάλισης και παροχών στον ΕΦΚΑ**, δηλαδή περικοπές για πλήθος κατηγοριών ασφαλισμένων. Στόχος που επίσης δεν έχει επιτευχθεί θεωρείται η επέκταση των **επαγγελματικών ταμείων ασφάλισης**, στο πλαίσιο που προωθεί η ΕΕ και ακολουθεί τα κυρίαρχα πρότυπα στις ΗΠΑ. Παρά τις αντιδράσεις

των ασφαλιστικών εταιριών, που δεν θέλουν να χάσουν μερίδιο της σχετικής τεράστιας αγοράς, η κυβέρνηση αναζητά τρόπους επέκτασής τους με δεδομένα τα χαρακτηριστικά της χώρας. Θεωρείται πιθανό ένα «πολυεργοδοτικό» καθεστώς, που θα επιτρέπει τη συμμετοχή εργοδοτών από διαφορετικούς κλάδους και θα «δικαιολογεί» τη συμμετοχή της ΓΣΕΕ στη διοίκησή του, όπως η ίδια έχει δηλώσει κατ' επανάληψη ότι επιθυμεί σε όλες τις ΕΓΣΣΕ των τελευταίων χρόνων. Το βέβαιο χαρακτηριστικό πάντως παραμένει η λογική της **απόσυρσης του κράτους απ' την κοινωνική ασφάλιση** και η απουσία κάθε ευθύνης όταν κάτι πάει στραβά (όπως ήταν η δραματική μείωση των αποθεματικών των ευρωπαϊκών επαγγελματικών ταμείων το 2009 ή τα πάμπολλα ταμεία τύπου 401k στις ΗΠΑ που έχουν φαληρήσει).

Τα **εργασιακά δικαιώματα παραμένουν στο στόχαστρο της νέας κυβέρνησης**. Κι αν ο υπουργός επέλεξε για πρώτο του «καλεσμένο» τον ΔΣ της Lambda Development, δίνοντας τον τόνο της τοποθέτησής του, **οι εργαζόμενοι πρέπει να επιλέξουμε το δρόμο της συγκρότησης των δικών μας δυνάμεων**. Της συλλογικής οργάνωσης και πάλης τόσο για τη βελτίωση των όρων δουλειάς και αμοιβής μας, όσο και για την αντίσταση στην κεντρική αντεργατική πολιτική και τα μέτρα που θα επιχειρήσει να επιβάλει.

Τηλεργασία

Άλλη μια ευέλικτη μορφή... εκμετάλλευσης των εργαζόμενων!

Πολυάριθμες μελέτες έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια σχετικά με την τηλεργασία και το αν, τελικά, τα οφέλη υπερτερούν έναντι των επιπτώσεων. Αυτό που, στην πραγματικότητα, απασχολεί και που ακόμη δεν έχει ξεκαθαριστεί για το κεφάλαιο και την εργοδοσία, είναι το αν η επιβολή κι η επέκταση της τηλεργασίας συνεπάγεται μεγαλύτερη εκμετάλλευση των εργαζόμενων και περισσότερα κέρδη. Γι' αυτό και έχουν πάρει φωτιά οι διάφορες έρευνες, οι οποίες παίζουν παράλληλα και το ρόλο της επίδρασης και διαμόρφωσης συνειδήσης για τον κόσμο της δουλειάς. Το βέβαιο είναι πως, όπως η εφαρμογή της τηλεργασίας απ' τις πρώτες μέρες της καραντίνας έλυσε τα χέρια των εργοδοτών και αξιοποιήθηκε ως μέσο διασφάλισης των κερδών τους, έτσι και σήμερα, το κύριο κριτήριο για την επέκταση ή τον περιορισμό της είναι η όσο γίνεται μεγαλύτερη κερδοφορία των επιχειρήσεων.

Οι παράγοντες που λαμβάνουν υπ' όψη οι επιχειρήσεις ώστε να καταλήξουν στο ιδανικό μοντέλο (τι ποσοστό εργαζόμενων θα εργάζεται από απόσταση και για πόσες μέρες σε σχέση με δια ζώσης) είναι πολλοί. Ανάμεσα στα πολλά οφέλη για τους εργοδότες είναι η «ευελιξία», δηλαδή το ξεχείλωμα του ωραρίου, η απαίτηση ο εργαζόμενος να είναι διαθέσιμος για έκτακτες ανάγκες της εταιρίας, αλλά και σε περιπτώσεις που δεν μπορεί να πάει στη δουλειά, πχ. αν είναι άρρωστος. Επίσης, η οικονομία σε λειτουργικά έξοδα, η ανάγκη για μικρότερους χώρους, αλλά και η απομάκρυνση των εργαζόμενων απ' τους συναδέλφους τους.

Η ιδεολογική επίδραση που έχει η

εφαρμογή της τηλεργασίας στις συνειδήσεις των εργαζόμενων είναι ίσως το μεγαλύτερο όφελος για την εργοδοσία. Μία έκφρασή της η λεγόμενη «εργασιακή μοναξιά», η εμπέδωση δηλαδή ότι ο εργαζόμενος «είναι μόνος του» απέναντι στον εργοδότη αλλά και συνολικά, διαπραγματεύεται ατομικά, δεν μπορεί καν να φανταστεί συλλογικά κατοχυρωμένα δικαιώματα και συλλογικούς αγώνες διεκδίκησής τους. Μια δεύτερη έκφραση είναι η εμπέδωση των ευέλικτων μορφών εργασίας. Παρά την ωραιοποίηση που επιχειρείται απ' το σύστημα, αυτή η ευελιξία στην πράξη σημαίνει περισσότερη και πιο εντατικοποιημένη δουλειά για τον εργαζόμενο. Είναι η ίδια ευελιξία που προωθεί ο νόμος Χατζηδάκη με την «ατομική διευθέτηση του χρόνου εργασίας»!

Το βασικό ζητούμενο για το κεφάλαιο είναι να εξασφαλίσει τη μέγιστη εκμετάλλευση, παρά το γεγονός ότι δεν έχει την άμεση επίβλεψη του εργαζόμενου. Εκεί κατευθύνονται, άλλωστε, κι οι έρευνες που γίνονται. Η αίσθηση «ελευθερίας» δηλαδή που αισθάνονται οι εργαζόμενοι, ο βασικός λόγος για τον οποίο μεγάλο ποσοστό τους προτιμά τη δουλειά απ' το σπίτι, είναι και το βασικό μειονέκτημα για τους εργοδότες. Γι' αυτό και εντείνονται «εναλλακτικοί» τρόποι ελέγχου των εργαζόμενων, με προθεσμίες, επίτευξη λεπτομερών στόχων, πληρωμή «με το κομμάτι» κ.ο.κ.

Είναι βέβαια πραγματικό γεγονός ότι πολλοί εργαζόμενοι σε κλάδους που μπορεί να λειτουργήσει η τηλεργασία, την προτιμούν, συχνά και σε μεγαλύτερο βαθμό απ' τους εργοδότες. Διάφοροι λόγοι συνηγορούν σ' αυτό. Η αποφυγή των

εξόδων μετακίνησης, ιδιαίτερα όταν το κόστος εξοπλισμού και ρεύματος καλύπτεται απ' την εργοδοσία, είναι καθοριστικός παράγοντας. Έτσι κι αλλιώς, η έλλειψη συνδικαλιστικής οργάνωσης σε πολλούς χώρους δουλειάς έχει καθιερώσει ήδη τη λογική «είμαι μόνος μου». Ακόμη, παλαιότεροι εργαζόμενοι με εμπειρία στη δουλειά «γλιτώνουν» την εκπαίδευση του νεότερου δυναμικού, κάτι που επιφορτίζονταν χωρίς επιπλέον αμοιβή. Για τους νέους εργαζόμενους φυσικά, είναι διαφορετικά τα πράγματα, αφού καλούνται να βγάλουν δουλειά για την οποία δεν έχουν εκπαιδευτεί επαρκώς.

Ακόμα κι αν η τηλεργασία εμφανίζει ορισμένα οφέλη για τους εργαζόμενους,

τα οφέλη αυτά θα είναι πρόσκαιρα καθώς αυτή θα παίρνει τη «μόνιμη» μορφή της. Όταν τα επιτελεία του συστήματος καταλήξουν στις λεπτομέρειες του μοντέλου της τηλεργασίας που τους συμφέρει και ανάλογα με τις διαφοροποιήσεις ανά περίπτωση, θα έχουν εξασφαλίσει και πώς μπορούν να πετύχουν τη μέγιστη εκμετάλλευση των εργαζόμενων. Το νομικό πλαίσιο άλλωστε είναι τόσο χαλαρό και ραμμένο στα μέτρα της εργοδοσίας, ώστε απ' τη μια να επιτρέπει την επιβολή της τηλεργασίας και απ' την άλλη να επιτρέπει στον εργοδότη να την εφαρμόζει ακριβώς όπως τον εξυπηρετεί και ως εκεί. Το όπλο των εργαζόμενων σε κάθε περίπτωση παραμένει η συλλογική οργάνωση και δράση!

Νέα κυβέρνηση, παλιές πολιτικές στην υγεία

Η προεκλογική περίοδος, αλλά κι οι πρώτες μετεκλογικές ημέρες, ανέδειξαν σε κυρίαρχο το θέμα της περίθαλψης, το οποίο αποτέλεσε σημείο αντιπαράθεσης ανάμεσα στους βασικούς διεκδικητές της εκλογικής νίκης, τη Νέα Δημοκρατία και τον ΣΥΡΙΖΑ. Πολλές υποσχέσεις δόθηκαν και δίνονται, πλασαρισμένες με όμορφες λέξεις, για να αποκρύψουν τη σκληρή πραγματικότητα της συνέχισης της επίθεσης στο δικαίωμα του λαού σε πλήρη και δωρεάν περίθαλψη και το ξεδόντιασμα των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών.

Προεκλογική υπόσχεση της ΝΔ αποτελούν οι «10.000 προσλήψεις στην υγεία». Η δήλωση από μόνη της αφήνει πολλά ερωτηματικά. Αρχικά για το αν θα είναι μόνιμες. Προ πανδημίας, επί ΣΥΡΙΖΑ, κατά τη διάρκεια της πανδημίας και μετά, επί ΝΔ, ο λαός βίωσε στο πετσί του την πολιτική των μη προσλήψεων και του κουκουλώματος των δραματικών ελλείψεων προσωπικού με συμβασιούχους, άρα και ελαστικούς, εργαζόμενους. Η πρακτική αυτή μέχρι και χθες βαφτιζόταν «προσλήψεις» και «ενίσχυση του ΕΣΥ».

Αν θα προκύψουν, τελικά, μόνιμες προσλήψεις, αυτές θα γίνουν με τη λογική του 1:1, δηλαδή μία πρόσληψη στην περίθαλψη για 1 αποχώρηση από οποι-

ονδήποτε άλλο τομέα του Δημοσίου, όπως διευκρίνισε σε προεκλογική συνέντευξη ο Μητσοτάκης. Αναρωτιέται εύλογα κανείς ποιος ή ποιοι τομείς του Δημοσίου είναι, ή υπήρξαν ποτέ, τόσο υπερστελεχωμένοι, ώστε να μπορούν ν' αντέξουν την απώλεια 10.000 εργαζόμενων που δεν θ' αναπληρωθούν. Η εκπαίδευση, με τις χιλιάδες ελλείψεις σ' όλα τα σχολεία, οι υπηρεσίες ασφάλισης, με τις τραγικές καθυστερήσεις στην έκδοση συντάξεων, οι δημοτικές υπηρεσίες, με την ολοένα αυξανόμενη εξουθένωση του λιγοστού προσωπικού;

Παράλληλα, στις πρώτες του δηλώσεις, ο νέος υπουργός Υγείας ανακοίνωσε πως αυτές οι προσλήψεις θ' αφορούν κυρίως σε νοσηλευτικό προσωπικό. Είναι γεγονός ότι και 10.000 νοσηλευτές να προσληφθούν δεν αρκούν για να καλυφθούν τα τεράστια κενά που έχουν αφήσει η χρόνια αδιοριστία, οι συνταξιοδοτήσεις των τελευταίων ετών και οι παραιτήσεις λόγω εξουθένωσης. Γεννιέται η απορία, όμως, για το πώς θα καλυφθούν τα κενά στις υπόλοιπες κατηγορίες των εργαζόμενων στα νοσοκομεία, τους γιατρούς, τους τραυματιοφορείς, το διοικητικό προσωπικό, τις καθαρίστριες, τους φύλακες, τα πληρώματα ΕΚΑΒ. Είναι τόσο αφελής η κυβέρνηση ή έχει άλλα πλάνα γι' αυτές τις κατηγορίες εργαζόμενων;

Το γεγονός ότι στο προεκλογικό πρόγραμμα της ΝΔ υπάρχει η «μείωση του χρόνου αναμονής στα χειρουργεία κατά 50%, μείωση του χρόνου αναμονής στα επείγοντα κατά 70% και μείωση του χρόνου αναμονής στα εξωτερικά ιατρεία κατά 80%», χωρίς να προβλέπονται αυξήσεις προσωπικού που εμπλέκεται στην εξέταση και περίθαλψη των ασθενών κατά 50, 70 ή 80% είναι ύποπτο. Για να

μειωθούν, για παράδειγμα, οι χρόνοι αναμονής στα χειρουργεία κατά 50%, πρέπει να προσληφθούν 50% περισσότεροι χειρουργοί, νοσηλευτές, εργαλειοδότες, καθαριστές χειρουργείων, τραυματιοφορείς, απ' όσους ήδη υπάρχουν, καθώς και να δημιουργηθούν 50% περισσότερες αίθουσες χειρουργείων. Αυτές οι προσλήψεις, όμως, δεν προβλέπονται και η δημιουργία νέων δομών είναι σενάριο επιστημονικής φαντασίας.

Το πραγματικό σχέδιο είναι προμελετημένο και προωθείται χρόνια. Έχει δύο βασικούς άξονες. Πρώτος είναι ο περιορισμός της πρόσβασης στα νοσοκομεία, μέσω και της προγραμματικής επέκτασης του «προσωπικού γιατρού», θεσμός ο οποίος έχει λειτουργήσει σε πολλές χώρες ως ανάχωμα στην έγκαιρη διάγνωση και αντιμετώπιση των ασθενών και έχει αποσυμφορήσει τα τμήματα επειγόντων περιστατικών στα νοσοκομεία σε βάρος της υγείας του λαού!

Δεύτερος είναι οι ΣΔΙΤ, σε όλους τους πιθανούς τομείς που αφορούν στη δημόσια περίθαλψη. Ήδη υπάρχουν γιατροί που δουλεύουν σε δημόσιες δομές και νοσοκομεία με μπλοκάκια, οπότε δεν χρειάζεται να προσληφθούν. Επίσης, οι κρατικές συμβάσεις με ιδιωτικές κλινικές και ΜΕΘ τα τελευταία χρόνια έχουν αφήσει υπερκέρδη στο ιδιωτικό κεφάλαιο του κλάδου. Και μιλάμε για κέρδη που θα μπορούσαν να στηρίξουν χιλιάδες μόνιμες προσλήψεις στα νοσοκομεία που στενάζουν. Αυτές οι συμβάσεις προφανώς θα επεκταθούν και σε αίθουσες χειρουργείων, διαγνωστικές εξετάσεις κ.ά., ίσως «δωρεάν» για αρχή -ώστε να χρυσωθεί το χάπι- αλλά με μεγάλο κόστος για το λαό στη συνέχεια, καθώς το κεφάλαιο στοχεύει διαρκώς σε περισσότερα κέρδη. Όσον αφορά την τραγική

υποστελέχωση του ΕΚΑΒ και τις ελλείψεις σε ασθενοφόρα, ο πρωθυπουργός ανακοίνωνε ανοικτά, λίγες μέρες πριν τις εκλογές, πως τον ασθενή τον νοιάζει να μεταφερθεί στο νοσοκομείο, όχι αν θα μεταφερθεί με ασθενοφόρο του δημοσίου.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα, με τη διαφαινόμενη ένταση της επίθεσης στον τομέα της υγείας, οι εργαζόμενοι κι ο λαός δεν μπορούν να έχουν αυταπάτες. Τα νοσοκομεία στενάζουν, χωρίς να μπορούν να λειτουργήσουν σε πολλές περιπτώσεις, όπως αναδεικνύεται συχνά από καταγγελίες των εργαζόμενων. Όπως συνέβη πρόσφατα με την ανακοίνωση της Ένωσης Ιατρών Ξάνθης, που αποκαλύπτει την εικόνα του «νέου ΕΣΥ», με τις πολλαπλές ελλείψεις σε μόνιμο προσωπικό και το κλείσιμο της ΜΕΘ και της ΩΡΛ κλινικής, την υπολειτουργία του αναισθησιολογικού τμήματος, της ουρολογικής και της νευρολογικής κλινικής και τη λειτουργία της παθολογικής κλινικής με γιατρούς που μετακινούνται βίαια από άλλα νοσοκομεία της περιφέρειας!

Καμία αυταπάτη δεν μπορεί να υπάρχει πως αυτοί που συνειδητά διέλυσαν τη δωρεάν περίθαλψη και τα εργασιακά δικαιώματα των εργαζόμενων στα νοσοκομεία, αυτοί που εν γνώσει τους οδήγησαν εν καιρώ πανδημίας χιλιάδες ανθρώπους στο θάνατο, επιλέγοντας να μην κάνουν προσλήψεις προσωπικού, θα είναι αυτοί που θα φτιάξουν τον «υγειονομικό παράδεισο» για το λαό. Η πάλη για πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, με μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, είναι μονόδρομος και για τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία και για τον λαό.

Νοσοκομείο Γρεβενών

Σημαντική ενίσχυση της Ταξικής Πορείας στις εκλογές για το ΔΣ του Σωματείου

Στις 28 Ιούνη, πραγματοποιήθηκαν εκλογές για ανάδειξη ΔΣ στο Σωματείο Εργαζόμενων του νοσοκομείου Γρεβενών. Σε μια περίοδο που τα προβλήματα των εργαζόμενων γίνονται ολοένα και πιο οξυμένα, τόσο σε επίπεδο διαβίωσης εξαιτίας της ακρίβειας και των καθυλωμένων μισθών, όσο και σε επίπεδο συνθηκών εργασίας εξαιτίας των ελλείψεων σε προσωπικό, το προεκλογικό κλίμα χαρακτηρίστηκε από ιδιαίτερη ένταση και αντιπαράθεσεις.

Η κίνηση της Ταξικής Πορείας, όλο το προηγούμενο διάστημα, που πρωτοστάτησε στις κινητοποιήσεις των γιατρών του νοσοκομείου για τις ελλείψεις προσωπικού, στην αποκάλυψη της πολιτικής της ερημοποίησης και της υπολειτουργίας του νοσοκομείου, τάραξε τα «ήρεμα νερά» και την αδράνεια που επέβαλε η κυριαρχία του, δήθεν, ΕΝΙΑΙΟΥ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΥ, που αποτελούσε την πλειοψηφία του προηγούμενου ΔΣ και που συστηματικά υπονόμειε και παρεμπόδιζε κάθε μαζική διαδικασία και κινητοποίηση. Στην πραγματικότητα, επρόκειτο για συνδυασμό με κορμό την καμουφλαρισμένη ΔΑΚΕ, με άλλοθι ανένταχτους συναδέλφους και που καθοδηγούνταν

πρακτικά από τη διοίκηση.

Με στόχο το 5-0 για το νέο ΔΣ και τον εξοβελισμό της Ταξικής Πορείας από αυτό, εξαπολύθηκε μια εκστρατεία εκβιασμών, απειλών και ρουσφετολογικών υποσχέσεων (ιδιαίτερα απέναντι στους συμβασιούχους συναδέλφους και όχι μόνο), συνοδευόμενη από οχετό συκοφαντιών και λάσπης ενάντια στα μέλη της παράταξης. Παράλληλα, επιδόθηκαν σε έναν μαραθώνιο δύο μηνών, αυθαιρεσιών και παραβιάσεων του καταστατικού, με αποκορύφωμα τον εξοβελισμό «ανεπιθύμητων» συναδέλφων από το ΕΝΙΑΙΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟ, το οποίο εν μια νυκτί μεταμορφώθηκε σε παράταξη ονόματι ΑΚΕ. Στην συνέχεια, αυθαίρετα, υποχρέωσαν τους δυο συναδέλφους να κατέλθουν σε ξεχωριστά ατομικά ψηφοδέλτια, με στόχο να κατακερματίσουν την έκφραση της δυσαρέσκειας των εργαζόμενων που γίνονταν ολοένα και πιο αισθητή.

Η αποφασιστική παρέμβαση της Ταξικής Πορείας ενάντια σε αυτές τις μεθοδεύσεις έφερε το πρώτο μήνυμα αισιοδοξίας, τη συγκρότηση Εκλογοαπολογιστικής Συνέλευσης, όπου έγιναν ορατές σε πολύ κόσμο οι διαφορές ανάμεσα στα δυο στρατόπεδα. Από την μια, τα ρου-

σφέτια, η λογική της ανάθεσης και η αλαζονεία και από την άλλη η γείωση στα προβλήματα των εργαζόμενων με διεκδικητική αγωνιστική προοπτική και η εμπιστοσύνη στις δημοκρατικές διαδικασίες και στην αυτοτέλεια των εργαζόμενων και του σωματείου τους. Δόθηκε, έτσι, η ευκαιρία σε πολλούς συναδέλφους να εκφράσουν τη δυσαρέσκεια και

την αποστροφή τους για την κατάσταση της αδράνειας. Αυτή η δυσαρέσκεια ήταν φανερή ακόμα και στη σταυροδοσία στο ψηφοδέλτιο της ΑΚΕ. Με... εμπιστοσύνη στις προθέσεις της νέας κυβέρνησης, η Ταξική Πορεία επωμίζεται την ευθύνη το επόμενο διάστημα να μορφοποιήσει αυτή τη δυσαρέσκεια σε δύναμη ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ και ΑΓΩΝΑ.

	2023		2021	
		ΕΔΡΕΣ		ΕΔΡΕΣ
ΕΓΓΕΓΡΑΜΕΝΟΙ	225		240	
ΨΗΦΙΣΑΝ	194		198	
ΑΚΥΡΑ	2		11	
ΤΑΞΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ	63	2	33	1
ΑΚΕ	116	3	154	4
ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ	9		-	
ΜΕΜΟΝΩΜΕΝΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ	4		-	

Νέα εργοδοτικά εγκλήματα!

Μαζικός αγώνας για δουλειά με δικαιώματα, μέτρα προστασίας και ουσιαστική ασφάλεια!

Το κεφάλαιο συνεχίζει να δολοφονεί! Την τελευταία βδομάδα, στο επίκεντρο των τραγικών περιστατικών που συνεχώς αυξάνονται έχει βρεθεί η Θεσσαλονίκη, μετρώντας έναν νεκρό 55χρονο ταχυμεταφορέα μετά από θανατηφόρο τροχαίο στο κέντρο της πόλης, έναν σοβαρό τραυματισμό εργάτη μετά από πτώση από σκαλωσιά στα έργα κατασκευής του μετρό και ένα περιστατικό κατάρρευσης εργαζόμενης στην καθαριότητα του Δήμου από θερμοπληξία.

Είναι φανερό ότι, ειδικά στις εργασίες που πραγματοποιούνται σε εξωτερικούς χώρους, οι εργάτες κι οι εργαζόμενοι σηκώνουν δυσθεώρητο βάρος. Στο σύνολό τους, βρίσκονται απελπιστικά μόνοι απέναντι στις καιρικές συνθήκες, που με τραγικό τρόπο συμπλέκονται με τις εργασιακές σχέσεις που επιβάλλει το κεφάλαιο

κι η εργοδοσία. Χιλιάδες εργάτες και εργάτριες στα εργοτάξια, τις οικοδομές και τους δρόμους ολόκληρης της χώρας τα βάζουν καθημερινά με την εντατικοποίηση, την ακρίβεια, τη φτώχεια και τα τραγικά μεροκάματα και την ίδια στιγμή με τα έντονα καιρικά φαινόμενα, τη βροχή, το χαλάζι, τον αέρα, και τον καύσωνα του καλοκαιριού.

Το κεφάλαιο απ' την άλλη προσπαθεί με κάθε τρόπο να αποποιηθεί κάθε ευθύνη και ταυτόχρονα να μεταφέρει τα κόστη στις πλάτες των εργατών. Η έλλειψη μέτρων ουσιαστικής ασφάλειας είναι σχεδόν ολοκληρωτική, ενώ τα όποια βασικά ΜΑΠ (Μέσα Ατομικής Προστασίας), που αποτελούν την τελευταία «γραμμή άμυνας» και για τα οποία γίνεται κατά τ' άλλα τεράστιος λόγος, τις περισσότερες φορές επιβαρύνουν την

τσέπη του ίδιου του εργαζόμενου.

Εν μέσω καλοκαιριού και με παραλίγο τραγικές συνέπειες, το περιστατικό της θερμοπληξίας εργάτριας στην καθαριότητα του Δήμου αναδεικνύει ξανά την ανάγκη ενεργοποίησης των σωματείων για τη δημιουργία όρων μαζικής διεκδίκησης μέτρων πρόληψης και προστασίας απ' τα ακραία καιρικά φαινόμενα. Για μια μεγάλη μερίδα εργαζόμενων και για το σύνολο της εργατικής τάξης, η πάλη για αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας, για δουλειά με δικαιώματα, για μέτρα ασφαλείας αποδεικνύεται ξανά πως είναι ζήτημα ζωής και θανάτου.

Για την περίοδο του καλοκαιριού, είναι ζωτική ανάγκη για τους εργάτες και τις εργάτριες που δουλεύουν «στο πεδίο» η πύκνωση των διαλειμμάτων, η λήψη μέτρων ξεκούρασης και ενυδάτωσης των

εργατών σε κατάλληλους χώρους, ενώ όπου απαιτείται να επιβάλλεται η πλήρης διακοπή όλων των εργασιών μέχρι να περάσουν οι ώρες ή οι μέρες του καύσωνα. Κρίσιμο ζήτημα είναι όλα τα παραπάνω και οι όποιες αναγκαίες τροποποιήσεις ωραρίων και προγραμμάτων να μη βαρύνουν τους ίδιους τους εργάτες αλλά ν' αποτελούν υποχρέωση της εργοδοσίας. Κάποια από αυτά αποτελούσαν μέχρι σχετικά πρόσφατα κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, κατοχυρωμένες μάλιστα σε διατάξεις και κανονισμούς. Καθώς το κεφάλαιο προσπαθεί να τα πάρει όλα πίσω, η εργατική τάξη έχει ανάγκη συλλογικά να διεκδικήσει ξανά και καθολικά, μέτρα για την πραγματική προστασία της υγείας και της ζωής της.

Η ξεχασμένη(;) έκθεση Πισσαρίδη φέρνει πετσόκομμα επιδομάτων

Σκληρή επίθεση στα δικαιώματα των πιο ευάλωτων κοινωνικά και οικονομικά στρωμάτων φέρνουν οι αλλαγές που δρομολογούνται σε μια σειρά από επιδόματα. Η συζήτηση που έχει ανοίξει σχετικά με το λεγόμενο «κοινωνικό κράτος» έχει σαν βάση τις τις κατευθύνσεις που είχαν δοθεί από την έκθεση της επιτροπής Πισσαρίδη το 2020, που ακολουθούσε τις ιμπεριαλιστικές εντολές. Η έκθεση πλάσσανταν σαν «σχέδιο ανάπτυξης» αλλά στην πραγματικότητα αποτελούσε έναν αντιλαϊκό κι αντεργατικό οδηγό που βάζει στο στόχαστρο μισθούς, επιδόματα, περίθαλψη και ασφαλιστικό.

Στόχος της νέας κυβέρνησης της ΝΔ είναι να υλοποιήσει άμεσα τις «προτάσεις» Πισσαρίδη, ξεκινώντας απ' τα προνοιακά επιδόματα, αυτά που δίνονται δηλαδή με βάση το φορολογητέο εισόδημα. Βασική επιδίωξη είναι η ενοποίηση όλων των επιδομάτων εκτός του επιδόματος ανεργίας, αναπηρίας και του στεγαστικού επιδόματος, αλλά κι η αναβάθμιση του ελέγχου των κοινωνικών επιδομάτων με τη δημιουργία ηλεκτρονικής βάσης. Με λίγα λόγια, συγχωνεύονται τα επιδόματα ανά δικαιούχο σε μία πλατφόρμα ώστε να υπάρχει αυστηρός έλεγχος κριτηρίων και κόφτης. Αυτό επιδιώκει να πετύχει και η συγκέντρωση όλων αυτών των επιδομάτων στις αρμοδιότητες του προς σύσταση υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας.

Παράγοντες του συστήματος κάνουν λόγο για επερχόμενες ενισχύσεις σε επιδόματα, αναφερόμενοι και στις προεκλογικές υποσχέσεις για αύξηση του Ελάχιστου Εγγυημένου Εισοδήματος (πρώην ΚΕΑ) από την 1η Απριλίου του 2024 κατά 8%. Κάτι τέτοιο, αν γίνει πράξη, σημαίνει αύξηση στα 216€ από 200€ για ένα μονοπρόσωπο νοικοκυριό. Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται κι οι άλλες «γενναϊόδωρες» αυξήσεις που προβλέπονται για άλλα επιδόματα.

Ομή κοροϊδία για το λαό, τους εργαζόμενους και τους άνεργους λοιπόν τα ψίκουλα που τους τάζουν, που σε καμιά περίπτωση δεν μπορούν να αγγίσουν το κόστος ζωής, πόσο μάλλον να το καλύψουν, όταν ο πληθωρισμός καλπάζει κι οι τιμές στα σούπερ μάρκετ γίνονται απλησίαστες για το λαϊκό εισόδημα. Απ' την άλλη μεριά, φαντάζουν «προνομιούχοι» αυτοί που θα εισπράξουν τα ξεροκόμματα της κυβέρνησης, αφού -όπως λένε οι συστημικοί παπαγάλοι- «τείνει να παρέλθει η έντονη ανάγκη των περασμένων ετών για επιπλέον εισοδηματική στήριξη, καθώς μειώνεται η ανεργία και αυξάνονται οι μέσοι μισθοί». Το βέβαια είναι ότι έρχεται ακόμη μεγαλύτερο ψαλίδι και στους δικαιούχους των επιδομάτων και στο ύψος τους.

Η επίθεση του συστήματος στα εργασιακά δικαιώματα φτάνει σε σημείο να θεωρεί βαρίδι για την κερδοφορία του ακόμα και τα επιδόματα πείνας που αναγκάζεται να παραχωρήσει. Για το λαό και τους εργαζόμενους δεν μένει άλλος δρόμος απ' αυτόν του αγώνα, τη μόνη διέξοδο που μπορεί να κερδίσει πλήρη και σταθερή δουλειά και αυξήσεις στους μισθούς ώστε να καλύπτουν το κόστος της ζωής, κόντρα στην επιδοματική πολιτική της φτώχειας.

Ρόδος: Ξυλοδαρμός εργαζόμενης επειδή παραιτήθηκε...

Η εργοδοτική τρομοκρατία δεν πρέπει να περάσει!

Οργή προκαλεί το θράσος ενός ακόμα εργοδότη που ένωσε την άνεση να χτυπήσει εργαζόμενη, σ' αυτή την περίπτωση επειδή τόλμησε να παραιτηθεί. Ο λόγος για ιδιοκτήτη καφενείου στη Ρόδο, ο οποίος μόλις έμαθε ότι η εργαζόμενη -που δούλευε εκεί σεζόν- θέλησε να παραιτηθεί, την ακολούθησε μέχρι το δωμάτιο του ξενοδοχείου όπου διέμενε για να την τρομοκρατήσει, φτάνοντας στο σημείο να την ξυλοκοπήσει!

Το εξοργιστικό αυτό περιστατικό όχι μόνο δεν είναι το μοναδικό περιστατικό εργοδοτικής τρομοκρατίας, αλλά μάλλον είναι ενδεικτικό της κατάστασης που επικρατεί για τους εργαζόμενους συνολικά και ειδικά για τους εργαζόμενους στον κλάδο του επισιτισμού-τουρισμού. Τυχαίο δεν είναι ούτε το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι που δουλεύουν σεζόν γίνονται ολοένα και συχνότερα αποδέκτες τέτοιου είδους συμπεριφορών απ' τους εργοδότες τους.

Ο λόγος έγκειται στο γεγονός ότι πρόκειται για κλάδους με διαλυμένα εργασιακά δικαιώματα, γεγονός το οποίο, σε συνδυασμό με την αποσυγκρότηση που επικρατεί, επιτρέπει στην εργοδοσία να ξεσαλώνει. Κλάδους όπου ο εργασιακός μεσαίωνας καλά κρατεί και διαμορφώνει μια ασφυκτική καθημερινότητα, με ατέλειωτα ωράρια χωρίς ρεπό, χαμηλά μεροκάματα, εντατικοποίηση και εξάντληση στο κόκκινο. Αυτή ακριβώς η ανυπαρξία εργασιακών δικαιωμάτων, σε συνδυασμό με την αποσυγκρότηση των εργαζομένων, έχει ως αποτέλεσμα την ένταση της εργοδοτικής τρομοκρατίας, η οποία μπορεί να φτάσει ακόμα και σε επιθέσεις απέναντι στους εργαζόμενους αν τολμήσουν να διεκδικήσουν ακόμα και τα βασικά.

Η εργοδοσία βρίσκει πάτημα στην ολοένα και εντεινόμενη επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, στη σειρά των αντεργατικών νόμων που έχουν ψηφιστεί, στην ευνοϊκή για την ίδια νομολογία, όπως έχει διαμορφωθεί δικαιώνοντάς την σε μια σειρά υποθέσεις σε βάρος των εργαζομένων, αλλά και στο γεγονός ότι οι συνδικαλιστικές ηγεσίες του κλάδου δεν επιδιώκουν την απάντηση μέσα απ' τη συλλογική πάλη και διεκδίκηση.

Η υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων στον επισιτισμό και στον τουρισμό, οι οποίες μάλιστα έχουν κηρυχθεί και υποχρεωτικές, δεν αρκεί από μόνη της για να εκλείψουν τέτοια περιστατικά. Κι αυτό γιατί, όσο δεν υπάρχουν σωματεία όπλα στα χέρια των εργαζομένων, που να δημιουργούν όρους συγκρότησης κι αγώνα για τη συλλογική διεκδίκηση καλύτερων όρων δουλειάς, οι ευνοϊκές διατάξεις των ΣΣΕ θα μένουν κενό χαρτί και τα περιστατικά της εργοδοτικής τρομοκρατίας θα πληθαίνουν.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να σκύψουν το κεφάλι μπροστά στις συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα που θέλει να παγιώσει το σύστημα. Μέσα απ' το ζωντάνεμα των σωματείων και τη συλλογική πάλη, να δοθεί μαζική απάντηση καταδίκης κάθε περιστατικού εργοδοτικής τρομοκρατίας και να διεκδικηθούν η εφαρμογή των ΣΣΕ και η βελτίωση των όρων δουλειάς και αμοιβής.

Απόφαση του Αρείου Πάγου υπέρ των απολυμένων εργαζόμενων στα Μάρκετ Ιν Ιωαννίνων
Το δικαίωμα στη δουλειά είναι υπόθεση όλων των εργαζόμενων!

Η απόφαση του Άρειου Πάγου έρχεται ως συνέχεια άλλων τεσσάρων δικαστικών αποφάσεων υπέρ των απολυμένων στα Μάρκετ Ιν στα Γιάννενα (απ' τις οποίες καμία δεν τήρησε η εταιρία), και αναφέρει πως οι εργαζόμενοι πρέπει, πρώτο, να ξαναπροσληφθούν ως την 1η Ιούλη και, δεύτερο, να πληρωθούν και να ασφαλιστούν αναδρομικά απ' το 2017 ως σήμερα.

Οι εργαζόμενοι που δούλευαν για χρόνια στην εταιρία του Καρυπίδη βρέθηκαν στον αέρα, όταν αυτή μεταβιβάστηκε στον Ράμμο (Market In).

Στο διάστημα απ' το 2017 μέχρι σήμερα, η υπόθεση των απολυμένων στα Μάρκετ Ιν είναι ένα ξεκάθαρο παράδειγμα για το πόσο αδίστακτο μπορεί να γίνει το κεφάλαιο, για το πόσο έχει προχωρήσει το τσάκισμα του δικαιώματος στη σταθερή δουλειά, για το ποιους τελικά έχουν

ΑΠΘ

Συνεχόμενες αποτυχημένες προσπάθειες σύστασης των «Συμβουλίων Διοίκησης»!

Η προσπάθεια εφαρμογής της διάταξης για τα «Συμβούλια Διοίκησης» του νέου νόμου-πλαίσιο (4957/2022) έχει ξεκινήσει σε μια σειρά Πανεπιστημιακά Ιδρύματα της χώρας. Ωστόσο, τα αποτελέσματα δεν ήταν αυτά που θα ήθελε το σύστημα. Συγκεκριμένα, στο ΑΠΘ έχουν γίνει τρεις συνεχόμενες αποτυχημένες προσπάθειες εκλογής των 5 εξωτερικών μελών του «Συμβουλίου Διοίκησης», με αποτέλεσμα να μην μπορεί να εκλεγεί καινούργιος Πρύτανης. Αντίστοιχες αποτυχημένες προσπάθειες έχουν γίνει σε μια σειρά Πανεπιστήμια πανελλαδικά (ΠΑΜΑΚ, ΕΜΠ), με αποτέλεσμα να βγάλουν εκ νέου τροπολογία για την ανάδειξη των «Συμβουλίων Διοίκησης» προκειμένου να μην «φρακάρει» η διαδικασία.

απέναντί τους οι εργαζόμενοι. Με τον αέρα του ταξικού συσχετισμού, η εργοδοσία του Μάρκετ Ιν μέχρι και σήμερα δεν ξαναπροσέλαβε τους 11 απολυμένους. Αντ' αυτού προσπαθούσε να τρομοκρατεί με κάθε ευκαιρία. Προχώρησε σε μηνύσεις, έφερε τα ΜΑΤ έξω απ' το σουπερ μάρκετ και συνέλαβαν αλληλέγγυους, έβαλε μπράβους της νύχτας να τραμπουκίσουν συγκεντρωμένους σε μέρα απεργίας. Στο πλευρό της εργοδοσίας, η τότε κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και η αντιπολίτευση της Νέας Δημοκρατίας. Οι εργαζόμενοι βρήκαν απέναντί τους τον κρατικό και παρακρατικό μηχανισμό! Η εργοδοσία έπρεπε να κάνει τα πάντα για να μην πάρει ένα τέτοιο ζήτημα πλατιές διαστάσεις, να μη στηριχτεί από εργαζόμενους της πόλης, να μην εμπνεύσει καινούριους αγώνες, να μην οικοδομήσει αλληλεγγύη ανάμεσα στους λαϊκούς ανθρώπους, γι' αυτό και βάλθηκε να τσακίσει κάθε φωνή διαμαρτυρίας. Απ' την άλλη, το σωματείο Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ιωαννίνων δεν κάλεσε πλατιές διαδικασίες για να εμπλακεί κόσμος της δουλειάς σ' αυτήν την υπόθεση και να ζυμωθεί ότι η επαναπρόσληψη των απολυμένων αφορά το σύνολο των εργαζόμενων. Μια λογική που υπονόμωσε τη συγκρότηση ενός κινήματος αλληλεγγύης. Το μόνο σίγουρο και σ' αυτήν την περίπτωση είναι πως η μόνη πραγματική «πίεση» που μπορούν ν' ασκήσουν οι εργαζόμενοι έρχεται μέσα απ' το μαζικό αγώνα. Οι δικαστικές αποφάσεις (στις σπίνες) περιπτώσεις που είναι θετικές μπορούν να χρησιμοποιούνται ενισχυτικά στους αγώνες, αλλά δεν μπορούν να τους υποκαταστήσουν. Διαφορετικά, μετατρέπονται σε «κινό γράμμα».

Τα «Συμβούλια Διοίκησης» προβλέπεται να αποτελούνται από 11 μέλη, εκ των οποίων τα 6 είναι εσωτερικά μέλη του εκάστοτε ΑΕΙ (από το σύνολο των μελών ΔΕΠ), ενώ τα 5 είναι πρόσωπα εκτός ΑΕΙ (εκπρόσωποι του κεφαλαίου και ιμπεριαλιστικών οργανισμών). Τα 5 εξωτερικά μέλη επιλέγονται από τα 6 εσωτερικά και τα 11 μέλη του «Συμβουλίου Διοίκησης» που θα συγκροτηθεί είναι που θα εκλέγουν τους Πρυτάνεις των ΑΕΙ. Με το νέο αυτό μοντέλο διοίκησης επιτυγχάνεται η πολύ πιο άμεση προώθηση των ιμπεριαλιστικών καθοδηγήσεων των ΗΠΑ και της ΕΕ όσον αφορά τη λειτουργία των Πανεπιστημίων και το μεγαλύτερο χτύπημα

του δικαιώματος στις σπουδές.

Λίγο καιρό πριν, η κυβέρνηση είχε προσπαθήσει -ανεπιτυχώς- να εκλέξει και τους φοιτητικούς εκπροσώπους σε αυτά τα όργανα, μέσω των εκλογών για τα «Συμβούλια Φοιτητών». Πρόκειται για όργανα αντιπαραθετικά προς τους Φοιτητικούς Συλλόγους, με τα οποία προωθείται η συνδιοίκηση και η λογική της συνδιαχείρισης. Η πλειοψηφία των ρεφορμιστικών αριστερών δυνάμεων μέσα στις σχολές δεν έκαναν λόγο για τον πραγματικό ρόλο της συνδιοίκησης στον αφοπλισμό του φοιτητικού κινήματος. Παρ' ότι καλούσαν σε αποχή από τη συγκεκριμένη εκλογική διαδικασία, είχαν να προτείνουν άλλα «μοντέλα» συνδιοίκησης και συμμετοχής των φοιτητών στη διαδικασία λήψης αποφάσεων. Καλλιεργούν την αυταπάτη ότι οι φοιτητές μπορούν να έχουν λόγο στη λήψη των μέτρων που το σύστημα περνάει εναντίον τους και ότι το Πανεπιστήμιο εντός του καπιταλισμού μπορεί να λειτουργεί δημοκρατικά και προς όφελος των φοιτητών. Το σύστημα θέλει να κάνει τους φοιτητές συμμετοχούς στην προώθηση των ταξικών νόμων που περνάει μέσα στα ΑΕΙ και οι ρεφορμιστικές δυνάμεις έχουν τσιμπήσει σε αυτό το αφήγημα.

Οι φοιτητές, όμως, δεν μπορούν να εναποθέτουν την πάλη τους ενάντια στους νόμους Κεραμέως στο στρώμα των καθηγητών, βλέποντάς τους ως συμμάχους. Δεν μπορούν ούτε να μπουν στη διαδικασία «προτίμησης» του ενός ή

του άλλου Πρύτανη, μιας και η επίθεση θα είναι η ίδια, όποιος και αν καθίσει σε αυτή την θέση. Ούτε να προσπαθούν να «αξιοποιήσουν» τις ενδοκαθηγητικές κόντρες που προκύπτουν, ώστε να «τους πάρουν με το μέρος τους». Ένα κομμάτι του καθηγητικού κατεστημένου μπορεί να εξέφρασε αρχικά τη δυσαρέσκεία του για τα «Συμβούλια Διοίκησης» επειδή πλήττονται και δικά του συμφέροντα από την εφαρμογή του μέτρου αυτού, ωστόσο το αποδέχθηκε. Στον καταγισμό μέτρων και νόμων που έχουν περάσει το τελευταίο διάστημα, όχι μόνο δεν εναντιώνεται, αλλά συμφωνεί με την πλειοψηφία τους. Οι καθηγητές είναι οι πρώτοι που έστειλαν τον αριθμό των εισακτέων για τη διαμόρφωση της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, είναι αυτοί που θα εφαρμόσουν τις πειθαρχικές διώξεις και τις διαγραφές, είναι αυτοί που χρόνια τώρα απαιτούν παραπάνω φύλαξη στα Πανεπιστήμια και δεν είπαν λέξη για την Πανεπιστημιακή Αστυνομία.

Το φοιτητικό κίνημα, λοιπόν, πρέπει να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις! Να οργανωθεί μέσα από τις δικές του διαδικασίες και σε συμμαχία με τα στρώματα εκείνα που χτυπιούνται εξίσου από τη συνολική αντιλαϊκή πολιτική και όχι με τα στρώματα που θα κλιθούν να υλοποιήσουν αυτή την πολιτική μέσα στις σχολές. Να πολιτικοποιηθεί, να μαζικοποιησει τις συνελεύσεις του και να παλέψει, οργανωμένα και χωρίς αυταπάτες, ενάντια στα Συμβούλια Διοίκησης και συνολικά στους νόμους Κεραμέως!

Εστίες ΔΠΘ

Μας πετάνε από τα σπίτια μας, να απαντήσουμε με αγώνες!

Τον τελευταίο χρόνο, μέσα σε μια περίοδο που η κρίση του συστήματος βαθαίνει και η επίθεση εντείνεται, οι ιδύνοντες των Πανεπιστημίων έρχονται να δυσκολέψουν ακόμα περισσότερο τις συνθήκες ζωής των φοιτητών/τριών, και δη των οικονομικά ασθενέστερων που μένουν στις Εστίες. Πλέον, σε αυτό το πλαίσιο υπάρχει πανελλαδικά κίνηση από μεριάς Πανεπιστημίων και Μέρμνας, που προσπαθούν διακαώς να εφαρμόσουν εξώσεις, βρίσκοντας συνεχώς προφάσεις για να το πετύχουν. Για παράδειγμα, στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, και συγκεκριμένα στην Ξάνθη, τον περασμένο Ιούνιο, με αφορμή την ανακαίνιση δύο κτηρίων, κατάφεραν να πετάξουν πολλούς/ες φοιτητές/τριες εκτός εστιών, ενώ μια μικρή μερίδα την μετέφεραν σε άλλα δωμάτια που ήταν ανεκμετάλλευτα. Η ανακαίνιση προφανώς δεν έχει ξεκινήσει, παρά τις υποσχέσεις για την διαθεσιμότητα των δωματίων την ερχόμενη χρονιά. Φέτος τον Ιούνιο, η κατάσταση εντάθηκε. Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες που έχουν ξεπεράσει το «όριο φοίτησης», αλλά και αυτοί που του χρόνου θα το ξεπεράσουν, βρήκαν στις πόρτες τους ειδοποιητήρια που τους ανακοίνωναν ότι αν δεν φύγουν μέσα σε ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, το Πανεπιστήμιο θα αναγκάζονταν να επέμβει και

να τους πετάξει εκτός. Δεν έλειπαν βέβαια και τα τηλεφωνήματα σε προσωπικό επίπεδο, καθώς και οι απειλές από μεριάς Μέρμνας. Το φακέλωμα καλά κρατεί!

Για ποιο λόγο όμως έχουν τέτοια μανία απέναντι στους φοιτητές και τις φοιτήτριες που μένουν στις Εστίες και θέλουν να τους αφήσουν στον δρόμο; Είναι ζήτημα καθαρά υποχρηματοδότησης των ιδρυμάτων ή υπάρχει άλλη κατεύθυνση που θέλει να πετάξει την νεολαία εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης; Αν δει κανείς τις κινήσεις του υπουργείου και συνάμα και των Πανεπιστημίων, θα δει πώς προχωράει η επίθεση απέναντι στους φοιτητές, υψώνοντας ταξικούς φραγμούς στη ζωή τους συνολικότερα. Από τη μία έχουμε ψηφισμένους νόμους (ν.4777 και νέος νόμος-πλαίσιο) που φέρνουν στις πλάτες των φοιτητών και των φοιτητριών όρια φοίτησης, πειθαρχικά, διαγραφές κ.λπ. Από την άλλη, έχουμε μια διαρκή επίθεση στα δικαιώματα που έχουν κερδηθεί από αγώνες των φοιτητών/τριών όσο αναφορά τη σίτιση, τη στέγαση και τις μεταφορές τους. Όλα αυτά συντελούν στη μείωση όσων φοιτούν σε ΑΕΙ και συνεπώς στη μείωση των πτυχιούχων στην αγορά εργασίας, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί το τελευταία χρόνια. Είναι λογικό, θα έλεγε κανείς, μια χώρα που παράγει περισσότερους πτυχιούχους ανέργους απ'

όσους μπορεί να διαχειριστεί, να θέλει να τους μειώσει. Άλλωστε ο φόβος της αντίδρασης του άνεργου πληθυσμού που πασχίζει να τα βγάλει πέρα είναι μεγάλος για τα κέντρα εξουσίας του συστήματος.

Σ' αυτή, λοιπόν, την κατεύθυνση ερχονται να συμβάλουν οι εξώσεις, παράλληλα με το αφήγημα που προσπαθούν να εμπεδώσουν στους εστιακούς φοιτητές/τριες ότι οι Εστίες δεν είναι το σπίτι τους, αλλά ένα προσωρινό κατάλυμα που προσφέρεται απλόχερα από το Πανεπιστήμιο και επιπλέον με διάφορους εσωτερικούς κανονισμούς, που απαγορεύουν μέχρι και το να φιλοξενεί κάποιος έναν φίλο του στο δωμάτιό του (βλέπε Πανεπιστήμιο Πατρών). Σε όλα αυτά, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες έχουμε να πούμε πως δεν θα «τσιμπήσουμε» στις απειλές και τους εκφοβισμούς τους. Η αλληλεγγύη μεταξύ των φοιτητών και η πάλη ενάντια στην κατεύθυνση που μας πετάνει εκτός σχολών είναι η απάντηση. Δεν θα επιτρέψουμε να πεταχτεί κανένας από το σπίτι του. Ο καθημερινός αγώνας των φοιτητών και των φοιτητριών μπορεί και πρέπει να βάλει ανάχωμα στον μεσαιώνα που φέρνουν στις ζωές μας. Οι Εστίες είναι τα σπίτια μας, και θα τα υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο, παρά τις απειλές και τους τραμπουκισμούς.

Περιβάλλον και οδική ασφάλεια στην υπηρεσία της φασιστικοποίησης

Με βαριά πρόστιμα επιτέθηκε το κράτος σε κόμματα και οργανώσεις κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου. Το ΚΚΕ(μ-λ) έλαβε πρόστιμα από τον Δήμο Αθηναίων και την Περιφέρεια Αττικής, 18.000 και 5.400 ευρώ, αντίστοιχα. Ανάλογα πρόστιμα έλαβαν και το ΜέΡΑ25 και το ΚΚΕ. Για πρώτη φορά, από τη μεταπολίτευση και μετά, η διαδικασία των εκλογών εντάχθηκε στη συνολικότερη πολιτική κατάργηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και φίμωσης δυνάμεων που υπερασπίζονται απόψεις διαφορετικές ή και εντελώς εχθρικές προς το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα. Πίσω από προφάσεις όπως αυτή της ρύπανσης και της προστασίας των οδηγών που αποσπάται η προσοχή τους όταν βλέπουν τα πανό και τις αφίσες, προσπαθούν να κρύψουν τις πραγματικές αιτίες αυτής της απόφασης, χωρίς όμως να πείθουν.

Τόσο η δημοτική αρχή, αυτή και όλες οι προηγούμενες, όσο και η Περιφέρεια εφαρμόζουν πολιτικές και παίρνουν αποφάσεις χωρίς να υπολογίζουν ούτε το περιβάλλον ούτε τους κατοίκους ή τους οδηγούς αυτής της πόλης. Ιδιαίτερο ζήλο δείχνουν στις περιπτώσεις που οι αποφάσεις τους σημαίνουν έσοδα για τους ίδιους τους φορείς, επίσημα και ανεπίσημα. Όταν, δε, πρόκειται να εξασφαλιστούν κέρδη και να διευκολυνθούν τα σχέδια ντόπια και ξένα κεφαλαίου, τότε δεν υπολογίζουν ούτε το περιβάλλον ούτε και τις ανθρώπινες ζωές.

Η τελευταία δημοτική αρχή του Μπακογιάννη έχει προχωρήσει στον αποκλει-

σμό της πλατείας Εξαρχείων, του λόφου του Στρέφη και πρόσφατα βρεθήκαμε αντιμέτωποι με αντίστοιχες ενέργειες στην πλατεία Πρωτομαγιάς. Δεν έχουν διστάσει στο παρελθόν να κόψουν κάποια από τα ελάχιστα δέντρα σε πλατείες του κέντρου της Αθήνας, παρά τις έντονες αντιδράσεις των κατοίκων που σε όλες τις περιπτώσεις δέχθηκαν την επίθεση των ΜΑΤ και της αστυνομίας. Με ή χωρίς προφάσεις, η πόλη γίνεται καθημερινά πιο αφιλόξενη για τον λαό. Παράλληλα, σε περιπτώσεις όπως το Μάτι και η Μάνδρα, οι πολιτικές Δήμων, Περιφέρειας και κυβερνήσεων στοίχισαν τις ζωές εκατοντάδων ανθρώπων και κατέστρεψαν ανεπανόρθωτα το περιβάλλον.

Όσο για τους οδηγούς, έχουν να αντιμετωπίσουν καθημερινά κατεστραμμένους δρόμους και διελεύσεις τρένων σε διάφορα σημεία της πόλης. Τα πρόσφατα έργα στο κέντρο της Αθήνας κάθε άλλο παρά διευκόλυναν οδηγούς και κατοίκους. Δόθηκαν εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ για τη διπλή αναμόρφωση της Πανεπιστημίου, που όπως αποδείχθηκε στην πράξη κατάφεραν μόνο να εμποδίσουν την κίνηση των διαδηλωτών στις μεγάλες κινητοποιήσεις που συμμετείχε ο λαός τα τελευταία χρόνια. Όσο για τους οδηγούς που αποσπάται η προσοχή τους, κινδυνεύουν περισσότερο από τους ελέγχους της αστυνομίας που κάποιους τους πλήρωσαν με τη ζωή τους.

Ακόμα και οι δικές τους αποφάσεις, περί αφισορύπανσης, πάνω στις οποίες στηρίχθηκε η έκδοση των προστίμων, εξαίρουν τις περιπτώσεις που αφορούν

διακίνηση πολιτικών ιδεών. Ακριβώς επειδή αυτή αποτελεί συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα. Η δίωξη πολιτικών ιδεών και συνδικαλιστικών ελευθεριών αποτελεί βασική πολιτική κατεύθυνση του συστήματος και των κυβερνήσεων που το υπηρετούν. Τώρα επιστρατεύονται και οι τοπικές αρχές στην υπηρεσία αυτού του στόχου. Η κατάργηση του δικαιώματος στην απεργία, τη διαδήλωση και τον συνδικαλισμό, με τον νόμο Χατζηδάκη, η πανεπιστημιακή αστυνομία, οι χιλιάδες προσλήψεις αστυνομικών και οι αύρες στους δρόμους έχουν έναν στόχο, την επίθεση του συστήματος απέναντι στον βασικό του εχθρό, τον λαό, τους εργαζόμενους, τους νέους. Οι νόμοι ψηφίστηκαν για να τρομοκρατή-

σουν τον λαό και να τον αποτρέψουν από το να αγωνιστεί και να αντισταθεί στην επίθεση που δέχεται καθημερινά στη δουλειά, στο πανεπιστήμιο, στο σχολείο. Πίσω από τις προφάσεις για προστασία του περιβάλλοντος και αντιμετώπισης της εγκληματικότητας κρύβεται ο φόβος του συστήματος για τις κοινωνικές εκρήξεις, τα κινήματα, τις απεργίες και τις διαδηλώσεις που ξέρει ότι έρχονται. Οι διώξεις προς οργανώσεις, αγωνιστές και επαναστατικές ιδέες στόχο έχουν την τρομοκρατήσή τους και την απομόνωσή τους από τον λαό που αναζητά απαντήσεις και τρόπους να αντισταθεί. Δεν θα τους περάσει. Θα μας βρουνε μπροστά τους. Με τη δύναμη που μας δίνει το δίκιο των πολλών.

Συγκέντρωση Διαμαρτυρίας έξω από το Δημαρχείο Αθηνών

Να ακυρωθούν τα πρόστιμα για «παράνομη» αφισοκόλληση εις βάρος του ΚΚΕ(μ-λ)!

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας πραγματοποιήθηκε στις 27/06, έξω από το Δημαρχείο Αθήνας, κατά τη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου, για τα δύο πρόστιμα που επέβαλε ο Δήμος Αθηναίων στο ΚΚΕ(μ-λ), συνολικού ύψους 5.400,00 ευρώ και με αιτιολογία τη «ΡΥΠΑΝΣΗ ΑΠΟ ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΑ ΕΝΤΥΠΑ ΣΕ ΚΟΛΩΝΕΣ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΦΩΤΙΣΜΟΥ». Στη συγκέντρωση συμμετείχαν με πανό το ΚΚΕ(μ-λ), το Κόκκινο Νήμα, το Μ-Λ ΚΚΕ και η ΟΚΔΕ.

Αντιπροσωπεία του ΚΚΕ(μ-λ) ζήτησε να παρέμβει στη συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου. Ωστόσο, το αίτημά της απορρίφθηκε, αφού ο Δήμος Αθηναίων έχει αποφασίσει την πραγματοποίηση

όλων των συνεδριάσεων κλεισμένων των θυρών, αποκλείοντας από αυτές τον λαό και κάθε δημοτική κίνηση.

Η επιβολή των προαναφερόμενων προστίμων, σε συνέχεια εκείνων που επιβλήθηκαν σε άλλες δυνάμεις (ΚΚΕ, ΜέΡΑ25), εν μέσω μάλιστα προεκλογικής περιόδου, καμία σχέση δεν έχει με τον περιορισμό της ρύπανσης, όπως ισχυρίζεται ο Δήμος Αθηναίων. Αντιθέτως, αποτελεί ξεκάθαρο χτύπημα στα δημοκρατικά δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες λαού και νεολαίας. Στοχεύει στην τρομοκρατήση και φίμωση κάθε πολιτικής άποψης που διαφωνεί με την κυρίαρχη πολιτική και ιδίως των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά

και το κίνημα και προπαγανδίζουν την οργανωμένη αντίσταση και πάλη. Παράλληλα, αποσκοπεί στη στοχοποίηση και την οικονομική εξόντωση των αριστερών κομμάτων και οργανώσεων.

Είναι εδώ αξιοσημείωτο ότι τα πρόστιμα επιβλήθηκαν στο ΚΚΕ(μ-λ) κατ'εφαρμογή του Κανονισμού Καθαριότητας του Δήμου Αθηναίων, που αναφέρει ότι «**απαγορεύεται η αυθαίρετη ρίψη φυλλαδίων και διαφημιστικών εντύπων**». Ως προς την έννοια της υπαίθριας διαφήμισης, ο δε Κανονισμός επισημαίνει ότι αυτή «**διαχωρίζεται από την προβολή κοινωνικών και πολιτικών μηνυμάτων από πολιτικά κόμματα**», ενώ παραπέμπει στον ν. 2946/2001 (τον νόμο, δηλαδή, με βάση τον οποίο η Περιφέρεια επέβαλε πρόστιμο ύψους 18.000,00 ευρώ στο ΚΚΕ(μ-λ) για παράνομη αφισοκόλληση). Ο νόμος αυτός, με τη σειρά του, ορίζει ότι η υπαίθρια διαφήμιση περιλαμβάνει την «**υπαίθρια και δημόσια προβολή με κάθε τρόπο και μέσο, μηνυμάτων κάθε μορφής, για την προώθηση εμπορικών και επαγγελματικών σκοπών ή άλλων συναφών δραστηριοτήτων**». Ενώ, λοιπόν, η απαγόρευση της ρίψης φυλλαδίων και διαφημιστικών εντύπων αφορά την προώθηση εμπορικών και επαγγελματικών σκοπών, ο Δήμος Αθηναίων, καταφανώς προσηματικά και αντιδημοκρατικά, τιμωρεί την προβολή και προώθηση πολιτικών ιδεών!

Όλα αυτά, βέβαια, αν δεχτεί κανείς ότι η «**αυθαίρετη ρίψη φυλλαδίων και**

διαφημιστικών εντύπων», την οποία απαγορεύει ο Κανονισμός Καθαριότητας του Δήμου, ταυτίζεται με την... «**ανάρτηση διαφημιστικών εντύπων σε κολώνες δημοτικού φωτισμού**», που εν προκειμένω προσάπτεται στο ΚΚΕ(μ-λ)... πολλώ δε μάλλον, εάν γίνει δεκτό ότι ο εν λόγω Κανονισμός είναι ισχυρός, δεδομένου ότι δεν προκύπτει από πουθενά η νομότυπη δημοσίευσή του, έτσι ώστε να έχουν ισχύ και οι αποφάσεις που ερείδονται σε αυτόν!

Τέλος, να αναφέρουμε ότι σύμφωνα με το άρθρο 29 του Συντάγματος, περιορισμοί όσον αφορά τις μορφές προεκλογικής προβολής πολιτικών κομμάτων δύναται να επιβληθούν **μόνον κατόπιν τυπικού νόμου**, δηλαδή πράξης που θεσπίζεται από τη Βουλή και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας και όχι με κανονιστικές πράξεις των ΟΤΑ, όπως εν προκειμένω ο Κανονισμός Καθαριότητας του Δήμου Αθηναίων.

Πολλά, λοιπόν, τα νομικά ζητήματα, που σε καμία περίπτωση δεν αποθαρρύνουν τις δημοτικές αρχές να προβούν στις αντιδημοκρατικές τους μεθοδεύσεις, ακριβώς γιατί η **επιχείρηση επιβολής σιγής νεκροταφείου στην κοινωνία είναι κεντρική πολιτική επιλογή**. Εξ ου και το κρίσιμο ζήτημα είναι να καταγγελθεί μαζικά η φίμωση των πολιτικών απόψεων και η απαγόρευση διακίνησης πολιτικών ιδεών και να δυναμώσει στον δρόμο ο αγώνας για την ακύρωση των προστίμων, κόντρα στη φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Να ακυρωθούν τα πρόστιμα! Η φωνή της οργάνωσης, της αντίστασης και του αγώνα δεν φιμώνεται!

Βιομηχανία προστίμων έστησαν από κοινού η Περιφέρεια Αττικής και ο Δήμος Αθηναίων, εν μέσω της προεκλογικής περιόδου για την κάλπη της 25ης Ιουνίου. Τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν σε κόμματα που αναφέρονται στην Αριστερά αποτελούν τα πρώτα δείγματα μιας μαζικής παραγωγής που θα ακολουθήσει και θα στοχεύει στην οικονομική εξόντωση όσων στοχοποιούνται.

Τα νομικά θεμέλια αυτής της βιομηχανίας είχαν ήδη τοποθετηθεί από το κράτος και τους μηχανισμούς της λεγόμενης Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Ο νόμος του κράτους και οι κανονισμοί των Δήμων, που «έμεναν στα χαρτιά», ενεργοποιήθηκαν με το αποτέλεσμα της κάλπης του Μαΐου. Η ΝΔ, ως ο βασικός πυλώνας της αστικής διαχείρισης και ο βασικός φορέας της αντιλαϊκής επίθεσης, αποθρασυμένη από το εκλογικό αποτέλεσμα έριξε τα τροχοδεικτικά πυρά της στέλνοντας μήνυμα προς δυο κατευθύνσεις. Προς τα ξένα και ντόπια αφεντικά της, ότι θα κλιμακώσει την επίθεση που έχει αναλάβει να προωθήσει. Προς τον λαό, ότι τέλειωσε το καρότο και το λαδί στην πληγή και από δω και μπρος έχει μόνο μαστίγιο και αλάτι.

Δεν πρόκειται λοιπόν για μεμονωμένες αποφάσεις του Πατούλη και του Μπακογιάννη. Οι συγκεκριμένοι πρωτοστάτησαν στην υλοποίηση της απόφασης του συστήματος να προσθέσει ακόμη ένα όπλο στη φαρέτρα της τρομοκρατίας, της καταστολής, συνολικότερα της φασιστικοποίησης της δημόσιας, κοινωνικής και πολιτικής ζωής απέναντι στον εχθρό λαό. Το γεγονός ότι στις διακομματικές που πραγματοποιήθηκαν στους Δήμους, εν όψει των εκλογών της 25ης Ιουνίου, τα γαλάζια στελέχη πίεζαν τις δημοτικές αρχές να τηρήσουν τον νόμο καθαρίζοντας τους δρόμους από τις αφίσες και επιβάλλοντας πρόστιμα, αποτυπώνει μια συντονισμένη και συντεταγμένη παρέμβαση και μεθόδευση.

Όπως άλλωστε ξεκαθάρισε και ο δήμαρχος Αθηναίων: «Τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στα κόμματα για παράνομη αφισορύπανση δεν έχουν εισπρακτική λογική» αλλά «είναι μια μάχη νοοτροπιών, είναι μια μάχη κοινωνικής συνείδησης. Γνωρίζουμε ότι θα τη δώσουμε και ότι θα χρειαστεί ενδεχομένως χρόνο, αλλά χρειάζεται συνέπεια από πλευράς δήμου». Για να συνεχίσει απειλώντας ότι «ο δήμος έχει τη δυνατότητα να προβεί μέχρι και σε κατάσχεση τραπεζικών λογαριασμών ή κατάσχεση εις χείρας τρίτου».

Οι παραπάνω δηλώσεις-απειλές εκφράζουν την αποφασιστικότητα του συστήματος να προχωρήσει και να γενικεύσει με ένταση το αντιδημοκρατικό μέτρο της επιβολής προστίμου, δηλαδή τη δίωξη της πολιτικής αφίσας. Σε αυτή την αντιδραστική κατεύθυνση είναι δεδομένο ότι θα χρησιμοποιήσει και θα αξιοποιήσει

ήσει κάθε πρόθυμο δεκανίκι της αντιλαϊκής πολιτικής. Μπορεί σε πρώτη φάση ο ρόλος του λαού να ανατέθηκε στη λεγόμενη Τοπική Αυτοδιοίκηση, όμως στην ουρά περιμένουν διάφοροι καλοθελητές προκειμένου η αντιδημοκρατική μεθόδευση να πλασάρεται ως αίτημα της «κοινωνίας των πολιτών». Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του Εμποροπαγγελματικού Συλλόγου Νάξου, που εκφράζει τη διαμαρτυρία του προς τη Δημοτική Αρχή του νησιού και την καλεί να επιβάλει πρόστιμο για αφισορύπανση, μεταξύ άλλων, και σε πολιτικούς χώρους. Διόλου απίθανο σε λίγο να δούμε τις παρατρεχάμενες περιβαλλοντικές ΜΚΟ να συσχετίζουν την αφίσα του ΚΚΕ(μ-λ) με την καταστροφή των δασών του Αμαζονίου!

Η υποκριτική τους ευαισθησία, τόσο για το περιβάλλον όσο και για την ανθρώπινη προστασία, είναι το πρόσχημα, το προκάλυμμα για να κρύψουν ότι πρόκειται για μια αντιδημοκρατική μεθόδευση, με απώτερο στόχο να φιμωθεί κάθε διαφορετική φωνή, κάθε φωνή κριτικής στο σάπιο εκμεταλλευτικό σύστημα και την αντιλαϊκή πολιτική, κάθε φωνή οργάνωσης, αντίστασης και αγώνα.

Αυτή η αντιδημοκρατική μεθόδευση και πρακτική ξεκινάει σήμερα με την επιβολή προστίμων σε κόμματα και οργανώσεις που αναφέρονται στην Αριστερά, για να γενικευτεί αύριο σε όποιον αγωνίζεται και θέλει να γνωστοποιήσει στον λαό τον αγώνα του, να αναδείξει τους λογούς και τους στόχους για τους οποίους παλεύει, τους εχθρούς του, αλλά και να ζητήσει την πλατιά ταξική και λαϊκή αλληλεγγύη για να νικήσει ο αγώνας του.

Στο στόχαστρο βρίσκεται η αφίσα του εργατικού σωματείου, του φοιτητικού συλλόγου, των μαθητικών αγώνων, της πρωτοβουλίας γειτονιάς, της επιτροπής κατοίκων, κάθε συλλογικότητας, κάθε συλλογικής οργάνωσης και έκφρασης του λαού, ο ίδιος ο λαός.

Θέλουν να επιβάλουν σιγή νεκροταφείου. Θέλουν να τσακίζουν εν τη γενέσει του κάθε λαϊκό-εργατικό αγωνιστικό σκίρτημα. Για να μη γίνουν τα σκιρτήματα εστίες αντίστασης και διεκδίκησης. Για να μη γίνουν οι εστίες κίνημα αναμέτρησης με το σύστημα και τις δυνάμεις του.

Δεν πρόκειται, λοιπόν, για μερικά πρόστιμα σε κάποια κόμματα και οργανώσεις. Πρόκειται για την ένταση της πολιτικής της φασιστικοποίησης με ένα ακόμη αντιδημοκρατικό μέτρο, σε μια περίοδο έντασης της ταξικής πάλης με την άγρια επίθεση που τη συνοδεύει. Πλάι στον νόμο «Χατζηδάκη», που στοχοποιεί τα σωματεία των εργαζομένων και επιχειρεί να βγάλει στην παρανομία τον ταξικό συνδικαλισμό και την απεργία.

Πλάι στον νόμο για την απαγόρευση των συγκεντρώσεων και των διαδηλώσεων, που επιχειρεί να βγάλει στην παρανομία τη λαϊκή πάλη. Πλάι στη βιομηχανία διώξεων των αγωνιστών που πρωτοστάτησαν στην οργάνωση του αγώνα στους χώρους δουλειάς, σπουδών, γειτονιάς υπερασπιζόμενοι τα λαϊκά εργατικά συμφέροντα και δικαιώματα. Υφαίνουν και ενισχύουν διαρκώς ένα αντιδημοκρατικό πλέγμα, για να βγάλουν στην παρανομία το δίκιο, την λαϊκή εργατική πάλη, τον αγώνα για το δικαίωμα στη ζωή.

Σε αυτή τη βάση ο αγώνας για την ακύρωση των προστίμων αφορά όλο τον λαό, προϋποθέτει πρωτοβουλίες κοινής δράσης και συντονισμού των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά και το κίνημα, οφείλει να απλωθεί στους μαζικούς χώρους δουλειάς, σπουδών και γειτονιάς. Είναι αγώνας για την υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των λαϊκών ελευθεριών, για την κατάργηση του αντιδημοκρατικού νομικού οπλοστασίου και την υπεράσπιση του λαϊκού δικαιώματος στην ελεύθερη έκφραση και διακίνηση των αριστερών ιδεών, την οργάνωση, τη διαδήλωση, την απεργία, τον αγώνα.

Με αφορμή τη στάση του απέναντι στα πρόστιμα

Αγώνας από τον λαό για τον λαό ή από το ΚΚΕ για τις κάλπες;

Αμέσως μόλις «έπεσε» το πρώτο πρόστιμο στο ΜέΡΑ25, το ΚΚΕ(μ-λ) έβγαλε ανακοίνωση καταγγελίας. Όταν «έπεσε» το πρόστιμο στο ΚΚΕ έβγαλε και δεύτερη και πρωτοστάτησε στην έκδοση της κοινής ανακοίνωσης οργανώσεων της Αριστεράς, την οποία συνυπέγραψε και το ΜέΡΑ25, αλλά όχι, βέβαια, το ΚΚΕ. Σε όλες τις (σπάνιες) προεκλογικές εμφανίσεις τους στα ΜΜΕ, τα μέλη και στελέχη του κατήγγειλαν τα πρόστιμα.

Όταν «έφαγε» και το ίδιο πρόστιμο, το ΚΚΕ(μ-λ) συνέχισε με την ίδια ένταση την καταγγελία, με κορύφωση την συγκέντρωση της περασμένης Τρίτης 27 Ιούνη στο Δημαρχείο της Αθήνας. Ενώ από την πρώτη στιγμή ξεκαθάρισε ότι δεν πρόκειται να πληρώσει δραχμή.

Γιατί τα έκανε όλα αυτά; Γιατί έτσι αντιλαμβάνεται τον ρόλο μιας αριστερής, κομμουνιστικής οργάνωσης. Έναν

ρόλο που έχει ως πρώτη του προτεραιότητα και πολιτική επιλογή την απεύθυνση στις λαϊκές μάζες και ως πρώτο του στόχο την κινητοποίηση των μαζών για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους. Γιατί τα πρόστιμα δεν απευθύνονταν μόνο στις συγκεκριμένες δυνάμεις, απευθύνονταν πρωτίστως στον λαό και τη νεολαία. Άρα η πάλη για την διαγραφή τους όχι μόνο είναι πολιτική, αλλά τους αφορά όλους.

Το ΚΚΕ, αντίθετα, έβγαλε μια ανακοίνωση στην οποία κατήγγειλε την προσπάθεια φίμωσής του και μόνο, όχι όλου του λαού, επισήμαινε τις ευθύνες ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ που δεν είπαν τίποτα για το θέμα (λες και περίμενε κανείς να πουν!) και εγκαλούσε τις αρχές γιατί δεν έριξαν πρόστιμα και στη ΝΔ που μοίραζε επίσης φυλλάδια! Και παρακάτω: «*Ήδη την απάντηση δίνουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, που ενισχύουν*

οικονομικά το ΚΚΕ καταγγέλλοντας το απαράδεκτο πρόστιμο!» Και κατέληγε στο κάλεσμα για ψήφο στο ΚΚΕ στις 25 Ιούνη και στη Λαϊκή Συσπείρωση στις Δημοτικές και Περιφερειακές!

Την Τετάρτη, 28/6, έκανε κι εκείνο συγκέντρωση στο Δήμο Αθήνας, την οποία, ως συνήθως, δεν είχε πει σε κανέναν και στην οποία τα μέλη του πέταξαν στην είσοδο του Δημαρχείου φυλλάδια της ΝΔ που μάζεψαν από πολυκατοικίες, αυτοκίνητα και αυλές. Στην ανακοίνωση κατήγγειλε και τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν στο ΚΚΕ(μ-λ) και το ΜέΡΑ25.

Η γνωστή συνταγή, δηλαδή. Υποτάσσονται στην αστική νομιμότητα, γιατί όχι μόνο δεν τοποθετούνται ανοιχτά για το αν θα πληρώσουν τα πρόστιμα, αλλά μαζεύουν και λεφτά. Αποκλείουν κάθε δυνατότητα και πιθανότητα κοινής αντιμετώπισης με άλλες δυνάμεις που

έχουν το ίδιο πρόβλημα. Αναλαμβάνουν για λογαριασμό του λαού (υποτίθεται) μια μάχη που αφορά πρώτα εκείνον και όχι μόνο το κόμμα τους. Στόχος τους είναι να πουλήσουν αγωνιστική στάση για να την εξαργυρώσουν σε ψήφους σε κάθε πιθανή κάλπη. Αρχίσανε από τώρα να μαζεύουν ψήφους για τις Δημοτικές τον Οκτώβριο! Και όσο για την καταγγελία των προστίμων σε άλλες δυνάμεις, αν δεν είχε ...χαλάσει τον κόσμο το ΚΚΕ(μ-λ) ενδεχομένως να μην είχε καν γίνει...

Και ο τρίτος «πληττόμενος», το ΜέΡΑ25; Στην ιστοσελίδα του δεν υπάρχει τίποτα άλλο από την κοινή ανακοίνωση που συνυπέγραψε πριν 15 μέρες. Έκτοτε ...σιγή ασυρμάτου. Αντιθέτως, η ανακοίνωση για την ανασυγκρότηση της Αριστεράς ενόψει των Δημοτικών είναι πάνω πάνω!

Μειονότητα, Ελληνοτουρκικά, Μετανάστες

Προεκλογικές εθνικιστικές κορόνες και εκλογική ενίσχυση του φασισμού

Ενα νέο αντιδραστικό πολιτικό τμήμα καταγράφηκε στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, που δεν αποτυπώνεται μόνο με την άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία της ΝΔ, αλλά και με την είσοδο στη Βουλή τριών ακροδεξιών, φασιστικών, σκοταδιστικών μορφωμάτων, με το συνολικό ποσοστό του 12,77%!

Υποτίθεται ότι οι πολιτικοί εκπρόσωποι, οι αναλυτές και οι δημοσιογράφοι του «δημοκρατικού τόξου» εξεπλάγησαν έως και αγανάκτησαν μ' αυτή την εξέλιξη. Στην πραγματικότητα βρίσκονται συνεχώς σε μια αντιφατική κατάσταση.

Από τη μια πλευρά, ως υπηρέτες του συστήματος της εξάρτησης και εκμετάλλευσης, κατανοούν και επιθυμούν την ενίσχυση του φασισμού σαν εργαλείο τρομοκρατίας των λαϊκών στρωμάτων, αλλά και σαν ανάχωμα στη λαϊκή οργή και στις αντισυστημικές τάσεις που αναπτύσσονται στην κοινωνία. Από την άλλη, όμως, επιθυμούν αυτή η ενίσχυση να είναι ελέγξιμη και να μην εμποδίζει τη «σταθερότητα» του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, που μέχρι στιγμής τουλάχιστον είναι η επιλογή όλων των (εντός και εκτός) κέντρων του συστήματος.

Το τελικό αποτέλεσμα είναι μια συνεχής αντιδραστική πορεία, μια συνεχής αναπαραγωγή του φασισμού, του ρατσισμού, του εθνικισμού και κάθε σκοταδιστικής αντίληψης, όχι μόνο επειδή κεντρικός άξονας της πολιτικής τού συστήματος είναι η φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής, αλλά και σαν συνέπεια της βάρβαρης επίθεσης σε κάθε λαϊκό δικαίωμα και της υποταγής στο καθεστώς της εξάρτησης, αλλά και στις μωροφιλοδοξίες της άρχουσας τάξης της χώρας μας.

Η αντιφατική αυτή κατάσταση αναδείχθηκε και στις εκλογές της 25ης Ιούνη. Κεντρικό της σημείο αποτέλεσαν οι «καταγγελίες» της ΝΔ και του Μητσοτάκη για ευθεία παρέμβαση του τουρκικού προξενείου στη διαδικασία των εκλογών του Μάη και την υποστήριξη σε Ροδόπη και Ξάνθη των μειονοτικών υποψηφίων του ΣΥΡΙΖΑ. Έχουμε αναφερθεί στο ζήτημα στο προηγούμενο φύλλο της «Π.Σ.», εκτιμώντας ότι, αν ένας σημαντικός λόγος για τη στάση αυτή ήταν η άγρια ακροδεξιών ψήφων, η βασική της πλευρά ήταν η απεύθυνση στην τουρκική ηγεσία, ενόψει και των απαιτούμενων από

τις ΗΠΑ «διευθετήσεων», κάτι που τελικά επιβεβαίωσε ο Μητσοτάκης σε πρόσφατες συνεντεύξεις του στον ANΤ1 και στο «ΒΗΜΑ».

Ο Μητσοτάκης λοιπόν επιχειρήσει να παρουσιαστεί σαν εγγυητής των «εθνικών συμφερόντων», εργαλειοποιώντας τη μειονότητα, πυροδοτώντας νέα εθνικιστική έξαρση και κλίμα έντασης που το βίωσαν κυρίως οι άνθρωποι της μειονότητας στην Κομοτηνή, για να εισπράξει σε εκλογικό επίπεδο ενίσχυση των ακροδεξιών κομμάτων.

Ενδεικτικά, στην περιφέρεια Ροδόπης η ΝΔ παρουσίασε μια μικρή άνοδο κατά 1,8%, κυρίως λόγω σημαντικής πτώσης του ΠΑΣΟΚ που είχε πρώτο στη λίστα μειονοτικό υποψήφιο, ενώ στην πόλη της Κομοτηνής και παρά την αρκετά μεγάλη παρουσία της μειονότητας, τα εθνικιστικά-φασιστικά κόμματα ξεπέρασαν το 14%. Πιο καθαρά γίνονται τα πράγματα αν δούμε το Δ.Δ. Αβδηρών της περιφέρειας Ξάνθης, όπου δεν υπάρχει καθόλου μειονοτικός πληθυσμός. Εκεί, Βελόπουλος, Σπαρτιάτες και Νίκη ξεπέρασαν το 18%, ενώ η ΝΔ έπεσε κατά 2,8 μονάδες.

Κινούμενος στην ίδια κατεύθυνση ο πρόεδρος της ΝΔ επιχειρήσει να συμβιβάσει τον αντιτουρκικό εθνικισμό (απαραίτητο στοιχείο για τις μωροφιλοδοξίες της άρχουσας τάξης) με την υποταγή στα αμερικανο-ΝΑΤΟϊκά αφεντικά. Τη «θωράκιση της χώρας έναντι της τουρκικής απειλής» με τη νέα αμερικανόπνευστη ελληνοτουρκική προσέγγιση και τις «φήμες» που έντονα κυκλοφορούν στο διαδίκτυο και σε ΜΜΕ για τις επικείμενες «Πρέσπες» του Αιγαίου. Έχει άλλωστε λερωμένη τη φωλιά του με τις... κανονικές Πρέσπες, όταν υποκριτικά κατήγγειλε τη συμφωνία ως αντιπολίτευση, αλλά την αποδέχτηκε ως κυβέρνηση, υποτασόμενος στις αμερικανικές και ευρωπαϊκές απαιτήσεις.

Τα ζητήματα αυτά (ελληνοτουρκικά) είναι σίγουρο ότι το αμέσως επόμενο διάστημα θα αποτελέσουν κεντρικό πεδίο περαιτέρω ανάπτυξης του εθνικισμού, καθώς θα χρωματίζουν την πολιτική ατζέντα της επόμενης κυβέρνησης. Έχουμε πολλές φορές αναφερθεί ότι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός επείγεται να κλείσει τις όποιες «τρύπες» υπάρχουν στη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Αυτό αφορά κυρίως την προώθηση ρυθμίσεων που θα επιτρέψουν στη μεγάλη,

αλλά ατίθαση «φίλη» Τουρκία να επανενταχθεί πλήρως στους στρατηγικούς σχεδιασμούς των ΗΠΑ-Δύσης. Καθώς η τουρκική αστική τάξη επιδιώκει σοβαρό περιφερειακό ρόλο, επιδίωξη που, εκτός των άλλων, συγκρούεται με τις μωροφιλοδοξίες της δικιάς «μας» άρχουσας τάξης, οι πιέσεις που θα ασκηθούν στην επόμενη κυβέρνηση από τα αφεντικά της (κυρίως τις ΗΠΑ) θα είναι ασφυκτικές. Είναι άλλωστε κι αυτός ένας λόγος που όλα τα κέντρα του συστήματος έδωσαν δυνατό αέρα στα πανιά της ΝΔ για μια ισχυρή κοινοβουλευτική πλειοψηφία και κυβέρνηση.

Την ίδια στιγμή όμως ο ήδη ενισχυμένος εθνικιστικός χώρος θα βρει νέο πεδίο «αντισυστημικής» και «πατριωτικής» παρουσίας και ενίσχυσης. Κι εδώ συναντιέται η αναπαραγωγή αυτού του χώρου σαν άμεσο αποτέλεσμα της πολιτικής του συστήματος αλλά και σαν αναγκαιότητα για τη θωράκισή του, με τον έλεγχό του, ακριβώς για την εφαρμογή αυτής της πολιτικής.

Στοιχείο του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού έχει αποτελέσει κατά το παρελθόν και θα συνεχίσει να αποτελεί και στο μέλλον το ζήτημα των μεταναστών. Το επιβεβαιώνουν η επίσκεψη Μητσοτάκη στον Έβρο και οι δηλώσεις του για τον φράκτη που θα συνεχίσει να επεκτείνεται, ως στοιχείο απόκρουσης των «ασύμμετρων απειλών» από την Τουρκία, αλλά και οι δηλώσεις του Τσίπρα ότι ο φράκτης είναι μεν αποδεκτός αλλά δεν αρκεί για την αντιμετώπιση των προσφυγικών κυμάτων. Και εδώ, η καλλιέργεια εθνικιστικών αντανάκλαστικών πάει μαζί με τους αστικούς τυχοδιωκτισμούς.

Παράλληλα η αντιμετώπιση του τρα-

γικού ναυαγίου (εγκλήματος) της Πύλου, με επικέντρωση των ευθυνών στους διακινητές ή, το πολύ, στις οδηγίες που είχε το λιμενικό, και η αποσιώπηση-συγκάλυψη των βασικών ενόχων, δηλαδή των ιμπεριαλιστών, αλλά και της αντιμεταναστευτικής πολιτικής της ΕΕ (την οποία πιστά εφαρμόζουν όλες οι κυβερνήσεις), έδωσε νέο έδαφος για ρατσιστικές απόψεις. Απόψεις του στιλ «τι μας νοιάζει, δεν είναι δικοί μας», «αν ζούσαν θα γέμιζαν την Αθήνα και θα έκλεβαν», «τα ασθενοφόρα του ΕΚΑΒ ασχολούνται με τους μετανάστες και λείπουν από τους Έλληνες» κ.λπ. εκτοξεύτηκαν όχι μόνο από φασιστικά μορφώματα, αλλά και από πλευρές του επίσημου πολιτικού και μιντιακού προσωπικού.

Η ισχυρή λοιπόν κοινοβουλευτική εκπροσώπηση φασιστικών και εθνικιστικών κομμάτων δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός, παράχθηκε όλο το προηγούμενο διάστημα και τροφοδοτήθηκε και στην προεκλογική περίοδο από τις ίδιες τις δυνάμεις του συστήματος, τους πολιτικούς του εκπροσώπους και την πολιτική που εφαρμόζουν. Η «επάνοδος» του φασισμού στο πολιτικό προσκήνιο δείχνει πόσο ανερμάτιστες ήταν οι απόψεις δυνάμεων της αριστεράς που πανηγύριζαν την καταδίκη της Χρυσής Αυγής σαν «νίκη του κινήματος», που την τσάκισε και την έστειλε στη φυλακή. Παράλληλα αναδεικνύει την ισχυρή αναγκαιότητα για αντίσταση, διεκδίκηση, οργάνωση των λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας απέναντι σε όλο το φάσμα της αντιλαϊκής πολιτικής του συστήματος και της κυβέρνησής του, σαν του μόνου παράγοντα που μπορεί να βάλει φραγμό στο φασισμό, τον εθνικισμό και το ρατσισμό.

Νέα Δημοκρατία

Το πρόγραμμά που εγκρίθηκε ...αλλά δεν εγκρίθηκε!

Στις 17 Μάη, ο πρωτοσέλιδος τίτλος της Απογευματινής πανηγύριζε ότι η Κομισιόν ενέκρινε το οικονομικό πρόγραμμα της ΝΔ και αποδέχτηκε τις αυξήσεις μισθών, συντάξεων και επιδομάτων και τη μείωση φόρων.

Το συνολικό πακέτο των παροχών του προγράμματος της ΝΔ φτάνει τα 9,1 δισ. ευρώ, από τα οποία τα 3,3 δισ. αφορούν το 2027, όταν το Πρόγραμμα Σταθερότητας θα έχει λήξει! Στελέχη της εξηγούσαν, ωστόσο, ότι πρόκειται για δημοσιονομικό χώρο που προβλέπεται από το Πρόγραμμα Σταθερότητας...

Λίγες μέρες πριν τις εκλογές του Ιούνη, ο Σκυλακάκης, σε ραδιοφωνική του συνέντευξη, δήλωσε: «το Πρόγραμμα Σταθερότητας δεν περιλαμβάνει μια σει-

ρά από πράγματα, τις καινούργιες πολιτικές μας. [...] Νομικά δεν μπορούμε ναβάλουμε στο Πρόγραμμα Σταθερότητας τις προεκλογικές μας δεσμεύσεις».

Ακολούθησε δήλωση του Σκέρτσου ότι υπάρχουν «μέτρα τα οποία ανακοινώθηκαν στο πρόγραμμα της Νέας Δημοκρατίας μετά την κατάθεση του Προγράμματος Σταθερότητας».

Σε όλη την προεκλογική περίοδο, η ΝΔ διατυμπάνιζε σε όλους τους τόνους ότι το οικονομικό της πρόγραμμα της ήταν κοστολογημένο, αλλά και εγκεκριμένο από τα όργανα της ΕΕ. Αυτές ήταν οι χειροπιαστές και αδιάσειστες αποδείξεις της υπευθυνότητας, της σοβαρότητας, αλλά και της ικανότητάς της να κυβερνήσει τη χώρα, σε αντιδιαστολή με

έναν ΣΥΡΙΖΑ που δεν έχει να προσφέρει παρά τον αθεράπευτο λαϊκισμό του, που λίγο διαφέρει από τη «Δήμητρα» του Βαρουφάκη, και ένα πρόγραμμα το οποίο, στην ουσία, θα οδηγούσε τη χώρα ...στα βράχια και σε νέα μνημόνια.

Οι ομολογίες Σκυλακάκη και Σκέρτσου ότι η ΕΕ δεν έχει ακριβώς εγκρίνει τα πάντα, που διέφευσαν πανηγυρικά την Απογευματινή, χαρακτηρίστηκαν από τον τύπο ως επικοινωνιακά λάθη. Γράφτηκε επίσης ότι υπήρξε παρέμβαση της Κομισιόν, ώστε ...να μην χρησιμοποιείται το όνομά της επί ματαιού!

Η ουσία είναι ότι αποκαλύφθηκαν τα ψέματα της προεκλογικής προπαγάνδας της ΝΔ. Αυτής της προπαγάνδας που έταζε ψίχουλα, με τη δικαιολογία ότι οι

κίνδυνοι για την οικονομία ελλοχεύουν. Που αγνοούσε ότι για τον λαό οι κίνδυνοι της πείνας και της εξαθλίωσης δεν ελλοχεύουν, αλλά ήδη πνίγουν όλο και μεγαλύτερο κομμάτι του!

Αντίστοιχες αποκαλύψεις έγιναν με την εαρινή έκθεση της Κομισιόν, που μιλούσε για διεύρυνση της φορολογικής βάσης και όχι για μείωση της φορολογίας, όπως έλεγε η ΝΔ, αλλά και για πάγωμα των τριετιών μέχρι το 2027 και αυξήσεις από το 2030 και όχι μέσα στην επόμενη τετραετία, όπως υπόσχεται ακόμα η ΝΔ.

Αυτή η σύγχρονη ΝΔ, που έχει κηρύξει πόλεμο στον λαϊκισμό, η αξιόπιστη και υπεύθυνη δύναμη κατέφυγε στην παλιά καλή μέθοδο των προεκλογικών υπο-

Τον φασισμό κάποιοι δεν τον κατάλαβαν βαθιά

Η άνοδος των ακροδεξιών μορφωμάτων και η είσοδος των Σπαρτιατών και της Νίκης στη Βουλή, αλλά και η παραμονή της Ελληνικής Λύσης δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Είναι το βασικό αποτέλεσμα και η συνέχεια της πολιτικής του συστήματος της εκμετάλλευσης απέναντι στον εχθρό λαό. Οι 600.000 ψήφοι της Ελληνικής λύσης, της Νίκης και των Σπαρτιατών αλλά οι δεκάδες χιλιάδες που μάζεψαν οι υπόλοιποι εθνικιστικοί και ακροδεξιό συνδυασμοί έχουν τις πλάτες της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών. Είναι αποτέλεσμα της δεξιάς μετατόπισης του πολιτικού σκηνικού και της ανεπάρκειας της αριστεράς να καταλάβει βασικές πτυχές της ακροδεξιάς πολιτικής στη χώρα μας σήμερα. Καθόλου εντύπωση δεν πρέπει να προξενεί σε έναν προοδευτικό κόσμο το ότι ένα κόμμα σαν τους Σπαρτιάτες που φτιάχτηκε πριν τις εκλογές και στηρίζεται από τον καταδικασμένο για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, νεοναζι Κασιδιάρη καταφέρνει και μπαίνει στη Βουλή. Ίσα ίσα όλο το προηγούμενο διάστημα βασικές πλευρές της πολιτικής του συστήματος γίνονταν ακραίες και επιθετικές απέναντι στην εργατική τάξη και τον λαό και δεν έπαιρναν την απάντηση που έπρεπε. Αντίθετα οι αυταπάτες που κυριαρχούσαν στις δυνάμεις του κινήματος ισορροπούσαν ανάμεσα στην αστική αυταπάτη (οι Ναζι στη φυλακή, κλείστε τα γραφεία τους κ.ά.) και την «αναρχική» αυτοδικία. Το ζήτημα, όμως, του φασισμού παραμένει και ζητάει απάντηση. Μπορεί ο φασισμός και οι όποιες εκφράσεις του να νικηθούν στα δικαστήρια και στο πεδίο που έχει νερκοθετήσει το σύστημα; Ή μπορεί η απάντηση στον φασισμό να είναι το κυνήγι των φασιστών στις γειτονιές, οι αντισυγκεντρώσεις και οι περιπολίες;

Η ίδια η πραγματικότητα έδειξε ότι όχι μόνο δεν νίκησε το αντιφασιστικό κίνημα, όπως αρκετοί ακόμα δηλώνουν, με τη δίκη της Χρυσής Αυγής, αλλά το πρόβλημα παρέμεινε και γι' αυτό και επανεμφανίστηκε. Έτσι κι αλλιώς, θα ήταν οξύμωρο για ένα πολιτικό σύστημα που έθρεψε το φασιστικό φαινόμενο να το εξαυλώσει από τη μια μέρα στην άλλη. Ιδιαίτερα όταν ο χείμαρρος μέτρων που έρχεται το επόμενο διάστημα θα χρειαστεί τη βοήθεια όλων αυτών των μορφωμάτων, και στη Βουλή και έξω

από αυτήν. Η όποια συζήτηση έχει ανοίξει στον αστικό τύπο για εκλογοδικεία που θα ακυρώσουν τις βουλευτικές έδρες των Σπαρτιατών, μπορεί στα αυτιά ενός δημοκρατικού κόσμου να δημιουργεί ελπίδες, αλλά είναι παραπλανητική και δεν απαντάει στην ουσία του προβλήματος. Κινείται στα ίδια πλαίσια που δημιούργησαν όλοι αυτοί που μιλούσαν για νίκη της δημοκρατίας ή νίκη του κινήματος, όταν καταδικάζονταν τα μέλη της Χρυσής αυγής και έπεφταν στα μαλακά. Ο άγριος καπιταλισμός και η επίθεση στον λαό χρειάζονται και τους φασίστες για να τους στρώσουν το έδαφος.

Από την άλλη, οι λογικές κυνηγητού σε γειτονιές και πορείες μπορεί να δίνουν μια αίσθηση αποτελέσματος, αλλά ουσιαστικά δεν καταφέρνουν να δουν το συνολικότερο ζήτημα και την πολιτική δουλειά που χρειάζεται να γίνει στην κοινωνία και στην εργατική τάξη ιδιαίτερα, για να έχουν αποτέλεσμα και οι όποιες κινηματικές απαντήσεις. Γιατί αλλιώς μένουν περιθωριοποιημένες από τον πλατύ λαό και δεν απαντάνε ούτε αυτές στο ζήτημα.

Είναι γεγονός ότι τα βασικά ακροδεξιά μορφώματα που μπήκαν στη Βουλή κέρδισαν ψήφο από νέο κόσμο και από λαϊκές γειτονιές, από μεσαία στρώματα και από πιο περιθωριοποιημένο δυναμικό. Αυτή η εξέλιξη θυμίζει αρκετά το 2012 και την τότε είσοδο της Χρυσής Αυγής στη Βουλή, η οποία στηρίχτηκε σε παρόμοιο δυναμικό. Προφανώς υπήρξε, όμως, και το έντονο σπρώξιμο ή έστω η ανοχή για αρκετούς από αυτούς. Η Νίκη στηρίχτηκε σε κύκλους της εκκλησίας και της θρησκείας, ενώ ο Κασιδιάρης, με την ανοχή του συστήματος, είχε δημόσιο βήμα μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, σε αντίθεση με τον Μιχαολιάκο, ο οποίος δεν «παιζότανε» τόσο. Παρόλα αυτά, από το 2012 έχει μεσολαβήσει αρκετός χρόνος και υπήρχαν γεγονότα καταλυτικά για την επανεμφάνιση αυτή. Η καραντίνα και οι θεωρίες συνωμοσίας που ευδοκίμησαν και αναπαράχθηκαν από στελέχη του συστήματος, πάτησαν στον φόβο και στην άγνοια ενός κομματιού του λαού και τον έσπρωξαν σε τέτοια μορφώματα. Η ελληνoturρκική αντιπαράθεση και το ζήτημα της τουρκικής επιθετικότητας την οποία πρέπει να ανακρούσουμε είναι ζητήματα που, εκτός από το επίσημο σύστημα,

αναπαράχθηκαν και από κομμάτια της αριστεράς (ΚΚΕ, εξωκοινοβουλευτική αριστερά), ρίχνοντας νερό στον μύλο του εθνικισμού. Ο αντικομμουνισμός που λανσάρεται από τους ιμπεριαλιστές και τους αστούς και υιοθετείται από κομμάτια της αναρχίας και της «αριστεράς» (βλέπε ΣΥΡΙΖΑ και Μαραντζίδη, αλλά και ΜέΡΑ25). Η συγκυβέρνηση της υποτιθέμενης αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ. Η συνεχής καταστρατήγηση δικαιωμάτων και πολιτικών ελευθεριών σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο, όπως το χτύπημα των σωματείων και των συνελεύσεών τους, της απεργίας και της διαδήλωσης, το δικαίωμα στην άμβλωση για τις γυναίκες, η αντιμεταναστευτική πολιτική και η περιθωριοποίηση προσφύγων και μεταναστών, ακόμα και το γεγονός πως ανθρωπίνες ζωές θεωρούνται λαθραίες και προφανώς το τεράστιο ζήτημα που λέγεται εκμετάλλευση των ξένων εργατών στην Ελλάδα, καθώς και οι όροι διαβίωσης και ζωής για αυτούς. Οι πρόωρες αποφυλακίσεις και η καλή μεταχείριση βιαστών και δολοφόνων (αστυνομικών και παραγόντων του συστήματος) του λαού, της νεολαίας και των εργαζομένων από το κράτος. Όλα αυτά και πολλά ακόμα είναι βασικά ζητήματα τα οποία πρώτο και προεξάρχον το αστικό κράτος, μαζί με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του, δημιούργησε και μετά παρέσυρε όποιους ακολούθησαν. Γι' αυτό και η

όποια ευθύνη πρέπει να αναζητηθεί σε αυτό το πλαίσιο.

Η βασική πλευρά που πρέπει να απαντηθεί και δεν είναι μάχη μιας ριζιάς, αλλά επίμονη και επίπονη διαδικασία, είναι η σαπίλα και η σήψη της πολιτικής του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος, ενός πολιτικού συστήματος που με γνώμονα το κέρδος και την εκμετάλλευση, κρατάει τη γυναίκα στον μεσαίωνα, τους μετανάστες και τους πρόσφυγες στην εξαθλίωση και τον θάνατο, τον εργάτη δέσμο της εργοδοσίας και τη νεολαία χωρίς μέλλον. Αυτή η αντίληψη θέτει ότι σήμερα στην Ελλάδα ο βασικός φορέας φασιστικοποίησης είναι το ίδιο το σύστημα. Όσο η πάλη του λαού δεν κατορθώνει να συγκροτήσει ιδεολογικά, πολιτικά και οργανωτικά τις δικές της δυνάμεις, τις δυνάμεις που θα επιμείνουν και θα κάνουν βήματα στον δρόμο της αντίστασης και διεκδίκησης και στην προοπτική της αναμέτρησης με το σύστημα, θα προκύπτουν οι απαντήσεις του αντιπάλου. Με γνώμονα αυτή την άποψη, πρέπει να αναδειχθεί στους χώρους δουλειάς, τα σωματεία, τα πανεπιστήμια, τα σχολεία και τις γειτονιές και να συνδεθεί με την πάλη και τη συγκρότηση των εργαζομένων. Αυτή η τοποθέτηση πρέπει να εξειδικεύεται σε κάθε χώρο που ζει ο λαός και να αποτυπώνεται με όρους διεκδίκησης και αντίστασης.

σχέσεων! Όμως χρειάστηκε να τις μαζέψει πριν τις εκλογές, αφενός για να καθουχάσει τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές, αφετέρου για να μην φανεί εντελώς ασυνεπής όταν από την επόμενη μέρα αρχίσει να υλοποιεί ένα κυβερνητικό πρόγραμμα συνέχισης και έντασης της επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα.

Οι ψεύτικες υποσχέσεις είναι ένα χρήσιμο προεκλογικό όπλο, αλλά δεν μπορούν να ξεπερνούν τα όρια που βάζουν οι ιμπεριαλιστές. Γιατί σε αυτούς πρέπει, πριν απ' όλους να υποσχεθεί ένα κόμμα που διεκδικεί την εξουσία. Αυτοί είναι που πραγματικά αξιολογούν τα προγράμματα, με τα δικά τους μέτρα και σταθμά γίνονται οι πολυδιαφημισμένες κοστολογίες.

Στο πρώτο Υπουργικό Συμβούλιο στις 28/6, ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε τις πρώτες νομοθετικές παρεμβάσεις της νέας του κυβέρνησης, στις οποίες, όπως είπε, «θα συμπεριλαμβάνεται και μια ακόμα πια νομοθετική υποχρέωση από εδώ και στο εξής -πιστεύω ότι την κατακτήσαμε πολιτικά σε αυτή την προεκλογική περίοδο- και

αυτή δεν είναι άλλη από την υποχρέωση τα προεκλογικά προγράμματα όλων των κομμάτων να κοστολογούνται πια από έναν ανεξάρτητο φορέα». Με άλλα λόγια, όχι μόνο η εκάστοτε κυβέρνηση, αλλά και τα κόμματα της αντιπολίτευσης οφείλουν να ακολουθούν τους ...ιερούς κανόνες της κοστολόγησης, που είναι, εξ' ορισμού, εναντίον του λαού. Ολόκληρο το αστικό πολιτικό σύστημα θα πρέπει να υποτάσσεται στις ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις. Κι αυτό, το κέρδισε η ΝΔ, για λογαριασμό του συστήματος, σε αυτήν την προεκλογική περίοδο!

Η κατάρρευση του αντίπαλου αστικού πόλου, του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και η συνολική υποχώρηση του λαϊκού παράγοντα, έδωσαν τη δυνατότητα στη ΝΔ να τα πει ακόμα περισσότερο ...έξω από τα δόντια, ακόμα και λίγες μέρες πριν τις εκλογές, γιατί αισθανόταν ότι η νίκη και η αυτοδυναμία της δεν κινδύνευαν.

Αν όμως είναι έτσι, τότε γιατί να θέλει να είναι συνεπής απέναντι στον λαό σε σχέση με την αντιλαϊκή πολιτική που θα

ακολουθήσει μετά τις εκλογές; Γιατί να θέλει να είναι σε θέση να του πει ότι εφαρμόζει την πολιτική για την οποία ο ίδιος την ψήφισε; Δεν της αρκούσε η εκλογική παντοδυναμία και η αλαζονεία της;

Τόσο η ΝΔ, όσο και το σύστημα που υπηρετεί γνωρίζουν πολύ καλά ότι όσο κι αν ο λαός βρίσκεται στη γωνία, χωρίς οργανωμένες αντιστάσεις απέναντι στην επίθεση που δέχεται, μπορεί ανά πάσα στιγμή να ξεσηκωθεί και να βάλει τη δική του σφραγίδα στις εξελίξεις, να μπλοκάρει την επίθεση, ακόμα και να την ανατρέψει. Μπορεί, δηλαδή, να γίνει επικίνδυνος! Και γι' αυτό κάθε όπλο εναντίον του, από τη δημαγωγία ως την ανοιχτή καταστολή, είναι χρήσιμο για τις δυνάμεις του συστήματος.

Κι αυτό, ο λαός πρέπει να το κρατήσει, να μην απογοητευτεί και να σηκώσει ψηλά το κεφάλι, ώστε να μετατρέψει τις δύσκολες μέρες που τον περιμένουν σε μέρες αγώνα και ελπίδας!

Οι μνηστήρες της αντιπολίτευσης και η «αντιπολίτευση» του λαού

Το αποτέλεσμα των εκλογών της 21ης του Μάη προδιέγραψε με ξεκάθαρο τρόπο ότι η ΝΔ θα αναλάβανε ξανά τον ρόλο του βασικού φορέα της κυβερνητικής διαχείρισης των συμφερόντων της ντόπιας άρχουσας τάξης και του ιμπεριαλισμού. Ενόψει της αναμενόμενης επιβεβαίωσης αυτού του δεδομένου στις δεύτερες εκλογές του Ιουνίου, τα κυβερνητικά προγράμματα των κάθε λογής επίδοξων διαχειριστών του συστήματος εγκαταλείφθηκαν άρον-άρον και βρέθηκαν οι νέοι μεγάλοι «στόχοι», στους οποίους καλέστηκε να ευθυγραμμιστεί ο λαός: να περιοριστεί η «παντοδυναμία» της ΝΔ (η οποία θεωρήθηκε και προβλήθηκε ως δοσμένη), να συγκροτηθούν κοινοβουλευτικά «αναχώματα», να ψηφιστεί μια «πραγματική», «σοβαρή», «προγραμματική», «100% μαχητική», «λαϊκή» -και με όσους επιθετικούς προσδιορισμούς μπορεί να φανταστεί κανείς- «αντιπολίτευση».

Και μπορεί εκ πρώτης όψεως να φαίνεται υπερβολικό το «τσουβάλιασμα», αλλά επί της ουσίας γύρω από αυτήν τη γραμμή -στις διάφορες μορφές και παραλλαγές της- συσπειρώθηκαν οι πιο ετερόκλητες δυνάμεις, από τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι την Πλεύση Ελευθερίας και από το ΠΑΣΟΚ μέχρι το ΚΚΕ και το ΜΕΡΑ25. Γιατί παρά τις πολλές αποχρώσεις, οι κοινός παρονομαστής ήταν ένας: ο λαός να σταματήσει να σκέφτεται τα πραγματικά προβλήματα και ζητούμενα για την επόμενη Βάρβαρη μέρα. Δεν έχουν καμιά σημασία τα βήματα που πρέπει να διανυθούν για την οργάνωση της πάλης του, ο ιδεολογικός και πολιτικός του εξοπλισμός για τα μέτωπα της δύσκολης περιόδου που βρίσκεται μπροστά. Η μόνη αρμοδιότητα που του επέτρεπε και του επιτρέπει να έχει αυτή η γραμμή είναι αυτή του παρακολουθητή των εξελίξεων, του ψηφοφόρου, που το μόνο που μπορεί και οφείλει να κάνει είναι να συμμερίζεται τις αγωνίες των πάσης φύσεως αστικών δυνάμεων και του ρεφορμισμού για το αν και πόσα κοινοβουλευτικά έδρανα θα διαθέτουν.

Όπως έχουμε επισημάνει και αλλού, αποδείχτηκε ότι η γραμμή αυτή κάθε άλ-

λο παρά ήταν ικανή να ανακόψει -έστω και εκλογικά- την ακόμα δεξιότερη μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού και τη συγκρότηση μιας ισχυρής κυβερνητικής λύσης που προέκριναν τα ξένα και ντόπια κέντρα εξουσίας. Αξίζει να σημειωθεί, επίσης, ότι στα μεγάλα ποσοστά της αποχής εμπεριέχεται και η άρνηση ενός τμήματος των εργαζομένων και της νεολαίας να «συγκινηθούν» από αυτές τις αγωνίες, ακόμα και αν αυτή η στάση δεν έχει για την ώρα συναντηθεί με κάποια συγκροτημένη αγωνιστική αριστερή πολιτική διέξοδο.

Λλωστε, για ποια αντιπολίτευση να γίνει λόγος, όταν οι βασικοί φορείς της γραμμής της «αντιπολίτευσης», δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ, ήδη από την προηγούμενη κυβερνητική θητεία της ΝΔ έσπασαν κάθε ρεκόρ στη συμπολίτευση και στην υποστήριξη της αντιδραστικής συναίνεσης που είχαν ανάγκη το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός; Αυτό δεν έγινε φανερό μόνο από την κοινοβουλευτική τους στάση, με την υπερψήφιση της πλειονότητας των νομοσχεδίων της κυβέρνησης, αλλά ευρύτερα από τις πολιτικές πλάτες που έβαλαν σε όλα τα κρίσιμα ζητήματα στην κυρίαρχη πολιτική, στην

πλήρη υπευθυνότητα και συνέπεια που επέδειξαν στην υπηρεσία των συμφερόντων των ξένων και ντόπιων αφεντικών τους. Έτσι και σήμερα, το «πρόγραμμα» τους δεν διαφέρει σε τίποτα από τον οδικό χάρτη που θα ακολουθήσει το νέο κυβερνητικό σχήμα της ΝΔ, μιας και τα προαπαιτούμενα του Ταμείου Ανάκαμψης, το Σύμφωνο Σταθερότητας και η Εαρινή Έκθεση της Κομισιόν, καθώς και τα κελεύσματα της πρεσβείας μαζί με τα πολεμικά ανακοινωθέντα του ΝΑΤΟ, αποτελούν τα «ιερά και όσια» που ούτε θέλουν ούτε μπορούν να αμφισβητήσουν.

σε αυτό το πλαίσιο είναι φυσικά αυτό του δεύτερου πολιτικού πυλώνα διαχείρισης, μιας και οι τελευταίες εκλογές το άφησαν αναπάντητο. Αντίστοιχα, η ανάδειξη συστημικών -μέχρι το μεδούλι- μορφωμάτων, όπως αυτό της Πλεύσης Ελευθερίας, με τη συνεχή προβολή και πρωτοδοτήσή τους από τα κυρίαρχα ΜΜΕ, ήρθε να υπηρετήσει ακριβώς τις ανάγκες ύπαρξης χρήσιμων εφεδρειών μιας χρήσης για τους ιθύνοντες και την πολιτική τους. Αφήνουμε στην άκρη, φυσικά, στο παρόν σημείωμα, το θέμα των φασιστικών δυνάμεων και του βρώμικου ρόλου που θα καλεστούν να παίξουν στο επόμενο διάστημα.

Όσον αφορά τον ρεφορμισμό του ΚΚΕ, οι φραστικές κορώνες για «μαχητική αντιπολίτευση» δεν σήμαιναν τίποτα άλλο από την επιβεβαίωση της αναχώρησής του από τις πραγματικές απαιτήσεις της ταξικής πάλης, καθώς και του ρόλου που διαχρονικά διεκδικεί να έχει στο πλαίσιο του επίσημου αστικού πολιτικού σκηνικού.

Στο πλαίσιο της εκλογικής μάχης που προηγήθηκε, το ΚΚΕ(μ-λ) υπερασπίστηκε αποφασιστικά την άποψη ότι οι πραγματικές απαντήσεις βρίσκονται στην ανάπτυξη της πάλης, μακριά από τα εκλογικά δилήματα και τα κοινοβουλευτικά παιχνίδια. Ο Συντονισμός και η Κοινή Δράση, η Οργάνωση και η Αντίσταση, η διαμόρφωση όρων κινήματος απέναντι στην επερχόμενη λαίλαπα είναι ζητούμενα που δεν μπορούν να παρακαμφθούν.

Το αντίπαλο δέος στη βαρβαρότητα της εποχής που έχουν ανάγκη η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία μπορεί να οικοδομηθεί μονάχα μέσα στους αγώνες. Αυτή η ταξική-πολιτική κατεύθυνση, κόντρα στον αρνητικό συσχετισμό, αλλά και στις «εύκολες» λύσεις που επανεμφανίζονται, μπορεί να δώσει δύναμη στις μάχες της απαιτητικής φάσης που ακολουθεί. Αυτή είναι και η μοναδική «αντιπολίτευση» του λαού, του δρόμου και της αναμέτρησης με τους κυρίαρχους, με πρωταγωνιστή την πάλη των μαζών.

Με άλλα λόγια, οι απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου για κλιμάκωση της άγριας επίθεσης και βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στα φιλοπόλεμα σχέδιά τους αποτελούν το μοναδικό πραγματικό σχήμα πορείας, που δεν αφορά μόνο τη νέα κυβέρνηση, αλλά και κάθε έκφραση της αστικής αντιπολίτευσης. Γι' αυτό και οι εκκλήσεις περί «συγκροτημένης αντιπολίτευσης» άπτονται στην πραγματικότητα αναγκών του συστήματος και δεν έχουν καμιά σχέση με τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Κορυφαίο ζήτημα που έχει μείνει σε εκκρεμότητα για το αστικό πολιτικό σκηνικό

Ο ΣΥΡΙΖΑ σε αναζήτηση ρόλου και θέσης

Τα αποτελέσματα των εκλογών της 25ης Ιούνη επιφύλαξαν για τον ΣΥΡΙΖΑ μία δεύτερη εκκωφαντική ήττα με μείωση τόσο σε ψήφους (254.000) όσο και σε ποσοστά 17,83% από 20,07% τον Μάη. Επίσης σημαντικό το γεγονός ότι με τους 48 βουλευτές που εκλέχτηκαν δεν μπορεί ως «αξιοματική αντιπολίτευση» ούτε πρόταση μομφής να κάνει, καθώς απαιτούνται 50 βουλευτές για να την υποβάλουν.

Ανάμεσα στις δύο εκλογικές αναμετρήσεις Μαΐου-Ιουνίου και με βάση το καταστροφικό αποτέλεσμα της 21ης Μάη, όπου καταγράφηκαν περίπου 600.000 λιγότεροι ψήφοι από τις εκλογές του Ιούλη του 2019 και πτώση του ποσοστού από 31,53% σε 20,07%, κάποιος μέσα και γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ θυμήθηκαν τον... Αλαβάνο και πρότειναν «αριστερή στροφή». Η απάντηση ήρθε άμεσα από τον ίδιο τον Τσίπρα ότι «ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι κόμμα διαμαρτυρίας, αλλά κόμμα εξουσίας» για να κλείσει οριστικά και

αμετάκλητα το ζήτημα αυτό, ενώ προς επικύρωση διορίζει τον αντικομμουνιστή Μαραντζίδη ως επικεφαλής της δεύτερης προεκλογικής εκστρατείας.

Το βράδυ μετά τα αποτελέσματα, ο Α. Τσίπρας δηλώνει ότι «Για τον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ έκλεισε ένας μεγάλος και δημιουργικός ιστορικός κύκλος. Ένας κύκλος θετικής προσφοράς στην κοινωνική πλειοψηφία και την πατρίδα. Πρέπει να τον αποτιμήσουμε με υπερηφάνεια».

Είναι σίγουρο ότι η «θετική προσφορά» υπήρξε, αλλά όχι στην «κοινωνική πλειοψηφία και την πατρίδα» αλλά στους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, στο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Και η αλήθεια είναι ότι και οι ιμπεριαλιστές του είχαν αναγνωρίσει την «προσφορά» του, με πρώτο και καλύτερο τον Ομπάμα τον Σεπτέμβριο του 2015, μετά την ψήφιση του τρίτου μνημονίου, με το περιβόητο «good job, Alexis» μέχρι τον σημερινό υφυπουργό εξωτερικών των ΗΠΑ και πρώην πρόσβη στην Ελλάδα, Πάιατ,

όπου στο πρόσφατο βιβλίο του γράφει για τον Τσίπρα και τη συμφωνία των Πρεσπών ότι «προς μεγάλη του τιμή, έβαζε την Ελλάδα στον σωστό δρόμο μακροπρόθεσμα». Και από το περιβόητο «ο μικρός μαθαίνει γρήγορα» της Μέρκελ μέχρι τις δημόσιες ευχαριστίες Λάτση για την προσφορά και του Τσίπρα στην «εμβληματική επένδυση» του Ελληνικού.

Για το αστικό πολιτικό σύστημα στη χώρα μας, τα αποτελέσματα των εκλογών δημιουργούν ένα κενό, καθώς δεν υπάρχει πλέον δεύτερος πυλώνας, όπως τόσες δεκαετίες, αλλά δύο «υποστηρίγματα» (ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ) και πολλά ακροδεξιά-φασιστικά «κολωνάκια» στήριξης.

Το ερώτημα που τίθεται είναι αν και κατά πόσο για το ντόπιο καπιταλιστικό σύστημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης είναι ένα πρόβλημα που πρέπει άμεσα να «λυθεί» και με ποιον τρόπο. Είναι σίγουρο ότι οι όποιες απαντήσεις στο ερώτημα αυτό θα καθορίσουν σε μεγάλο βαθμό και τις εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ την

επόμενη περίοδο. Η «προσφορά» του ΣΥΡΙΖΑ προς το κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές έχει ολοκληρωθεί, έχει «κλείσει ο ιστορικός του κύκλος» που λέει και ο Τσίπρας και πρέπει να αναζητηθεί «νέος ρόλος», αλλά για να γίνει αυτό απαιτείται να γραφτεί πρώτα το «σενάριο».

Καταρχάς, προσπαθώντας να ανιχνεύσουμε και να εκτιμήσουμε τις προθέσεις των δυνάμεων του συστήματος μέσα και έξω από τη χώρα, όσον αφορά το ζήτημα του «δεύτερου πυλώνα», είμαστε υποχρεωμένοι να δούμε τα δεδομένα.

Το σίγουρο είναι ότι στη νέα διακυβέρνηση που ανέλαβε η ΝΔ και σε πολύ κρίσιμα ζητήματα (πόλεμος στην Ουκρανία, Ελληνοτουρκικά, Κυπριακά, Δυτικά Βαλκάνια) δεν «αρκεί» η κοινοβουλευτική της πλειοψηφία για τις αποφάσεις που πρέπει να παρθούν, έτσι ώστε να υπάρξει πλήρης ευθυγράμμιση με τις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών και ιδιαίτερα των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Στα ζητήματα αυτά θα απαιτηθούν «βοήθειες» και θα ελεγχ-

Τουρκία Πολλαπλασιάζονται οι εργατικές αντιστάσεις και οι απεργίες

Οι εργάτες, οι εργαζόμενοι και συνολικά ο λαός της Τουρκίας είναι αντιμέτωποι με βάρβαρη επίθεση στα εργασιακά, δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα. Απεργούν, αντιστέκονται και διαμαρτύρονται με κάθε τρόπο απέναντι στη λεηλασία και την καταπάτηση των δικαιωμάτων τους.

Σε συνθήκες άγριας καταστολής, τρομοκρατικών απολύσεων συνδικαλισμένων εργατών, και ενώ οι εργάτες πιέζονται, με την απειλή της απόλυσης, να γίνουν μέλη εργοδοτικών συνδικάτων, ξεπηδούν αντιστάσεις και απεργίες. Παράδειγμα η βιομηχανία ζάχαρης Elvan Gıda, στην οποία έγινε προσπάθεια οργάνωσης στο συνδικάτο Τουρκίας Τροφίμων και Ζάχαρης (Şeker-İş). Για να αποτραπεί αυτή η εξέλιξη, βγήκε απόφαση απαγόρευσης προεγγύησης στον χώρο του εργοστασίου για τα μέλη της διοίκησης του συνδικάτου από το δικαστήριο!

Μία μαζική και επίμονη απεργία 39 ημερών των εργαζόμενων του Αναπτυξιακού Οργανισμού της Κωνσταντινούπολης (İSTKA), που οργάνωθηκε από το συνδικάτο τους Tez-Koop-İş και ξεκίνησε στις 8 Μαΐου, ολοκληρώθηκε με νίκη. Η απεργία οργανώθηκε ενάντια στη στάση του εργοδοτικού σωματείου, που σε αγαστή συνεργασία με την εργοδοσία έκανε πως διαπραγματευόταν τη συλλογική σύμβαση εργασίας επί πέντε μήνες. Η σθεναρή αντίσταση των απεργών επί 39 μέρες, η οποία ξεκίνησε στην προεκλογική περίοδο, είχε σαν αποτέλεσμα σημαντικές κατακτήσεις. 30% αύξηση στους μισθούς, επίδομα σίτισης, στέγασης, κίνησης, επίδομα προϋπηρεσίας από τον πρώτο χρόνο.

Η αντίσταση των οικοδόμων που εργάζονται στον υπερβολικό του έργου του αστικού μετασχηματισμού στο Φικίρτεπε, την εργολαβική εταιρεία Şiyahkalem, οδήγησε σε νίκη. Οι οικοδόμοι μέλη του συνδικάτου Dev Yarı-İş την Τρίτη 21 Ιούνη, ξεκίνησαν την αντίστασή τους με σύνθημα «Θα αντισταθούμε μέχρι να νικήσουμε, οι οικοδόμοι δεν είναι σκλάβοι!». Όλα τα αιτήματα έγιναν δεκτά κάτω από την πίεση των αντιστεκόμενων οικοδόμων. Οι οικοδόμοι σε πολλά έργα εργάζονται 10ωρα με τον κατώτατο μισθό, δουλεύουν 13 μέρες συνεχόμενα και παίρνουν ένα ρεπό, όπως γίνεται στο έργο του Μετρό του αεροδρομίου Χαλκάλι. Οι οικοδόμοι, οι οποίοι ζουν σε άθλιες συνθήκες (σε κοντέινερ των 3 ατόμων στριμώχνονται 6 έως 8, με μία τουαλέτα ανά 15 άτομα) αποφάσισαν να οργανωθούν και να ιδρύσουν σωματείο προειδοποιώντας την κοινότητα Kolin-Kalyon-Cengiz ότι θα αγωνιστούν για να ζήσουν σαν άνθρωποι.

Στον δήμο Καρσίγιακα της Σμύρνης (Κορδελιό) οι εργαζόμενοι που τους οφείλονται αναδρομικά πολλών μηνών ξεκίνησαν κινητοποιήσεις, δηλώνοντας ότι δεν θα σταματήσουν μέχρι να εξοφληθούν. Η δράση με τα κουλούρια έξω από το δημαρχείο δήλωνε ότι η μισθοί τους αρκούν μόνο για την αγορά κουλουριών.

Σε δήμους, νοσοκομεία, εργοστάσια και εργοτάξια, η οργή ξεχειλίζει. Η ακρίβεια καλπάζει, οι μισθοί δεν επαρκούν, η ελαστική δουλειά φέρνει φτώχεια και ανεργία. Οι εργάτες προσπαθούν να οργανωθούν και να αντισταθούν για να ζήσουν.

θούν συμπεριφορές και στάσεις. Εδώ ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να επαναβεβαιώσει ότι είναι «στη σωστή πλευρά της ιστορίας» χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις, χωρίς «παρών» και «κατά», στη Βουλή αλλά και γενικότερα.

Δεύτερο κρίσιμο ζήτημα είναι η υλοποίηση της Εαρινής Έκθεσης της Κομισιόν της ΕΕ, η οποία έχει ξεκαθαριστεί με όλους τους τρόπους ότι πρέπει να αποτελέσει τον «οδικό χάρτη» της ντόπιας άρχουσας τάξης και του πολιτικού της προσωπικού για τα επόμενα χρόνια. Και εδώ ο ΣΥΡΙΖΑ είναι υποχρεωμένος να κινηθεί «εντός πλαισίων», αλλά και να συμβάλλει ώστε οι στόχοι της ΕΕ να διευκολυνθούν και να πετύχουν.

Το τρίτο κρίσιμο ζήτημα είναι ο λαός και ο χειρισμός του, η εξουδετέρωσή του θα λέγαμε καλύτερα, σαν πρωταγωνιστικό παράγοντα των εξελίξεων. Ο ΣΥΡΙΖΑ στο ζήτημα αυτό έχει καλά «διαπιστευτήρια» από το παρελθόν, που όμως έχουν πλέον ακυρωθεί και δεν μπορεί να παίξει «πυροσβεστικό» ρόλο στις διαθέσεις του λαού. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει ότι παραιτείται

από αυτό τον ρόλο όταν, όπου και για όσο θα έχει τη δυνατότητα. Από την άλλη, οι μικρές του δυνάμεις στον εργατικό συνδικαλισμό, τη νεολαία και την αυτοδιοίκηση δεν του αφήνουν και μεγάλη περιθώρια.

Από την άλλη μεριά, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν «παίζει μόνος του» πλέον. Έχει να αντιμετωπίσει και έναν ανταγωνιστή, το ΠΑΣΟΚ, με μεγάλη εμπειρία και ισχυρούς δεσμούς, τόσο με τη ντόπια άρχουσα τάξη, όσο και τους ιμπεριαλιστές, καθώς τους έχει υπηρετήσει όλους για δεκαετίες. Και αυτό σίγουρα αλλάζει σημαντικά τα δεδομένα.

Πολλοί εντός και εκτός ΣΥΡΙΖΑ «συμβουλευούν» για μεγάλες αλλαγές, μέχρι του σημείου ίδρυσης ενός νέου κόμματος. Πρόκειται για μια εξέλιξη που δεν μπορεί να αποκλειστεί, αλλά είναι δεδομένο ότι για να λειτουργήσει σαν «δεύτερος πυλώνας» απαιτείται ακόμα πιο δεξιά μετατόπιση και να δοθούν ακόμα πιο ισχυρά εκέγγα στις δυνάμεις του συστήματος μέσα και έξω από τη χώρα.

Μαζικές απεργιακές κινητοποιήσεις στα καταστήματα της H&M στην Ισπανία

Για αυξήσεις στους μισθούς και ενάντια στους εξοντωτικούς ρυθμούς

Η μαζική συμμετοχή των εργαζομένων, που έφτασε το 80%, στις απεργιακές κινητοποιήσεις στην H&M σε ολόκληρη την Ισπανία είχε ως αποτέλεσμα να μείνουν κλειστά τα 95 απ' τα 125 καταστήματα της γνωστής αλυσίδας ρούχων για αρκετές μέρες και μάλιστα σε περίοδο εκπτώσεων. Στο επίκεντρο των διεκδικήσεων οι αυξήσεις στους μισθούς, αλλά και το δικαίωμα σε ανθρώπινους ρυθμούς δουλειάς. Οι κινητοποιήσεις ήρθαν σε συνέχεια πολύμηνης, άκαρπων διαπραγματεύσεων με την εργοδοσία.

Το κύμα ακρίβειας σε όλα τα βασικά (και όχι μόνο) αγαθά είναι γενικευμένο, λόγω της κρίσης που επιδρά σε όλες τις χώρες. Οι εργαζόμενοι της H&M, με τον δίκαιο αγώνα τους, διεκδικούν καλύτερη ζωή κόντρα στη μαύρη πραγματικότητα που διαμορφώνεται. Οι εργαζόμενοι σ' αυτά τα καταστήματα, όπως συμβαίνει κατά κανόνα στο λιανεμπόριο, αμείβονται με ψίχουλα ενώ οι απαιτήσεις είναι μεγάλες. Η εντατικοποίηση είναι καθημερινότητα και οξύνεται σε περιόδους εκπτώσεων, «Black Friday», «Λευκών Νυχτών» κοκ. όπου τα κέρδη για το κεφάλαιο είναι ακόμα μεγαλύτερα.

Στα 106.000 καταστήματα της H&M στον κόσμο, το 75% των εργαζομένων είναι γυναίκες, σύμφωνα με την ετήσια

έκθεσή της για το 2022. Τα στατιστικά δείχνουν ότι οι γυναίκες εργαζόμενες πληρώνονται με χαμηλότερους μισθούς, προτιμώνται για τέτοιου τύπου δουλειές με ελαστικές σχέσεις και αντιμετωπίζουν μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Στα ίδια πλαίσια κινούνται κι αυτοί οι εμπορικοί κολοσσοί, όπου η εξαθλίωση είναι η βασική πολιτική τους απ' την παραγωγή ως το τελικό σημείο πώλησης, με τις γυναίκες εργαζόμενες να προορίζονται για τις κατώτερες θέσεις και τη μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Οι γυναίκες του λαού μέσα απ' την πάλη για καλύτερες συνθήκες δουλειάς μπορούν να διεκδικήσουν τους όρους για μια ζωή με αξιοπρέπεια.

Τα ξεσπάσματα τέτοιων μαζικών και αποφασιστικών αγώνων σ' όλες τις χώρες συνδέονται με το κοινό αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς με σκοπό την καλύτερη ζωή μας και την κάλυψη των βασικών αναγκών μας. Όχι μόνο δεν πρόκειται να εκλείψουν, αλλά η διεκδίκηση μισθών που να καλύπτουν τις ανάγκες των εργαζομένων πρέπει ν' αποτελέσει κεντρική κατεύθυνση σε κάθε χώρο δουλειάς και κάθε σωματείο, απέναντι στη φτώχεια και τη συνολική βάρβαρη επίθεση που εξαπολύουν το κεφάλαιο με τις εκάστοτε κυβερνήσεις που το εξυπηρετούν.

Ισπανία Τηλεφωνικό κέντρο ανάγκασε τους εργαζόμενους να δουλέψουν δίπλα στη νεκρή συνάδελφό τους

Σε αποτρόπαιες συνθήκες κλήθηκαν να εργαστούν εργαζόμενοι σε τηλεφωνικό κέντρο στην Ισπανία, έπειτα από το θάνατο συνάδελφου τους σε ώρα δουλειάς. Οι εργαζόμενοι κατήγγειλαν ότι η εταιρία τους ανάγκασε να μείνουν στις θέσεις τους και να συνεχίσουν να δουλεύουν, ενώ δίπλα τους κειτόταν νεκρή η συνάδελφός τους έπειτα από καρδιακή προσβολή που υπέστη μπροστά στα μάτια τους. Αναφέρουν ακόμη ότι, όταν μια εργαζόμενη ζήτησε να φύγει, δεν της επιτράπηκε και απαιτήθηκε να συνεχίσει ν' απαντάει στις κλήσεις, γιατί «οι πελάτες πρέπει να εξυπηρετηθούν» με κάθε κόστος.

Το παραπάνω απάνθρωπο συμβάν δείχνει ολοφάνερα σε ποιο σημείο μπορεί να φτάσει η δίψα για κέρδος απ' την πλευρά του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, η οποία δεν υπολογίζει ανθρώπινες ζωές. Το συγκεκριμένο τηλεφωνικό κέντρο, που αποτελεί άλλο ένα εργασιακό κάτεργο αναλώσιμων εργαζομένων, είναι ο υπεύθυνος τόσο για τη διαλυμένη ψυχική κατάσταση των εργαζομένων όσο και για το θάνατο

της συνάδελφου τους! Το έντονο στρες, τα αλλεπάλληλα τηλέφωνα, τα ελάχιστα διαλείμματα για ξεκούραση, η ψυχολογική πίεση, οι πενιχροί μισθοί και το επιπλέον άγχος της επιβίωσης που επικρατούν σ' αυτούς τους εργασιακούς χώρους, αποτελούν βασικούς παράγοντες πρόκλησης σοβαρών προβλημάτων υγείας.

Βέβαια, τέτοιου είδους γεγονότα δεν περιορίζονται μόνο στα τηλεφωνικά κέντρα, καθώς, πλέον σε παγκόσμιο επίπεδο, οι εργασιακές συνθήκες γίνονται ολοένα και χειρότερες και πολλές φορές και επικίνδυνες για την υγεία και τη ζωή των εργαζομένων. Όσο το εργατικό κίνημα είναι ανεργό, οι εργοδότες επιλέγουν να αποσιδιάζουν ακόμα και στοιχειώδη μέτρα υγιεινής, τα εργατικά «ατυχήματα» αυξάνονται ραγδαία, η ίδια η δουλειά γίνεται ολοένα πιο εντατική. Για ν' αντιμετωπίσουν αυτές τις συνθήκες, οι εργαζόμενοι σ' όλες τις χώρες πρέπει να βρουν τη δική τους φωνή και να υπερασπιστούν το δικαίωμα στη δουλειά με ασφάλεια και αξιοπρέπεια.

Ο Μπλίνκεν στο Πεκίνο, ο Μόντι στην Ουάσιγκτον

Δύο αλληλοαναιρούμενες διπλωματικές κινήσεις

Η διήμερη επίσκεψη Μπλίνκεν στο Πεκίνο στις 18 Ιουνίου προβλήθηκε από τα δυτικά ΜΜΕ ως το ξεκίλημα μιας νέας προσπάθειας επαναπροσέγγισης και άμβλυνσης των εντάσεων ανάμεσα στις δύο χώρες. Η επίσημη εκδοχή από πλευράς Λ. Οίκου ήταν ότι: «*ΗΠΑ και Κίνα έχουν υποχρέωση να διαχειρίζονται υπεύθυνα τη σχέση τους*».

Το ταξίδι του Μπλίνκεν στο Πεκίνο -η πρώτη υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ μετά την επίσκεψη του προκατόχου του, Πομπέο, τον Οκτώβριο του 2018- είχε προγραμματιστεί αρχικά για τον περασμένο Φεβρουάριο, όμως αναβλήθηκε λόγω της έντασης μεταξύ των δύο χωρών που πυροδότησαν τα «κατασκοπευτικά μπαλόνια» του Πεκίνου.

Σε αυτές τις επαφές και σε αυτό το επίπεδο, οι διάφορες «συμφιλιωτικές δηλώσεις» προσπάθησαν να διαμορφώσουν ένα θετικό κλίμα. Από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ χαρακτηρίστηκαν «ειλικρινείς, ουσιαστικές και εποικοδομητικές» και από την κινεζική πλευρά «ειλικρινείς και σε βάθος». Ωστόσο η ολοκλήρωση της επίσκεψης δεν φαίνεται να έδωσε κάποια χειροπιαστά αποτελέσματα και ούτε προκύπτει από πουθενά πως βελτιώνονται οι σινοαμερικανικές σχέσεις. Οι βαθιές γεωπολιτικές διαφορές εξακολουθούν να παραμένουν σε τροχιά όξυνσης και τα κρίσιμα ζητήματα παραμένουν τέτοια.

Από την πλευρά του, ο κινέζος ΥΠΕΞ υπενθύμισε στον αμερικανό ομόλογό του ότι οι σχέσεις μεταξύ του Πεκίνου και της Ουάσιγκτον είναι «στο χαμηλότερο σημείο από τότε που οι δύο χώρες σύναψαν διπλωματικές σχέσεις» (1979). Αναφερόμενος δε στο ευαίσθητο θέμα της Ταϊβάν, είπε ότι: «*συνιστά το θεμελιώδες θέμα των πρωταρχικών συμφερόντων της Κίνας, το πιο σημαντικό θέμα στις σχέσεις της Κίνας και των ΗΠΑ και τον μεγαλύτερο κίνδυνο*» γι' αυτές. Στην πραγματικότητα οι σινοαμερικανικές σχέσεις σήμερα αποτυπώνουν πλέον τις βαθιά ανταγωνιστικές τους σχέσεις στην ευρύτερη περιοχή του Ινδικού-Ειρηνικού.

Ο περιορισμός της επέκτασης της επιρροής της Κίνας στις περιοχές αυτές είναι το βασικό πρόβλημα των ΗΠΑ, και καθόλου εύκολο ή μάλλον αδύνατο να το απαντήσουν μόνοι τους, χωρίς να υπάρχουν σοβαρές αναταράξεις στο παγκόσμιο στάτους. Επιπλέον, όπως φαίνεται, οι διαθέσιμες συμμαχίες τους δεν αρκούν για κάτι τέτοιο. Η αναζήτηση συμμάχων, μεγέθους ικανού για την αποτροπή των δυσμενών για τις ΗΠΑ νέων ισορροπιών και συσχετισμών που πάνε να δημιουργηθούν οδηγούν στην Ινδία.

Σχεδόν ταυτόχρονα είχαμε την τριήμερη επίσκεψη Μόντι στις ΗΠΑ, όγδοη ως πρωθυπουργού της Ινδίας. Ήταν μια ενθουσιώδης υποδοχή με στόχο την επανέκκινηση των σχέσεων με την Ινδία. Πολλοί στη Δύση, και ειδικά στις ΗΠΑ, θεωρούν ότι μια τέτοια προσέγγιση θα λειτουργήσει ως αντίβαρο σε Κίνα, Ρωσία. Με «ένα σμπάρο δυο τρυγόνια». Πιθανά και οι δηλώσεις Μόντι για «άνευ προηγούμενου εμπιστοσύνη» μεταξύ της κυβέρνησής του και της αμερικανικής να τροφοδότησαν μια υπερβολική αισιοδοξία. Πάντως, όσον αφορά τις υψηλές προσδοκίες από το Νέο Δελχί για τον καθηγητή στο Κολούμπια, Φρενς, αποθελούν «*χίμαιρες*» και «*αφέλεια*» της Ουάσιγκτον.

Τι προσδοκούν να αξιοποιήσουν οι ΗΠΑ για προσέλκυση της Ινδίας; Διαφορές με Κίνα, μη φερέγγυα Ρωσία στους ινδικούς εξοπλισμούς ή ενίσχυση του πολιτικού της ρόλου; Αυτό το τελευταίο αφορά το αφήγημα ότι: «*η Ινδία μπορεί να επαναβεβαιώσει(;) τον έλεγχο της στη Νότια Ασία και να αναδειχθεί σε ισχυρό πόλο της περιφερειακής τάξης στον Ινδο-Ειρηνικό με την υποστήριξη των ΗΠΑ*»! Πάντως είναι γεγονός πως (αν και κάποιες «Δεξαμενές Σκέψης» της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ εξακολουθούν να υποστηρίζουν το Πακιστάν έναντι της Ινδίας), το κατεστημένο του στενού κύκλου της Ουάσιγκτον δείχνει να αναγνωρίζει την πρωτοκαθεδρία της Ινδίας στη Νότια Ασία. Είναι χαρακτηριστικό, ωστό-

σο, ακόμη και όταν όλα έδειχναν ότι οι προτεραιότητες των ΗΠΑ στην Ασία γέρνουν προς την αντιμετώπιση της Κίνας, η κυβέρνηση Μπάιντεν συνέχιζε να επιδιώκει σχέση με τον αντίπαλο της Ινδίας, το Πακιστάν!

Το Νέο Δελχί εξακολουθεί να τρέφει βάσιμους ενδοιασμούς σχετικά με τη δημιουργία μιας προχωρημένης εταιρικής σχέσης με τις ΗΠΑ. Οι πραγματικές ανησυχίες της Ινδίας για τις ΗΠΑ ανάγονται σε μια άλλη εποχή της παγκόσμιας κατάστασης. Ο λόγος ενίσχυσης του ινδικού οπλοστασίου είναι το γειτονικό Πακιστάν. Οι δύο πυρηνικές χώρες βρίσκονται σε μια ιδιότυπη εμπόλεμη κατάσταση από τότε που ανεξαρτητοποιήθηκαν από τη Βρετανία το 1947.

Έτσι, παρά τις συνεχιζόμενες εντάσεις στα αμφισβητούμενα σύνορα με την Κίνα, η Ινδία αντιτέκεται στην υιοθέτηση της εταιρικής σχέσης ασφαλείας με την Αυστραλία, την Ιαπωνία και τις Ηνωμένες Πολιτείες -γνωστή ως Quad- που έχει σχεδιαστεί στην προοπτική ενός «ασιατικού ΝΑΤΟ». Ταυτόχρονα, τόσο ο Μόντι όσο και ο υπουργός Εξωτερικών του, Τζαϊσάνκαρ, έχουν ισχυρή στήριξη στο εσωτερικό για τη σθεναρή άρνησή τους να καταδικάσουν τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Αυτή η στάση ουδετερότητας εκτιμούν ότι εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντα της Ινδίας. Στο σπάσιμο αυτής της ουδετερότητας στοχεύουν οι ΗΠΑ και ένα μέρος της απάντησης εκτιμούν ότι είναι η Κίνα. Ότι δηλαδή η υπεροχή της Ινδίας στη γειτονιά της δεν αμφισβητείται από το Πακιστάν, αλλά από την Κίνα.

Το ζήτημα για την Ινδία είναι τι θα χάσει άμεσα από μια ρήξη με Ρωσία - Κίνα, σε σχέση με το τι θα κερδίσει μελλοντικά από τις ΗΠΑ και πώς θα διασφαλιστούν αυτά τα κέρδη; Πάνω σε αυτό πολιτικοί αναλυτές στις ΗΠΑ εκτιμούν πως οι ΗΠΑ δεν μπορούν να αντέξουν να «*δαπανήσουν πολιτικά και διπλωματικά αποθέματα και κρίσιμους πόρους*» για να συνεχίσουν να ικανοποιούν τις ανάγκες της Ινδίας «*χωρίς κάποια μορφή*

απτής αμοιβαιότητας από το Νέο Δελχί». Η Ινδία, το μεγαλύτερο «δημοκρατικό κράτος» (σε αντίστιξη με τα αυταρχικά Ρωσία, Κίνα), όπως το χαρακτήρισε ο Μπάιντεν, για να είναι στρατηγικά σημαντική στις ΗΠΑ δεν μπορεί να συνεχίσει να είναι αναποφάσιστη.

Πάντως η παρατηρούμενη αντιφατική ρητορική των ΗΠΑ για την Κίνα αντανακλά βαθύτερες πολιτικές αντιφάσεις. Ο Μπάιντεν, μια ημέρα μετά την επιστροφή του Μπλίνκεν από το Πεκίνο και αφού τον παίνεσε ότι έκανε «καλή δουλειά» και πως η σχέση με την Κίνα μπήκε στο «σωστό δρόμο», κατέταξε δημόσια τον κινέζο ομόλογό του, Σι, στην κατηγορία των «δικτατόρων»! Για να ακολουθήσει σκληρή απάντηση από το υπουργείο Εξωτερικών της Κίνας, ότι η δήλωση αυτή «αποτελεί σοβαρή παραβίαση της πολιτικής αξιοπρέπειας της Κίνας και ισοδυναμεί με δημόσια πολιτική πρόκληση».

Μένει να φανούν τους επόμενους μήνες οι πραγματικές προθέσεις των δύο μετωπικά, και σε διευρυνόμενα πεδία, αντιπάλων. Οι δύο ηγέτες αναμένεται να παραστούν στην προσεχή σύνοδο κορυφής της G20 το Σεπτέμβριο στο Νέο Δελχί, και ο Σι έχει προσκληθεί να πάει το Νοέμβριο στο Σαν Φρανσίσκο για τη σύνοδο κορυφής της Οικονομικής Συνεργασίας Ασίας-Ειρηνικού (APEC). Σύντομο αλλά και ταυτόχρονα μακρύ διάστημα...

Η Κίνα επεκτείνει την επιρροή της παγκόσμια και σε πεδία των ΗΠΑ. Από την Ευρώπη και την Αφρική μέχρι τη Λατινική Αμερική. Βασικά ως εμπορικός εταίρος και επενδυτής, αλλά με στόχευση να τα μεταφράσει σε αντίστοιχο γεωπολιτικό ρόλο. Ο σημερινός στρατηγικός ανταγωνισμός ΗΠΑ-Κίνας περιγράφει μια τυπική περίπτωση αμφισβήτησης της παγκόσμιας ηγεμονίας μιας απερχόμενης υπερδύναμης που πρέπει να «σπαταλά» περισσότερα για να διατηρήσει το δικό της «στάτους» από ό,τι η αναδυόμενη διάδοχός της για να το ανατρέψει.

Παλαιστίνη

Κλιμάκωση των δολοφονικών επιθέσεων των Ισραηλινών εναντίον των Παλαιστινίων

Ηταν 26 Φλεβάρη 2023, όταν στο χωριό Χουβάρ -στη Δυτική Όχθη- οι κάτοικοι του δέχτηκαν τις άγριες επιθέσεις εκατοντάδων εποίκων, με αποτέλεσμα τη δολοφονία ενός 37χρονου Παλαιστίνιου, τον τραυματισμό 380 άλλων και το κάψιμο δεκάδων σπιτιών και αυτοκινήτων.

Στην Παλαιστίνη συνεχίζεται χρόνια τώρα μια μεθοδική στρατηγική του σιωνιστικού κράτους για την παραπέρα καταπάτηση εδαφών των Παλαιστινίων και την εκδίωξη των κατοίκων τους με τη βία. Οι αναφορές για τραυματισμούς εκατοντάδων Παλαιστινίων αλλά και οι δεκάδες δολοφονίες που είναι σχεδόν καθημερινές, ακόμα και μικρών παιδιών, από τον ισραηλινό στρατό είναι από τις ειδήσεις που «σβήνουν» ακόμα κι από τα «φιλά γράμματα» των «ευαίσθητων διεθνών μέσων συγκάλυψης».

Πάρα τις υποκριτικές νουθεσίες των αμερικανών και ευρωπαϊών ιμπεριαλιστών προς την ισραηλινή κυβέρνηση για

τον έλεγχο της βίας των εποίκων, από ό,τι φάνηκε δεν «*ίδρωσε το αυτί*» κανένας. Βλέπετε, εδώ δεν υπάρχουν κυρώσεις ή άλλες απειλές, όπως π.χ. στην περίπτωση της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία! Η επιλεκτική ευαισθησία των ιμπεριαλιστών σε όλο της το μεγαλείο.

Μάλιστα, 20 μέρες μετά το ισραηλινό κοινοβούλιο ψήφισε υπέρ της τροποποίησης ενός νόμου του 2005, σύμφωνα με τον οποίο τέσσερις εβραϊκοί οικισμοί στη Δυτική Όχθη εκκένωθηκαν πλήρως κατά τη διάρκεια της αποχώρησης των ισραηλινών στρατευμάτων από τη Λωρίδα της Γάζας.

Η κίνηση αυτή άνοιξε το δρόμο για την επιστροφή των εποίκων στους 4 οικισμούς. Ήταν η θρυαλλίδα για την κλιμάκωση των συγκρούσεων που ακολούθησαν.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες εξέφρασαν την «έντονη ανησυχία τους» για το ψήφισμα, ενώ αρκετές δυτικές χώρες έκαναν λόγο για μια «εμπρηστική ενέργεια»

που θα «κλιμακώσει περαιτέρω την ένταση» στη Μέση Ανατολή!

Στις 19 Ιούνη γίνεται επιδρομή του ισραηλινού στρατού στην Τζενίν, όπου σκοτώνονται 7 Παλαιστίνιοι, ανάμεσά τους τρεις έφηβοι. Η κλιμάκωση είναι προδιαγεγραμμένη.

Την επίθεση αυτή με τη σειρά της ακολουθεί επίθεση ενόπλων Παλαιστινίων στον ισραηλινό οικισμό Έλι, στα βόρεια της Δυτικής Όχθης, όπου σκοτώνονται 4 ισραηλινοί πολίτες.

Ακολουθούν πογκρόμ από ενόπλους εποίκους σε οικισμούς των Παλαιστινίων. Ομάδες ισραηλινών εποίκων επελαύνουν σε τουλάχιστον 10 παλαιστινιακές κοινότητες στη Δυτική Όχθη τη νύχτα της Τρίτης 20 Ιουνίου, καίγοντας αυτοκίνητα και εκτάσεις με καλλιέργειες, βανδαλίζοντας και καίγοντας σπίτια και σχολεία, ενώ υπάρχουν νεκροί και τουλάχιστον 34 τραυματίες Παλαιστίνιοι!

Οι έποικοι έστησαν μπλόκα σε δρόμους, πετροβολούσαν διερχόμενα οχή-

ματα και τρομοκρατούσαν παλαιστινιακές κοινότητες στα χωριά Χουβάρ, Λουμπάν α-Σαρκίγια, Μπέιτ Φουρίκ, Μπουρίν και άλλα νοτιώς της Ναμπλούς, με την υποστήριξη του ισραηλινού στρατού και της αστυνομίας.

Από την ίδρυση του Ισραήλ η βία των εποίκων στις κοινότητες Παλαιστινίων είναι υπόθεση κρατική και ενθαρρύνεται συστηματικά από το κράτος!

Τα στοιχεία από την ισραηλινή οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων Yesh Din προκαλούν οργή! Από το 2005 έως το 2022 σε 1.597 υποθέσεις εγκλημάτων (που αφορούν τον εκφοβισμό ώστε να εκδιωχθούν) από Ισραηλινούς εναντίον Παλαιστινίων στη Δυτική Όχθη, μόνο το 7% των υποθέσεων αυτών έχει οδηγηθεί σε ποινική δίωξη και μόνο το 3% σε καταδίκη!

Κατά τη διάρκεια του πογκρόμ στη Χουβάρ (Φεβ. 2023), ο ακροδεξιός υπουργός Οικονομικών Μ. Σμότριχ κάλεσε τον ισραηλινό στρατό να «*χτυπήσει*

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Πακιστάν

Δυο ναυάγια, δύο κόσμοι

1972. Ήταν και τότε Ιούνιος. Ύστερα από μια μεγάλη απεργία, η οποία συγκλόνισε τη βιομηχανική περιοχή στο Καράτσι και οδήγησε σε καταλήψεις και αποκλεισμούς εργοστασίων, η αστυνομία άνοιξε πυρ εναντίων των εργατών που διαδήλωναν.

Την επόμενη ημέρα, πυροβόλησε ξανά στο ψαχνό στη διάρκεια νεκρώσιμης ακολουθίας. Τουλάχιστον 10 διαδηλωτές έχασαν τη ζωή τους, μεταξύ αυτών μια γυναίκα και ένα παιδί. Ήταν το κύκνειο άσμα μιας μακράς πορείας αφύπνισης της εργατική τάξης του Πακιστάν στα πλαίσια ενός ευρύτερου δημοκρατικού κινήματος. Κάτω από το βάρος της αιματηρής καταστολής και των εσωτερικών διαιρέσεων που υποδαύλιζε επιδέξια το καθεστώς ανάμεσα στους ειδικευμένους εργάτες, κυρίως Μουχατζίρ που ήρθαν από την Ινδία και τους ανειδίκευτους μετανάστες από την επαρχία, οι ηγεσίες των συνδικάτων έσπευσαν να υπογράψουν το τέλος του αγώνα. Παρά τις σοσιαλιστικές διακηρύξεις, ο τότε πρόεδρος Ζουλφικάρ Μπούτο αντιλήφθηκε τον κίνδυνο που σήμαινε η εργατική εξέγερση για το αστικό-φεουδαρχικό καθεστώς, το οποίο είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση μετά και την απόσχιση του ανατολικού Πακιστάν. Ύστερα από αυτά τα γεγονότα, το απεργιακό κίνημα άρχισε να υποχωρεί, ενώ η καταστολή μεγάλωσε, αφότου ανέλαβαν τη διακυβέρνηση με πραξικόπημα οι στρατιωτικοί. Από τις 779 απεργίες που ξέσπασαν το 1972, το 1978, όταν κυβερνούσε ο στρατηγός Ζία, είχαν μειωθεί σε 78 σε όλη τη χώρα, για να μηδενιστούν σχεδόν στα επόμενα χρόνια της σκληρής δικτατορίας του. Από τότε, το Πακιστάν με ευθύνη της νεόκοπης αστικής τάξης, η οποία αναδύθηκε στα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας από εμπόρους και μεταπράτες της περιόδου της βρετανικής κυριαρχίας, μετατράπηκε σε έναν επενδυτικό παράδεισο για τις ξένες

τις παλαιστινιακές πόλεις με τανκ και ελικόπτερα, ανελέητα, με τρόπο που θα εξέφραζε πως ο ιδιοκτήτης του σπιτιού τρελάθηκε».

Από την αρχή του έτους, οι δυνάμεις του Ισραήλ έχουν σκοτώσει 163 Παλαιστίνιους, μεταξύ των οποίων 27 παιδιά. Στο ίδιο διάστημα, επιθέσεις Παλαιστινίων έχουν σκοτώσει τουλάχιστον 24 Ισραηλινούς.

Χρόνια τώρα ο «Δαυίδ» παλαιστινιακός λαός δίνει άνιση μάχη για την επιβίωση καθώς στραγγαλίζεται μέρα με τη μέρα από τον «Γολιάθ» σιωνιστικό στρατό. Ο «Γολιάθ», πάνοπλος και με την πολιτική κάλυψη και στρατιωτική ενίσχυση των ΗΠΑ κυρίως, αλλά και όλων των δυτικών ιμπεριαλιστών, καθημερινά διώκει, φυλακίζει, δολοφονεί ένα λαό! Χρέος όλων να καταγγείλουν το έγκλημα!

πολυεθνικές, οι οποίες βρήκαν άφθονα φθηνά εργατικά χέρια. Για να καταλάβει κανείς αυτή την ιστορική οπισθοδρόμηση στην οργάνωση της εργατικής τάξης, φτάνει το εξής στοιχείο. Το 1977, υπήρχαν περισσότερα από 8.000 συνδικάτα και πάνω από ένα εκατομμύριο εργάτες οργανωμένοι σε αυτά, ενώ σήμερα μόνο το 1% των εργαζομένων είναι συνδικαλισμένοι και αυτοί χωρισμένοι σε πολλές αδύναμες ενώσεις!

Στα γεγονότα του 1972, εμβληματικό ήταν το περιστατικό όταν οι απεργοί εργάτες της εταιρίας Dawood Mills πυροβολήθηκαν στην Λάντι, μια βιομηχανική συνοικία στο ανατολικό Καράτσι. Αφεντικό της εταιρίας ήταν ο Αχμέτ Νταβούντ, ο ιδρυτής μιας αυτοκρατορίας επιχειρήσεων κλωστούφαντουργίας, χαρτιού, καταναλωτικών αγαθών, πετρελαίου, γιούτας, χημικών, μοτοσικλετών, οικιακών συσκευών, ηλεκτρονικών και λιπασμάτων στο Ανατολικό και Δυτικό Πακιστάν. Ο Νταβούντ θεωρείται ένας από τους πατριάρχες της πακιστανικής βιομηχανίας, στενός φίλος του επικεφαλής του στρατιωτικού καθεστώτος προέδρου Αγιούμπ Χαν και εξέχον μέλος της ανερχόμενης πακιστανικής καπιταλιστικής ελίτ. Αυτή τότε αποτελούνταν από 22 οικογένειες που κατείχαν το 66% των συνολικών βιομηχανικών περιουσιακών στοιχείων της χώρας και το 80% του τραπεζικού τομέα. Παρά τα προβλήματα που αντιμετώπισε ο Νταβούντ, ύστερα από την απόσχιση του Ανατολικού Πακιστάν και τις εθνικοποιήσεις της περιόδου Μπούτο, δεν επηρεάστηκε η ισχυρή πολιτική και οικονομική θέση του. Σε μια έρευνα για την επίδραση των εθνικοποιήσεων στις 26 κορυφαίες επιχειρηματικές οικογένειες διαπιστώθηκε πως οι Νταβούντ τριπλασίασαν τα περιουσιακά στοιχεία τους εκείνη την περίοδο! Ο Αχμέτ Νταβούντ, μέχρι το 2002 που πέθανε, τα είχε καλά με όλες τις στρατιωτικές και πολιτικές κυβερνήσεις. Έφυγε από τη χώρα μόνο για δυο χρόνια, την τελευταία περίοδο του Μπούτο και επέστρεψε όταν ο στρατηγός Ζία Ουλ Χακ τον ανέτρεψε επιβάλλοντας μια σκληρή πολύχρονη δικτατορία με τις ευλογίες των ΗΠΑ. Από τότε ο Νταβούντ αυγάτισε την περιουσία του και αργότερα τη μοίρασε σε αδέρφια και παιδιά, επιφυλάσσοντας για τον εαυτό του τον ρόλο του «φιλόανθρωπου» με χορηγίες σε πανεπιστήμια και κοινωνικά ιδρύματα. Διάδοχος ανέλαβε ο γιος του Χουσέιν, ο οποίος επέκτεινε τις δραστηριότητες, αναλαμβάνοντας εκτός των άλλων την ηγεσία της Engro Corporation, ενός από τα ισχυρότερα πολυκλαδικά μονοπώλια. Τμήμα των κερδών τα οποία παρήγαγαν χιλιάδες εργάτες δουλεύοντας ολημερίς για ένα ξεροκόμματο στις δεκαετίες της καπιταλιστικής ανάπτυξης των Νταβούντ, διαχειρίζονταν ο Σαχζάντα Νταβούντ. Σπουδαγμένος σε βρετανικά και αμερικάνικα πανεπιστήμια, με αγγλική δεύτερη υπηκοότητα, ο 48χρονος Σαχζάντα, σύμφωνα με τη νεκρολογία των Τάιμς της Νέας Υόρκης, αρέσκονταν να ταξιδεύει σε εξωτικούς προορισμούς και να φωτογραφίζει την άγρια ζωή. Μπορούσε να πηγαίνει παντού στον κόσμο δίχως κανένα εμπό-

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια σύντομη ιστορία της απεργίας του 1972 στο Καράτσι libcom.org/article/strength-street-karachi-1972-kamran-asdar-ali atheatoskosmosps.blogspot.com

διο, ήταν καλοδεχούμενος σε όλα τα διεθνή επιχειρηματικά συνέδρια και το 2012 ανακηρύχθηκε διεθνής ηγέτης από το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ. Αυτός και ο γιος του βρέθηκαν μέσα στο βαθυσκάφος Τιτάν, το οποίο διαλύθηκε στον βυθό του Ατλαντικού, επιχειρώντας να επισκεφτούν το ναυάγιο του Τιτανικού. Για τους Νταβούντ και τους άλλους συνεπιβάτες οργανώθηκε μια τεράστια, αλλά άκαρπη επιχείρηση διάσωσης.

Ο 27χρονος Κασίφ Μπάτ έφυγε από την Σιαλκότ, τον Μάιο με προορισμό την Ιταλία. Πλήρωσε σε έναν πράκτορα από τα κυκλώματα διακινητών 2,3 εκατομμύρια ρουπίες. Ο πατέρας του Μουχαμάντ είχε πληροφορηθεί πως θα ξεκινούσε να κάνει το τελευταίο τμήμα του ταξιδιού διασχίζοντας τη Μεσόγειο. Από την ημέρα εκείνη, το τηλέφωνό του είναι νεκρό και δεν υπάρχει κανένα νέο του. Ο Κασίφ ήταν κατά πάσα πιθανότητα ανάμεσα στους εκατοντάδες μετανάστες που παρέσυρε στον υγρό τάφο ανοικτά της Πύλου το αιγυπτιακό αλιευτικό, που ξεκίνησε το μοιραίο ταξίδι του από την ανατολική Λιβύη με ρότα τις ακτές της Ιταλίας. Ήταν ένα μαζικό έγκλημα για το οποίο υπάρχουν φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί. Υπεύθυνοι όσοι το παρακολουθούσαν και το άφησαν να πλέει υπερπλήρες και ακυβέρνητο, χωρίς να σπεύσουν να το εκκενώσουν. Και ηθικοί, οι κυβερνήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ αυτών και η ελληνική, οι οποίες στο όνομα της αποτροπής έχουν μετατρέψει τα θαλάσσια καθεστώτα σύνορά της σε νεκροθαφεία. Για τα μάτια του κόσμου οργανώθηκε μια επιχείρηση διάσωσης, όταν είχε ολοκληρωθεί η τραγωδία. Οι περισσότεροι Πακιστανοί που πνίγηκαν στο ναυάγιο προέρχονταν από τις αγροτικές περιοχές του κεντρικού Παντζάμπ και του Αζάντ Κασμίρ. Από το Παντζάμπ, η πλειοψηφία είχε καταγωγή από χωριά γύρω από την Σιαλκότ. Εκεί η ακραία φτώχεια, η ανεργία και τα κοινωνικά αδιέξοδα για τους νέους έχουν μεγαλώσει θεαματικά τα τελευταία χρόνια. Φτώχεια, υποσιτισμός, σκληρή εκμετάλλευση και έλλειψη κοινωνικών υποδομών και δικτύων υποστήριξης αποτελούν ενδημικά φαινόμενα για δεκαετίες τώρα, ιδιαίτερα από τότε που οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές αντικατέστησαν τις κρατικές παρεμβάσεις. Η μεγάλη αύξηση στις τιμές των τροφίμων που ακολούθησε την πανδημία και οι καταστροφικές πλημμύρες του περσινού καλοκαιριού δημιούργησαν ανυπόφορες συνθήκες για εκατομμύρια Πακιστανούς.

Πρόσφατες εκτιμήσεις ανεβάζουν σε 100 εκατομμύρια εκείνους που βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας. Η ανεργία έφτασε επίσημα στο 11%, κατά τέσσερις μονάδες περισσότερη από πριν την πανδημία, ενώ ο πληθωρισμός έτρεχε φέτος τον Μάιο με 38%. Οι ύαινες του Δ.Ν.Τ. μύρισαν αίμα, αρνήθηκαν να δώσουν τη δόση τον Δεκέμβριο απαιτώντας πλήρη συμμόρφωση στη συμφωνία του 2019 και πολιορκούν την πακιστανική οικονομία και την κυβέρνηση που αποζητά εναγώνια ένα πακέτο 6 δισ. δολαρίων. Η πολιτική κρίση που ξέσπασε πρόσφατα ανάμεσα στα μεγάλα αστικά κόμματα και έφτασε στη σύλληψη του ανατραπέντος πρωθυπουργού Ίμραν Χαν, με αλληλοκατηγορίες για διαφθορά, έχει άμεση σχέση και με τη βαθιά οικονομική κρίση.

Ο 48χρονος Σαχζάντα και ο 27χρονος Κασίφ Μπάτ γεννήθηκαν στην ίδια χώρα, αλλά σε εντελώς διαφορετικούς κόσμους. Η ευημερία και τα πλούτη του πρώτου και μιας ελάχιστης μειοψηφίας προϋπέθεταν τη δυστυχία του δεύτερου και εκατομμύριων συμπατριωτών του. Ο Σαχζάντα ήταν μέλος μιας ελίτ η οποία συγκέντρωνε τα πλούτη της λεηλατώντας τη χώρα και τους ανθρώπους της, σε συνεργασία με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές, ενώ ο δεύτερος μέρος μιας μεγάλης ανθρωποθάλασσας η οποία ζει για δεκαετίες στη σκοτεινή πλευρά του Πακιστάν. Ο πρώτος αναζητούσε συγκλονιστικές εμπειρίες ταξιδεύοντας και εξερευνώντας, ενώ ο δεύτερος έψαχνε τρόπο να αποδράσει από την κόλαση, από μια χώρα στην οποία οι ανισότητες, η διαφθορά, η φτώχεια και η πείνα αποτελούν καθημερινή πραγματικότητα. Για τον πρώτο συνεχίζουν να γράφονται λεπτομέρειες από την ενδιαφέρουσα περιπετειώδη ζωή του και να γίνονται διαδικτυακά μνημόσυνα, ενώ για τον δεύτερο εκτός από μια φευγαλέα αναφορά στα ρεπορτάζ των πακιστανικών ΜΜΕ, ακολούθησε η λήθη. Τα κύματα της απεγνωσμένης μετανάστευσης από το Πακιστάν προς τη Δύση προκαλούνται σε σημαντικό βαθμό από αυτή την άνιση σχέση. Από το γεγονός πως οι λίγοι αρπάζουν και συσσωρεύουν τον ανθρώπινο πλούτο, εγκαταλείποντας την πλειοψηφία στην αθλιότητα. Μια αθλιότητα που ωθεί χιλιάδες και χιλιάδες ανθρώπους να κάνουν παράτολμα ταξίδια με σαπιοκάραβα και να θαλασσοπνίγονται, με ή χωρίς τη συνδρομή των ακτοφυλακών της δήθεν πολιτισμένης Δύσης.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία στη σκιά του μισοπραξικοπήματος Πριγκόζιν

Τα πρωτοφανή γεγονότα που εξελίχθηκαν με την «ανταρσία»-μισοπραξικόπημα του επικεφαλής της Βάγκνερ, Πριγκόζιν, επισκίασαν σε μεγάλο βαθμό τόσο τις εξελίξεις στον άδικο πόλεμο που διεξάγεται στα ουκρανικά εδάφη όσο και διάφορες παρασκηνακές κινήσεις αναζήτησης συμβιβασμού και όχι μόνο.

Όσον αφορά τις τελευταίες, είχαμε την πρωτοβουλία ορισμένων αφρικανικών κρατών με επικεφαλής τη Νότια Αφρική να μεταβούν σε Κιέβο και Μόσχα και να προωθήσουν την πρότασή τους για την έναρξη ειρηνευτικών συνομιλιών μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας. Σ' αυτές η ρωσική αντιπροσωπεία παρουσίασε σχέδιο του Μάρτη του 2022 που είχε συναφθεί στην Κωνσταντινούπολη και με την ουκρανική πλευρά να το υπογράφει για να το αρνηθεί σχεδόν αμέσως μετά, με αμερικανικές «προτροπές». Επίσης υπήρξαν οι αναφορές του γερμανικού ARD που μετέδωσε και το ρωσικό πρακτορείο TASS, για μία διεθνή συνάντηση που πραγματοποιήθηκε... με άκρα μυστικότητα και με πρωτοβουλία του Κιέβου, μεταξύ δυτικών διπλωματών με ομολόγους τους από τη Βραζιλία, την Ινδία, την Κίνα και τη Νότια Αφρική (δηλαδή των BRICS πλην Ρωσίας), με το ίδιο αντικείμενο. Η δεύτερη συνάντηση είναι ερωτηματικό αν από την πλευρά της Δύσης και του καθεστώτος του Κιέβου απηχούσε τάσεις αναζήτησης συμβιβασμού ή είχε περισσότερο χαρακτήρα σφήνας στις σχέσεις της Ρωσίας με τις άλλες χώρες των BRICS.

Μιας και για την κίνηση του Πριγκόζιν υπάρχει στις διπλανές στήλες η ανακρίβωση της οργάνωσης και ένα αναλυτικό άρθρο του Β. Σαμαρά, θα αρκεστούμε να επισημάνουμε επιπλέον τα εξής.

Το γεγονός ότι έρχονται στο φως ειδήσεις από τα αμερικανικά ΜΜΕ πως οι μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ γνώριζαν την κίνηση Πριγκόζιν δεν σημαίνει ότι την καθοδήγησαν κιόλας. Από την άλλη, είχαν κάθε λόγο να την αφήσουν να συμβεί, διότι υπονόμει το αξίωμα των ρωσικών δυνάμεων στο ουκρανικό μέτωπο, έπληττε το κύρος της ρωσικής ηγεσίας και εν δυνάμει μπορούσε να δημιουργήσει συνθήκες αστάθειας στη Ρωσία.

Η αντιμετώπιση της «πορείας» του Πριγκόζιν από τον Πούτιν και συνολικά τη ρωσική ηγεσία δεν ήταν ένδειξη αδυναμίας, αλλά προσπάθεια να βρεθεί μια συμβιβαστική φόρμουλα με τις ελάχιστες δυνατές -κυριολεκτικά και μεταφορικά- απώλειες. Φυσικά της αναδίπλωσης του Πριγκόζιν πρέπει να προηγήθηκε από μεριάς της ρωσικής ηγεσίας ένα τελεσίγραφο (εδώ ταιριάζουν οι αναφορές του Πριγκόζιν ότι αν συνεχίσω θα χυθεί ρωσικό αίμα) και να του προσφέρθηκε μια διέξοδος.

Οι κινήσεις της ρωσικής ηγεσίας, που μπορούν να χαρακτηριστούν αμφίθυμες, εκπορεύονται από δύο κατά τη γνώμη μας ανάγκες. Από τη μια να αποκατασταθεί το κύρος της ρωσικής ηγεσίας και να σταλεί μήνυμα στις δυνάμεις που πριμοδότησαν τον Πριγκόζιν ή δυνάμεις στις οποίες πόνταρε ο ίδιος πως κάθε κίνηση

αμφισβήτησης θα αντιμετωπιστεί με αποφασιστικότητα και σκληρότητα. Από την άλλη, μιας και η Βάγκνερ είναι δημιουργήμα του ρωσικού ιμπεριαλισμού και με ενεργό συμμετοχή σε επεμβάσεις του στον κόσμο (Σουδάν, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, Μάλι, Λιβύη, Συρία) και συμβολή στη σύγκρουση στην Ουκρανία, να διασωθεί και να συνεχίσει τη δράση της μέσω του ρωσικού στρατού. Θα διαπιστώσουμε επίσης στην πράξη εάν θα μακροημερεύσει ο συμβιβασμός που επιτεύχθηκε με τη μεταφορά του Πριγκόζιν στη Λευκορωσία.

Όπως και να έχει, φαίνεται πως η ρωσική ηγεσία μέσα από τα πρωτοφανή γεγονότα εδραίωσε την εκτίμησή της ότι η σχετική αυτονομία της Βάγκνερ οδηγούσε στη δημιουργία ανταγωνιστικού κέντρου και μάλλον θα κινηθεί με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα στην ένταξη των μισοφόρων της στις ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις. Στο πολιτικό πεδίο θα επιχειρήσει να αποκαταστήσει το τρωθέν κύρος της και συνολικά τη συνοχή της, επίδωξη που δεν αποκλείεται να περάσει, πέρα από το ξεκαθάρισμα στο πολιτικό και στρατιωτικό κατεστημένο, μέσα και από τη σκλήρυνσή της στα πεδία των μαχών. Φυσικά παραμένει ως ένα σοβαρό ερωτηματικό ο χαρακτήρας και το μέγεθος της ρωγμής ή των ρωγμών στο ρωσικό πολιτικό-στρατιωτικό και οικονομικό κατεστημένο και το αν οι εξελίξεις γενικά και ειδικά στον πόλεμο στην Ουκρανία θα ευνοήσουν το κλείσιμο

της/τους ή αντίθετα τη διεύρυνσή της/τους. Άλλωστε εκεί βρίσκεται και η πηγή των κλυδωνισμών που υπέστη η ιμπεριαλιστική Ρωσία.

Στο μέτωπο του πολέμου δεν φάνηκε, είναι αλήθεια, η επίδραση της κίνησης Πριγκόζιν, πιθανά διότι έληξε πολύ γρήγορα. Σχεδόν τέσσερις εβδομάδες μετά την έναρξη της «ουκρανικής αντεπίθεσης» τα αποτελέσματα είναι απογοητευτικά για το καθεστώς του Κιέβου, όπως ομολογούν και οι ναυαρχίδες του αμερικανικού εντύπου Τύπου. Οι ουκρανικές στρατιωτικές δυνάμεις δεν μπορούν ακόμη να διασπάσουν την πρώτη γραμμή άμυνας των ρωσικών δυνάμεων, ενώ τα ελάχιστα και χωρίς καμιά στρατηγική σημασία εδάφη κερδίζονται με πολύ βαριές απώλειες σε προσωπικό και δυτικό εξοπλισμό. Παράλληλα οι ρωσικές δυνάμεις, έχοντας καλύτερες εμφανώς τον τομέα παρακολούθησης των κινήσεων του εχθρού, διεξάγουν σημαντικά χτυπήματα σε μεγάλες αποθήκες πυρομαχικών των ουκρανικών ταξιαρχιών και χώρους συγκέντρωσης των στρατηγικών εφεδρειών που το καθεστώς του Κιέβου ετοιμάζεται να ρίξει στη μάχη ενόψει του επονομαζόμενου δεύτερου κύματος της αντεπίθεσης.

Η πορεία προς τον «γενναίο νέο κόσμο» της ιμπεριαλιστικής βαρβαρότητας προχωρά αμείλικτη και με τα σημάδια που αφήνει στο σώμα της εργαζόμενης ανθρωπότητας να γίνονται ολοένα και πιο ανησυχητικά και επικίνδυνα!

Κίνηση Πριγκόζιν

Κλυδωνισμοί στο εσωτερικό της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας

Στο φόντο του μεγαλύτερου πολέμου από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο

Τελικά, με τη μεσολάβηση του προέδρου της Λευκορωσίας, Λουκασένκο, ο επικεφαλής της Βάγκνερ (Wagner), Γ. Πριγκόζιν, συμφώνησε να επιστρέψουν οι μισοφόροι της στις βάσεις τους, ο ίδιος να μεταβεί στη Λευκορωσία, να έχουν αμνηστία οι μισοφόροι του και να λήξει η κατάσταση συναγερμού στη ρωσική επικράτεια.

Είναι πολλά τα ερωτήματα για τη στιγμή και πολύ περισσότερο για τους στόχους αλλά και τις δυνάμεις που κρύβονται πίσω από την κίνηση του Πριγκόζιν και τα πρωτόγνωρα γεγονότα που

εξελίχθηκαν στη ρωσική επικράτεια, «παγώνοντας» όλο τον κόσμο. Την «εκστρατεία» δηλαδή 25.000 -κατά δήλωσή του- μισοφόρων του Πριγκόζιν με κατεύθυνση τη Μόσχα και με «αίτημα» την αντικατάσταση της ρωσικής στρατιωτικής αλλά και πολιτικής ηγεσίας. Στο πλαίσιο αυτό έγινε κατάληψη στρατιωτικών εγκαταστάσεων του Ροστόφ στον Ντον, έδρα της Διοίκησης της Νότιας Στρατιωτικής Περιφέρειας και της 58ης Στρατιάς Συνδυασμένων Όπλων, που έχει αναλάβει την αντιμετώπιση της «ουκρανικής αντεπίθεσης», αλλά και

κρίσιμος κόμβος ανεφοδιασμού του ρωσικού στρατού.

Αιτία, σύμφωνα με τον ίδιο, ήταν ο βομβαρδισμός στρατοπέδων της μισοφορικής εταιρείας από το ρωσικό στρατό, κάτι που όμως καταγγέλθηκε από την πρώτη στιγμή ως αναληθές από τις ρωσικές αρχές. Μέσω διαγγέλματος ο Πούτιν χαρακτήρισε την κίνηση ως «προδοσία» και «πισώπλατη μαχαιριά» στην «ειδική στρατιωτική επιχείρηση», όπως ονομάζει η ρωσική ηγεσία την εισβολή στην Ουκρανία.

Η στιγμή που επιλέχθηκε αυτή η κί-

νηση, με την «ουκρανική αντεπίθεση» να έχει σοβαρά προβλήματα και το καθεστώς του Κιέβου να υφίσταται βαριές απώλειες σε στρατιωτικό προσωπικό και πολεμικό εξοπλισμό, υπονόμει αντικειμενικά το «αξίωμα» των ρωσικών δυνάμεων και έθετε σε κίνδυνο τη ρωσική εισβολή. Διότι ναί μεν οι δυνάμεις της Βάγκνερ είχαν αποσυρθεί, για ξεκούραση, από τα μέτωπα, αλλά ήταν φανερό σε όλους ότι η κίνηση αυτή, από τις δυνάμεις που είχαν αποκτήσει σημαντικό κύρος, πρωτοστατώντας στην κατάληψη του Μπαχμούτ, θα δρούσε όσο περνούσαν οι μέρες όλο και πιο διαλυτικά στην πρώτη γραμμή του μετώπου.

Πολύ περισσότερο, η κίνηση αυτή αμφισβητούσε τη ρωσική ηγεσία, ανοίγοντας σενάρια ακόμη και για εμφύλιο πόλεμο. Σενάρια βέβαια που για να είχαν έστω και την ελάχιστη πιθανότητα

Η πορεία προς τη Μόσχα δεν ήταν ακριβώς όπως η πορεία προς τη Ρώμη

του Βασίλη Σαμαρά

Στις 27-28 Οκτωβρίου 1922 ο Μουσολίνι ξεκίνησε την περίφημη «πορεία προς τη Ρώμη» που τον οδήγησε στην ηγεσία του ιταλικού κράτους και την επιβολή της φασιστικής δικτατορίας. Στις 24 του Ιούνη 2023 ο Πριγκόζιν ξεκίνησε τη δική του «πορεία προς τη Μόσχα» με τις δικές του ιδιαίτερες επιδιώξεις.

Μόνο που, πέρα από τις όποιες ομοιότητες, υπάρχουν και ορισμένες σημαντικές διαφορές. Ο Μουσολίνι δεν είχε μόνο τους μελανοχίτωνές του. Είχε τη στήριξη των γαιοκτημόνων του νότου, των βιομηχάνων του βορρά, του παλατιού, της εκκλησίας (Βατικανό). Ταυτόχρονα ο διεθνής περίγυρος, με τις αστικές τάξεις να έχουν θορυβηθεί από την Οκτωβριανή Επανάσταση, διάκριναν ευνοϊκά απέναντι σε κάθε εγχείρημα ενάντια στους «κόκκινους».

Οι εκδοχές του πράγματος

Είχε τέτοια στήριξη ο Πριγκόζιν; Και ειδικότερα, τι τον οδήγησε σε μια τέτοια κίνηση; Ας προσπεράσουμε κατ' αρχάς τα προσχήματα που επικαλέστηκε, ότι ο ρωσικός στρατός βομβάρδισε το στρατόπεδο της Βάγκνερ, καθώς κάτι τέτοιο δεν φαίνεται να έχει καμιά λογική.

Γενικότερα θα μπορούσε να διακρίνει κανείς τρεις εκδοχές. Πρώτο, ότι η κίνησή του αποτελούσε έκφραση των διαφωνιών που αναπτύσσονται στο πλαίσιο της ρωσικής πολιτικής, οικονομικής και στρατιωτικής ελίτ. Δεύτερο, ότι το κύριο κίνητρό του ήταν οι προσωπικές του φιλοδοξίες και προχώρησε υπερτιμώντας το ρόλο και τις δυνατότητές του. Τρίτο, ότι έχουν ανάμειξη στο εγχείρημα και δυτικοί παράγοντες, όπως κατήγγειλε ο Μεντβέντεφ. Θα μπορούσε να προστεθεί και η εκδοχή του συνδυασμού όλων αυτών των παραγόντων και ιδιαίτερα των δύο πρώτων.

Τα γεγονότα

Όπως και να 'χει, τα γεγονότα ακολούθησαν το δικό τους δρόμο. Οι άνδρες της Βάγκνερ κατέλαβαν το στρατιωτικό αρχηγείο του Ροστόφ και ένα τμήμα τους (λέγεται για 5.000 άνδρες) άρχισε να βαδίζει προς τη Μόσχα.

Στη συνέχεια είχαμε το διάγγελμα Πούτιν που μίλησε για προδοσία και για πίσωπλατη μαχαιριά στο σώμα της Ρωσίας και ανήγγειλε την απόφασή του να συντρίψει τους πραξικοπηματίες. Ακολούθησαν ώρες μεγάλης έντασης και πλήθος ερωτημάτων για το τι μέλλει γε-

νέσθαι. Και πριν τα πράγματα φτάσουν στα άκρα ήρθε η μεσολάβηση Λουκασένκο, το αποτέλεσμα της οποίας ήταν η ανακοίνωση Πριγκόζιν ότι οι δυνάμεις της Βάγκνερ σταματούν κάθε κίνησή τους και επιστρέφουν στα στρατόπεδά τους. Το ποια ανταλλάγματα προσφέρθηκαν στον Πριγκόζιν (αν προσφέρθηκαν) μένει να το δούμε. Από τη μεριά μου θα ήθελα να σταθώ σε δύο πράγματα.

Πρώτον, ότι στην κίνησή του ο Πριγκόζιν δεν βρήκε τη στήριξη από άλλες δυνάμεις που ίσως προσδοκούσε ή και του είχαν υποσχεθεί.

Δεύτερον, έχει μάλλον ιδιαίτερη σημασία ένα σημείο στην ανακοίνωση Πριγκόζιν όταν λέει «κινήθηκαμε ως τώρα χωρίς να χύσουμε ούτε μια σταγόνα ρωσικό αίμα (...) σταματάμε γιατί τα πράγματα φθάσανε στο σημείο που μπορεί πλέον να κυθεί ρωσικό αίμα». Θεωρώ πολύ πιθανό να του επισημάνθηκε ότι αν συνεχίσει θα τον χτυπήσουν. Αντιλαμβανόμενος συνεπώς ότι τα πράγματα θα φθάσουν στο σημείο που δεν έχει επιστροφή και μη έχοντας βρει τη στήριξη που περίμενε, θεώρησε πιο «φρόνιμο» να αναδιπλωθεί.

Βάγκνερ και Πριγκόζιν

Χρειάζεται να σημειώσουμε δυο-τρία πράγματα για τη Βάγκνερ, αν και πλέον όλα είναι λίγο-πολύ γνωστά.

Η Βάγκνερ υπήρξε δημιούργημα του ρωσικού κράτους και ειδικότερα των μυστικών υπηρεσιών και με στόχο να διεκπεραιώνει τις βρώμικες δουλειές του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Επικεφαλής της τοποθετήθηκε ο Πριγκόζιν, ρώσος ολιγάρχης που αναδείχθηκε με τους γνωστούς τρόπους που ίσχυαν στη Ρωσία μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Τυχοδιωκτικό στοιχείο με σκοτεινό παρελθόν και συνεπώς ο «σωστός» άνθρωπος στη σωστή θέση. Μόνο που τέτοιες επιλογές αποδεικνύονται πολλές φορές δίκικο μαχαίρι.

Με αυτούς τους όρους η Βάγκνερ έδρασε στην Αφρική, στη Συρία και εν τέλει «δοξάστηκε» στα πεδία των μαχών στην Ουκρανία. Το αποτέλεσμα ήταν να αποκτήσει αυξημένο κύρος, μέχρι του σημείου ο Πριγκόζιν να απευθύνεται με τους πιο προσβλητικούς χαρακτηρισμούς στην ηγεσία του ρωσικού στρατού.

Το ευρύτερο πλαίσιο

Ας πάμε όμως λίγο πιο «βαθιά» και ας δούμε το ευρύτερο πλαίσιο του πράγματος. Αυτό που αφορά την αστική τάξη

της Ρωσίας, τη σύσταση, την υφή, τα χαρακτηριστικά της.

Μια αστική τάξη με ιστορία μόλις τριάντα χρόνων ως τέτοια, τη στιγμή που οι αντίστοιχες, λ.χ., αστικές τάξεις της Αγγλίας, της Γαλλίας, της Γερμανίας, των ΗΠΑ έχουν μια ιστορία μερικών αιώνων. Μια τάξη που διαμορφώθηκε την πρώτη περίοδο μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης μέσα από το πλιάτσικο και με μεθόδους καθαρά μαφιόζικες.

Ήταν η περίοδος Γιέλτσιν (δεκαετία 1990), όπου οι πιο αδιάτακτοι, επιτήδειοι, με διασυνδέσεις με τους μηχανισμούς του κράτους άρπαξαν τον πλούτο που είχαν παράξει οι λαοί της Σοβιετικής Ένωσης. Σημαντική παράμετρος, οι διασυνδέσεις πολλών εξ αυτών με τη Δύση, η οποία ενθάρρυνε και πρωτοδοτούσε τις διαλυτικές τάσεις στη Ρωσία. Απέναντι σε μια εξέλιξη που όχι άδικα χαρακτηρίστηκε σαν μια μορφή «ιστορικής αυτοκτονίας» μιας μεγάλης δύναμης υπήρξαν αντιδράσεις. Βασικά από δυνάμεις του στρατιωτικοβιομηχανικού συμπλέγματος που είχε πρωτοεμφανιστεί ως ομάδα «Σογιούζ» την περίοδο Γιέλτσιν. Το αποτέλεσμα ήταν ο παραμερισμός του Γιέλτσιν και η ανάδειξη στην προεδρία του Πούτιν με στόχο την ανασυγκρότηση της ρωσικής ισχύος.

Χρησιμοποιώντας την κρατική ισχύ ο Πούτιν επέβαλε στους ολιγάρχες ένα νέο «συμβόλαιο» με καθιέρωση κανόνων, αποκοπή από τη δυτική χειραγώγηση, υπηρέτηση των ρωσικών συμφερόντων. Υπήρξε μια σχετική ομαλοποίηση, αλλά όχι χωρίς σκιές και προβλήματα. Η ρωσική αστική τάξη εξακολουθούσε να είναι μια τάξη «χωρίς ιστορία», μια τάξη υπό διαμόρφωση, χωρίς τις σταθερές, τις δομές, την «ιεραρχία» και τους διακριτούς ρόλους στο πλαίσιο της.

Η όποια συνοχή της όφειλε πολλά στο ρόλο του κράτους, των μηχανισμών του, του στρατού και κύρια των μηχανισμών της προεδρίας. Υπό «ομαλές», ας το πούμε έτσι, συνθήκες το σχήμα λειτουργούσε αποτελεσματικά.

Η μεγέθυνση των απαιτήσεων

Μόνο που στις συνθήκες που διαμόρφωναν οι παγκόσμιες εξελίξεις αναδείχονταν κάθε τόσο ζητήματα όλο και μεγαλύτερων απαιτήσεων.

Το κύριο και κρίσιμο ζήτημα ήταν η διαρκής αντιπαράθεση με τις ΗΠΑ-Δύση. Μια αντιπαράθεση που κορυφώθηκε στην περίπτωση της Ουκρανίας. Θεωρώ ότι

στη Ρωσία δεν θέλανε μια αντιπαράθεση τέτοιας κλίμακας. Μόνο που η επιθετικότητα των ΗΠΑ-Δύσης δεν άφηνε πολλά περιθώρια, ενώ δεν είχαν δεδομένη και τη στήριξη της Κίνας.

Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αν, πόσες και τι είδους διαφωνίες υπήρξαν στο πλαίσιο της ρωσικής ελίτ. Το γεγονός είναι ότι στις 24-02-2022 ο ρωσικός στρατός εισέβαλε στην Ουκρανία. Απ' εκεί και πέρα φαίνεται σαν πολύ πιθανό τα λάθη, τα προβλήματα, οι δυσκολίες, οι απώλειες που υπήρξαν αλλά και το μέγεθος του ζητήματος που έθεσε η ανοιχτή παρέμβαση των ΗΠΑ-NATO να ενεργοποιήσαν και να όξυναν διαφωνίες και αντιθέσεις στο πλαίσιο της ρωσικής ελίτ.

Σ' αυτό το πλαίσιο ο Πριγκόζιν, οι φιλοδοξίες του οποίου είχαν υπέρμετρα μεγεθυνθεί, θεώρησε ότι θα μπορούσε να παίξει το ρόλο του καταλύτη που θα οδηγούσε στην αλλαγή κατάστασης έως, ίσως, και την ανατροπή του Πούτιν.

Για την επόμενη μέρα

Απ' εδώ και πέρα. Το κρίσιμο ζήτημα βρίσκεται στο αν η ηγετική ομάδα (Πούτιν) θα μπορέσει να αποκαταστήσει το ήδη τραυματισμένο κύρος της και τον κυρίαρχο ρόλο της. Θα φανεί κατ' αρχάς από τα «ανταλλάγματα» -αν υπάρχουν τέτοια- που θα δοθούν στον Πριγκόζιν, αλλά και πώς θα αντιμετωπιστεί συνολικά η Βάγκνερ. Ίσως μεγαλύτερη σημασία έχει το πώς θα αντιμετωπιστούν οι «αφανείς» υποστηρικτές του Πριγκόζιν και πώς θα «διευθετηθούν» οι αντιθέσεις και οι ισορροπίες στο πλαίσιο συνολικά της ρωσικής ελίτ.

Όσον αφορά το ζήτημα της Ουκρανίας και της αντιπαράθεσης με ΗΠΑ-Δύση. Εκείνο που για την ώρα μπορεί να ειπωθεί είναι πως ο ρωσικός ιμπεριαλισμός δεν έχει τα περιθώρια μιας ακόμη ιστορικής «αυτοκτονίας». Μια ταπεινωτική υποχώρηση-ήττα στο ουκρανικό μέτωπο θα έθετε έως και υπαρξιακό ζήτημα για τη Ρωσία.

Αυτό διαφαίνεται πως θα αποτελέσει το κριτήριο που θα βαρύνει στο πώς θα αντιμετωπιστεί το όλο ζήτημα -αν μπορέσει να αντιμετωπιστεί- στο πλαίσιο της ρωσικής ελίτ. Σε οποιαδήποτε άλλη εκδοχή οι εξελίξεις θα είναι ανεξέλεγκτες και επικίνδυνες και όχι μόνο για τη Ρωσία.

πραγματοποίησης θα έπρεπε ο Πριγκόζιν να είχε τη στήριξη ευρύτερων δυνάμεων της ρωσικής νέας αστικής τάξης.

Η εξέλιξη των γεγονότων μάς οδηγεί στο συμπέρασμα πως ο Πριγκόζιν δεν κινήθηκε κάτω από την προτροπή ξένων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και πιο συγκεκριμένα των Αμερικανών. Αν κάτι τέτοιο ήταν υπαρκτό, τότε αβίαστα θα μπορούσε να βγει το συμπέρασμα ότι ο στόχος θα ήταν, αν όχι η ανατροπή του Πούτιν, το καθόλου αμελητέο να οδηγηθεί η Ρωσία σε μια τέτοια κατάσταση που να υποστεί στρατηγική ήττα, με ό,τι αυτό θα συνεπαγόταν ακόμη και για την εδαφική ακεραιότητά της.

Το ερώτημα, λοιπόν, αν αποκλείουμε την παραπάνω ερμηνεία, είναι ποιος ήταν ο στόχος της κίνησης αυτής. Αφορούσε μια προσπάθεια διαπραγμάτευσης του Πριγκόζιν για το μέλλον της εταιρείας και τη θέση του ίδιου, μιας και είχαν ήδη ξεκινήσει οι διαδικασίες διά-

λυσης της Βάγκνερ, υπαγωγής της και πλήρους ενσωμάτωσής της στο ρωσικό στρατό; Διαδικασία που έδειχνε ότι η ρωσική ηγεσία ήδη ανησυχούσε για τις τάσεις αυτονομησης του Πριγκόζιν. Τάσεις που δεν μπορούσαν να γίνουν ανεκτές, όταν μάλιστα η Βάγκνερ δεν είναι αποτέλεσμα ιδιωτικής πρωτοβουλίας, αλλά κατασκευάσμα των μυστικών υπηρεσιών του ρωσικού ιμπεριαλισμού, ώστε να βγάζει τη «βρώμικη δουλειά» και με μεγάλη «ελευθερία κινήσεων».

Η παραπάνω ερμηνεία, αν και έχει στοιχεία αλήθειας, δεν επαρκεί. Από και πέρα, λοιπόν, αυτό που τίθεται αντικειμενικά ως ερώτημα είναι εάν η κίνηση του Πριγκόζιν αντανακλούσε δυνάμεις στο εσωτερικό της νέας αστικής τάξης, που θεωρούν αδιέξοδες τις επιλογές Πούτιν και ευελπιστούν σε έναν γρήγορο τερματισμό του πολέμου με αποκατάσταση των σχέσεων Ρωσίας - Δύσης. Ή, αντίθετα, αν εξέφραζε υπαρκτές

δυνάμεις στο πλαίσιο του πολιτικού και στρατιωτικού κατεστημένου που θεωρούν λανθασμένη την έως τώρα «μαλακή» προσέγγιση της εξελισσόμενης «ειδικής στρατιωτικής επιχείρησης» και θέλουν να επιβάλουν μια στροφή προς τη σκληρυνσή της, με αποφασιστικά βήματα στην υλοποίησή της. Από τα λεγόμενα του ίδιου του Πριγκόζιν, φαίνεται πιο ισχυρή η δεύτερη εκδοχή, αλλά μάλλον οι εξελίξεις είναι οι μόνες ικανές να δείξουν - αν δείξουν - τι ακριβώς ισχύει.

Συμπερασματικά, θα θέλαμε να επισημάνουμε δύο πράγματα:

Πρώτο, γίνεται για μια ακόμη φορά ολοφάνερο το μεγάλο πολιτικό αδιέξοδο στο οποίο έχουν οδηγηθεί αριστερές δυνάμεις στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στον κόσμο με την αντικειμενικά φιλοϊμπεριαλιστική στάση τους, με το ότι δηλαδή έχουν εναποθέσει τις ελπίδες τους για μια «ήττα των ΗΠΑ-NATO» στον πόλεμο στην Ουκρανία στους ρώσους ιμπε-

ριαλιστές και τους μισθοφόρους τους.

Δεύτερο και πιο σημαντικό είναι πως τα γεγονότα αυτά αντανακλούν την είσοδο της ανθρωπότητας σε μια περίοδο μεγάλων αναταράξεων, ανατροπών και κινδύνων. Σε μια περίοδο που ο παροξυσμός του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, εκτός της βαρβαρότητας που «εξάγει» σε όλο τον πλανήτη, παράγει στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων σοβαρές αντιθέσεις, βραχυκυκλώματα, κλυδωνισμούς, πραξικοπήματα και αναζητήσεις κάθε είδους (όπως το BREXIT και, πολύ περισσότερο, τα γεγονότα στο Καπιτώλιο των ΗΠΑ).

Μεγάλη απώλεια ο θάνατος της πολυαγαπημένης μας συντρόφισσας Αφροδίτης

Με πολύ βαθιά λύπη και απέραντη στενοχώρια αποχαιρέτησαμε στα μέσα Ιούνη, μια μοναδική, μια πολύτιμη συντρόφισσα, την Αφροδίτη Κοτσουφάκη. Η σ. Αφροδίτη έφυγε από κοντά μας στις 15 Ιούνη, αφού η μάχη που έδωσε αυτή τη φορά με τον καρκίνο την κατέβαλε.

Η Αφροδίτη γεννήθηκε στα Πιτσιδία του Ηράκλειου Κρήτης στα 1970 και σπούδασε στη Φιλοσοφική Σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Συμμετείχε ενεργά στο φοιτητικό κίνημα μέσα από τις γραμμές των Συσπειρώσεων. Εντάχθηκε στο ΚΚΕ(μ-λ) το 1996 και μέχρι το τέλος της ζωής της, υπηρέτησε με ζηλευτή διάθεση και δύναμη, την οργάνωση και το κομμουνιστικό κίνημα.

Όπως αναφέρει στην ανακοίνωσή του το ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ), «η υπευθυνότητα, η συνέπεια, η προσφορά της σε κάθε στιγμή της οργανωμένης της ζωής την κοσμούσαν για πολλά χρόνια. Ως συνειδητή κομμουνίστρια, ήξερε ότι κάθε προσπάθεια, κάθε αγώνας, κάθε προσφορά είναι ένα πολύτιμο λιθαράκι στην υπόθεση της εργατικής τάξης για να ανυψωθεί σε τάξη για τον εαυτό της και να πρωτοπορήσει μέχρι την τελική ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος και στην οικοδόμηση μιας νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας. Γι' αυτό έμπαινε πάντα στην πρώτη γραμμή του αγώνα και με την προσπάθειά της γίνονταν φωτεινό παράδειγμα ακούραστης δουλειάς. Ακόμα και το τελευταίο διά-

στημα, που οι δυνάμεις της άρχισαν να την εγκαταλείπουν, πάντα έβρισκε μια δουλειά να κάνει για να ελαφρώσει από ένα καθήκον τον σύντροφο ή τη συντρόφισσα που το αναλάμβανε. Έτσι ήταν πάντα: εργατική, δοτική, θαρραλέα. Πραγματική κομμουνίστρια.».

Η Αφροδίτη ανέπτυξε πλούσια συνδικαλιστική δράση για δεκαετίες, πρώτα στο φοιτητικό κίνημα και αργότερα στον Σύλλογο Αδιόριστων Εκπαιδευτικών, όπου πρωτοστάτησε στη σύσταση και στη λειτουργία του στη Θεσσαλονίκη. Ως εργαζόμενη στα φροντιστήρια, διετέλεσε πρόεδρος στο Σωματείο Εργαζομένων στα Φροντιστήρια, ενώ τις δυο τελευταίες δεκαετίες ως εκπαιδευτικός στο δημόσιο σχολείο, είχε εκλεγεί μέλος στα Διοικητικά Συμβούλια των ΕΛΜΕ της Θεσσαλονίκης, με την παράταξη των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών. Η αγωνιστικότητα μαζί με τη σεμνότητα του χαρακτήρα της, η αισιοδοξία μαζί με την αποφασιστικότητα της, έκαναν τη συντρόφισσα να ξεχωρίζει και να κερδίζει την αναγνώριση τόσο των συναδέλφων της, όσο και των μαθητών, που είχαν την τύχη να την έχουν δασκάλα τους. «Σε ευχαριστούμε, Αφροδίτη, που ήσουν και θα είσαι έμπνευση για εμάς!», τόνισε στον αποχαιρετισμό του ο Σύλλογος Διδασκόντων του 1ου Γυμνασίου Χαλάστρας.

Δεκάδες τα συλλυπητήρια μηνύματα πολιτικών οργανώσεων, συλλόγων, σωματείων και φίλων, δείχνουν τη μεγάλη εκτίμηση που απολάμβανε η συντρόφισσα. Ανακοινώσεις εξέδωσαν η Α' και Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, ο Σύλλογος Διδασκόντων του 1ου Γυμνασίου Χαλάστρας, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, οι Αγωνιστικές Παρεμβάσεις ΔΕ, η Αντεπίθεση Εκπαιδευτικών, το ΝΑΡ, η ΔΕΑ, η

ΟΚΔΕ, το Μ-λ ΚΚΕ, η ΑΡΑΝ, το ΕΚΚΕ, η Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης, ο Οδυσσεύς- Σχολείο Αλληλεγγύης.

Το ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ) τονίζει στην ανακοίνωσή του: «Η συντρόφισσά μας Αφροδίτη, πέρα από συνειδητή κομμουνίστρια και πρωτοπόρα συνδικαλίστρια, ήταν και ένας υπέροχος άνθρωπος. Η ακλόνητη πίστη της στην αναγκαιότητα και τη δυνατότητα απελευθέρωσης της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων από τα δεσμά του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, η πίστη της σε πανανθρώπινες αρχές και αξίες την ανέδειξαν σε Άνθρωπο με όλη τη σημασία της λέξης...».

Πάλεψε για τη ζωή! Πάλεψε με όλες τις δυνάμεις ενάντια στον καρκίνο. Όχι μία, όχι δύο φορές. Από τα 28 της χρόνια. Και δεν το έβαλε ποτέ κάτω. Κάθε φορά που έμπαινε στο νοσοκομείο χαμογελούσε, μας έδινε θάρρος, ότι θα ξεπεράσει και αυτό το εμπόδιο και ότι θα είναι πάλι μαζί μας για να προσφέρει στην κομμουνιστική υπόθεση».

Ολόκληρη η ανακοίνωση βρίσκεται εδώ: <https://www.kkempl.gr/efyge-hafroditi-kotsifaki/>

Με μια λιτή εκδήλωση-αποχαιρετισμό, που διοργάνωσε η ΚΟ Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ(μ-λ), στην κατάμεστη αίθουσα της ΕΔΟΘ, το απόγευμα του Σαββάτου 17 Ιούνη, μέσα σε κλίμα έντονης συγκίνησης, σύντροφοι και συντρόφισσες, πολλοί εκπαιδευτικοί, φίλοι της Αφροδίτης από τα χρόνια του Πανεπιστημίου και φυσικά πολλοί συναγωνιστές από διάφορους εργασιακούς χώρους, αποχαιρέτησαν την αγωνίστρια της ζωής, την μαχητριά της κομμουνιστικής υπόθεσης.

νιστικής υπόθεσης, Αφροδίτη.

Η κηδεία της έγινε στο χωριό της, τα Πιτσιδία Ηρακλείου. Πλήθος κόσμου μαζί με τον σύντροφο της ζωής της Σταύρο, τον πατέρα της Μιχάλη, την μητέρα της Ελευθερία που για σοβαρούς λόγους υγείας δεν ήταν στην τελετή, είπε το τελευταίο αντίο στη φίλη, στη συντρόφισσα, στη συνάδελφο, στην αγωνίστρια, στον δοτικό και υπέροχο ΑΝΘΡΩΠΟ που ήταν η Αφροδίτη. Στην κηδεία της συντρόφισσας παραβρέθηκαν συναγωνιστές από τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, πολλοί σύντροφοι από τις κομματικές οργανώσεις της Κρήτης (Ηράκλειο, Χανιά, Λασιθί) καθώς και αντιπροσωπεία του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ).

Οι επικηδείοι, που εκ μέρους του ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ) εκφώνησε ο σ. Γιώργος Ματσούκας και από τις Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών η Φανή Ζυμβρακάκη, βρίσκονται στις διευθύνσεις: https://antigeitonies3.blogspot.com/2023/06/blog-post_86.html https://antigeitonies3.blogspot.com/2023/06/blog-post_92.html

Ιδιαίτερα συγκινητικό ήταν το ποίημα -μαντινάδα, που έγραψε και διάβασε ο θεός της Γιώργος Καργατζής. (https://antigeitonies3.blogspot.com/2023/06/blog-post_684.html)

Η συντρόφισσα μας Αφροδίτη θα είναι πάντα μαζί μας, στην σκέψη μας, στην καρδιά μας, στους αγώνες μας, για μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση.

Η Αφροδίτη και η εφημερίδα μας

Η συντρόφισσα Αφροδίτη Κοτσουφάκη, που χάσαμε πριν λίγες ημέρες, είχε μια πολύχρονη σχέση με την «Προλεταριακή Σημαία», αλλά και με άλλες εκδοτικές προσπάθειες μας. Για πολύ καιρό συμμετείχε στη συντακτική ομάδα της Θεσσαλονίκης, γράφοντας στην εφημερίδα εκπαιδευτικά, κινηματικά και τοπικά ρεπορτάζ, κείμενα και ειδήσεις για την κομματική δράση. Παράλληλα, συμμετείχε στην έκδοση του Δελτίου των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών και σε επιμέλειες βιβλίων του εκδοτικού «Εκτός των Τειχών». Τελευταία συνεργασία με τις εκδόσεις ήταν η φιλολογική επιμέλεια που έκανε σε κείμενα του συλλογικού τόμου για το 1922. Η Αφροδίτη υπήρξε συνεπής, ακούραστη και αποτελεσματική σε όλες αυτές τις χρεώσεις που της αναθέταμε, όπως και στην υπόλοιπη κομματική της ζωή, παρά τα προβλήματα υγείας που την ταλαιπωρούσαν.

Με την εφημερίδα η Αφροδίτη είχε μια ιδιαίτερη σχέση, πέρα από τη συντακτική δουλειά. Ψάχνοντας τις τελευταίες ημέρες την αλληλογραφία που είχαμε στα πλαίσια αυτής της συνεργασίας, βρήκα ένα μικρό αδημοσίευτο κείμενό της σχετικά με τα προβλήματα διακίνησης της εφημερίδας στις λαϊκές κινητοποιήσεις. «*Πόνεσε η ψυχή μου!*» γράφει, όταν διαπίστωσε πως μετά από μια κινητοποίηση είδε στα κομματικά γραφεία πολλές εφημερίδες αδιάθετες, οι οποίες μοιραία κάποια στιγμή θα πήγαιναν για ανακύκλωση. Αυτό το γεγονός και μια ερώτηση ενός νέου συντρόφου για το πώς κατάφερνε και διακινούσε εφημερίδες στις συγκεντρώσεις, την παρακίνησαν να γράψει εκείνο το σημείωμα. «*Επειδή είναι μια από τις δουλειές της οργάνωσης που μου αρέσουν ιδιαίτερα, θέλησα να μοιραστώ τις σκέψεις μου μαζί σας*», γράφει χαρακτηριστικά. Σκοπός να μεταφέρει την εμπειρία της και να παρακινήσει για να κατανοήσουμε την ανάγκη πλατιάς διακίνησης της Σημαίας:

«*Σε μια εποχή που ο κόσμος κατακλύζεται από πλειάδα των πληροφοριών που διακινούνται μέσω των ηλεκτρονικών μέσων, το να κάνει το μισό βήμα να πάρει στα χέρια του (έστω και για να την ξεφυλλίσει λίγο κι ας μην πετάξει μετά) μια εφημερίδα κομμουνιστικής οργάνωσης με ξεκάθαρο ιδεολογικό πολιτικό στίγμα, δεν είναι λίγο*».

Η Αφροδίτη διακινούσε συστηματικά και με όρεξη την εφημερίδα στις συγκεντρώσεις και τις διαδηλώσεις. Άνοιγε συζητήσεις με γνωστούς και αγνώστους. Άφηνε πίσω την αίσθηση ενός ανθρώπου που πιστεύει βαθιά σε όσα λέει, ακόμη και σε αυτούς που θα διαφωνούσαν μαζί της. Και στις δύσκολες συζητήσεις την διέκρινε μια ευγένεια που δεν άφηνε ανεπηρέαστο τον συνομιλητή της. Στις ημέρες που ακολούθησαν τον θάνατό της ήταν αρκετοί αυτοί, έξω από τον στενό κύκλο μας, που μας θύμισαν αυτή την εικόνα που μετέδιδε και μας είπαν για τη στενοχώρια τους από την απώλεια της.

Σε αυτό το σημείωμα η Αφροδίτη δίνει συμβουλές για τους ζωντανούς τρόπους διακίνησης της Σημαίας μέσα στον κόσμο των κινημάτων, των λαϊκών κινητοποιήσεων και των εργατικών απεργιών. Καλό θα ήταν το σημείωμα αυτό να διαβαστεί μέσα στις κομματικές οργανώσεις, λιγότερο ως μια ελάχιστη τιμή στη μνήμη της Αφροδίτης, αλλά κυρίως για την εμπειρία και το πνεύμα που επικρατεί να μεταφέρει. Η Αφροδίτη είχε κατανοήσει αρκετά καλά τη σημασία της μάχης των ιδεών και την ανάγκη να βελτιώσουμε τα μέσα που διαθέτουμε γι' αυτήν. Θα ήταν πολύ χαρούμενη αν η εφημερίδα μας -λόγου χάριν- το επόμενο διάστημα και εν μέσω μιας δύσκολης εποχής, έκανε βήματα αναβάθμισης στον τομέα της σύνταξης, αλλά και της διάδοσης σε ευρύτερο κόσμο. Και κυρίως στους νέους!

Δ. Παυλίδης

Προσφορές

Στη μνήμη της σ. Αφροδίτης Κοτσουφάκη, ο σύντροφός της Σταύρος, προσφέρει 500 ευρώ για ενίσχυση της αγαπημένης της εφημερίδας Προλεταριακής Σημαίας.

Η σ. Αφροδίτη νοιαζόταν και πάσχιζε πολύ για την Προλεταριακή Σημαία. Την είχε στην καρδιά της. Η κομματική οργάνωση Θεσσαλονίκης προσφέρει για την ενίσχυση της εφημερίδας, στη μνήμη της σ. Αφροδίτης, το ποσό των 1.445 ευρώ, που μάζεψαν συντρόφισσες και σύντροφοι, φίλοι και φίλες.

Ιούνης 1933

Η κάθοδος των φασιστών της ΕΕΕ στην Αθήνα

του Στέφανου Σκοδράνη

Στα 1927 ιδρύεται στη Θεσσαλονίκη η φασιστική οργάνωση Εθνική Ένωση «Ελλάς» (ΕΕΕ), από μικρασιάτες πρόσφυγες, αρχικά ως προσφυγικό σωματείο αλληλοβοήθειας. Σύντομα όμως αποκαλύφθηκε ο πραγματικός αντισημιτικός και αντικομμουνιστικός χαρακτήρας της. Τα μέλη της, οι τριεψιλίτες ή καλυβδόκρanoi όπως λέγονταν, κατάφεραν με τη στήριξη των κυβερνήσεων, των αστικών πολιτικών κομμάτων και μεγάλων οικονομικών παραγόντων (έμποροι, τραπεζίτες, μεγαλοεκδότες κ.ά.) να στήσουν οργανώσεις και σε άλλες πόλεις. Ήταν κυρίως βενιζελικοί (στηρίχτηκαν ανοικτά από το κόμμα των Φιλελευθέρων) αλλά είχαν ισχυρά ερείσματα και μέσα στο Λαϊκό Κόμμα. Πρόεδρος της ΕΕΕ ήταν ο έμπορος Γεώργιος Κοσμιδής. Βασικός υποστηρικτής της ήταν ο Σ. Γονατάς (βενιζελικός), ο μετέπειτα ιδρυτής των Ταγμάτων Ασφαλείας στην Κατοχή. Η φιλοβενιζελική εφημερίδα «Μακεδονία» ήταν αυτή που προπαγάνδιζε τη δράση της οργάνωσης.

Οι φασίστες της ΕΕΕ είχαν ως στόχο κυρίως Εβραίους και κομμουνιστές εργάτες. Στο στόχαστρό τους όμως βρέθηκαν και πολλοί φτωχοί πρόσφυγες. Σε όλη τη διάρκεια της δράσης της πραγματοποίησε δεκάδες επιθέσεις σε εβραϊκά καταστήματα και στέκια αριστερών, φτάνοντας μέχρι και σε δολοφονίες εργατών, όπως αυτή του κομμουνιστή εργάτη Χαρίτωνα Σταμπουλιδή στη Θεσσαλονίκη το 1932. Ο εμπρησμός του Κάμπελ στη Θεσσαλονίκη τον Ιούνιο του 1931 ήταν η πιο σοβαρή δολοφονική επίθεση των μελών της ΕΕΕ, χωρίς ποτέ να καταδικαστεί κανείς γι' αυτό το έγκλημα.

Τον Ιούνιο του 1933 οργάνωσαν την «πορεία προς την Αθήνα» κατά τα μωσολινικά πρότυπα της πορείας των μελανοχιτώνων προς τη Ρώμη, με τη διαφορά ότι οι τριεψιλίτες δεν είχαν σκοπό να καταλάβουν την εξουσία. Έτσι κι αλλιώς ο ρόλος τους μέχρι τότε ήταν το μακρύ χέρι του κράτους, η παρακρατική οργάνωση που έκανε τη «βρόμικη» δουλειά, όταν το επίσημο κράτος δεν ήθελε να εμπλακεί.

Σκοπός της καθόδου της ΕΕΕ στην Αθήνα ήταν, όπως δήλωσαν οι επικεφαλής τους, να χτυπήσουν εργάτες και κομμουνιστές που τους είχαν «προγραμμαμένους» και ότι θα έκαναν έφοδο στο «Ριζοσπάστη». Η αλήθεια είναι ότι τις τελευταίες μέρες πριν από την κάθοδο δεν υπήρχε μεγάλη συμμετοχή από τριεψιλίτες και γι' αυτό έβαλαν σε εφαρμογή τα μεγάλα μέσα, δηλαδή χρηματισμό και υποσχέσεις.

Η κινητοποίηση της ΕΕΕ στηρίχτηκε από όλον σχεδόν τον αστικό πολιτικό κόσμο. Ο υπουργός στρατιωτικών Κονδύλης ζήτησε να αναβληθεί για λίγες μέρες η κάθοδος για να μπορέσει να παρευρεθεί και ο ίδιος ως «φυσικός τους αρχηγός», όπως τονίζε. Μάλιστα η κυβέρνηση έδωσε άδεια οπλοφορίας και πιστόλια στους πιο έμπιστους της ΕΕΕ.

Γράφει ο νέος «Ριζοσπάστης» στις 24/6/1933 για την επικείμενη κάθοδο, αποκαλύπτοντας ταυτόχρονα τους υποστηρικτές των φασιστών: «Οι συμμορίτες της ΕΕΕ πραγματοποιούν τους εγκληματικούς σκοπούς τους, κατεβαίνουν αύριο στην Αθήνα. 1.000 θρασύδειλα καθάρματα και "άλκιμοι" νεανίες, 1.000

απεργοσπάστες, εμπρηστές, δολοφόνοι και συμμορίτες με τα τενεκεδένια κράνη τους θέλουν να παρελάσουν μέσα από τους δρόμους της Αθήνας. 80.000 δραχμές διέθεσε ο βενιζελικός δήμαρχος Βαμβακάς και ψήφισαν, μαζί μ' αυτόν, και οι "λαϊκοί" δημοτικοί σύμβουλοι της Θεσσαλονίκης, τη στιγμή που οι άνεργοι δεν έχουν ψωμί, στέγη κι αργοπεθαίνουν στις εργατικές συνοικίες και τους συνοικισμούς. Άφθονο χρήμα σπαταλήθηκε από τους καπνεμπόρους και μεγαλοτραπεζίτες, βγαλμένο από το αίμα του εργαζόμενου λαού για τη συστηματική οργάνωση και την επιτυχία της φασιστικής αυτής πρόκλησης. 100 χιλιάδες δραχμές χορηγήθηκαν κατ' εντολή των υπουργών Σαγιά και Ράλλη στους συμμορίτες της ΕΕΕ και τους "άλκιμους" νεανίες. Όπλα και εξοπλισμοί, 30 βαγόνια διατέθηκαν δωρεάν στα φασιστικά καθάρματα από το Γενικό Επιτελείο και την κυβέρνηση των γκάνγκστερ με σκοπό να οργανωθεί η πρωτοφανής αυτή πρόκληση κατά της εργατικής τάξης».

Και καταλήγει καλώντας σε πάνδημη κινητοποίηση: «Ποιος μπορεί να αμφιβάλλει σήμερα ότι σκοπός της φασιστικής κυβέρνησης Τσαλδάρη-Κονδύλη είναι να πνίξει με την ωμή βία κάθε φωνή εργατιάς; [...] Όλοι στους δρόμους. Όλοι στο σταθμό, στο λιμάνι [...] Προλετάριοι της Αθήνας και του Πειραιά. Κατεβείτε στους δρόμους, στις αντιδιαδηλώσεις! Περιφρουρείτε τις οργανώσεις σας, τον "Ριζοσπάστη" [...] Ο εργαζόμενος λαός της Αθήνας πρέπει να εκπληρώσει το ιστορικό καθήκον του. Να πνίξει στη γένησή της τη φασιστική πανούκλα».

Δεκάδες εργατικά σωματεία στην Αθήνα και τον Πειραιά ζήτησαν να απαγορευτεί η κάθοδος των δολοφονικών συμμοριών της ΕΕΕ, πραγματοποιώντας και μαζικές διαμαρτυρίες στο υπουργείο Εσωτερικών. Μπροστά στην άρνηση της κυβέρνησης, δήλωσαν ξεκάθαρα ότι «θα περιφρουρήσουν τα συνδικάτα τους και τον "Ριζοσπάστη" και θα τσακίσουν κάθε φασιστική κίνηση ή εκδήλωση στη συνοικία τους». Την ίδια ώρα η κυβέρνηση απαγόρευσε μια σειρά συγκεντρώσεις του Ενιαίου Μετώπου Εργατών και Αγροτών, που ήταν ο εκλογικός συνδυασμός με τον οποίο κατέβαινε το ΚΚΕ εκείνη την εποχή.

Στο πρωτοσέλιδο του «Ριζοσπάστη» της 25/6/1933 ο κεντρικός τίτλος καλούσε τους εργαζομένους σε συναγεμώ. Από το προηγούμενο βράδυ μαζικά συνηργεία εργατών βγήκαν στις συνοικίες του Πειραιά και της Αθήνας, έσβηναν τα φασιστικά σύμβολα και έγραφαν παντού αντιφασιστικά συνθήματα. Μάλιστα σημειώθηκαν και συμπλοκές με ένοπλους φασίστες και χαφιέδες που έφτασαν σε σημείο να πυροβολήσουν και να τραυματίσουν σοβαρά έναν εργάτη. Η αστυνομία, όμως, αντί να συλλάβει τους δράστες, έκανε επιδρομές σε λαϊκά στέκια της Δραπετσώνας και συνέλαβε εργάτες.

Τελικά ξεκίνησαν από τη Θεσσαλονίκη περίπου 700 φασίστες που ενισχύθηκαν με 300 στρατιώτες από το Γ' Σώμα Στρατού για να φαίνεται μεγαλύτερος ο αριθμός τους.

Στο ίδιο φύλλο του «Ριζοσπάστη» περιγράφεται η αναχώρηση: «Οι αρχές διέθεσαν μεγάλες δυνάμεις χωροφυλακής και ολόκληρο το χαφιεδολόι της αστυνομίας για να τους προστατεύσουν. [...] Χω-

ροφύλακες τους συνόδευσαν ως το τρένο [...] μπήκαν σε 2 αμαξοστοιχίες. Η δεύτερη όμως είναι σχεδόν άδεια. Σιδηροδρομικοί προέβησαν σε ζωηρές αποδοκίμασιές κατά των φασιστικών καθαρμάτων».

Όταν τα τρένα έφτασαν στη Λάρισα το βράδυ της 24ης Ιούνη και παρά τον κλοιό που δημιούργησε η αστυνομία για την προστασία των φασιστών, μια μεγάλη ομάδα εργατών κατάφερε να φτάσει στο σταθμό και να ρίξει βροχή από πέτρες στους φασίστες.

Όταν έφτασαν στην Αθήνα άρχισαν να πυροβολούν αδιακρίτως σε οποιονδήποτε φορούσε ρούχα εργατικά. Ακόμα και σε συνηργείο σιδηροδρομικών επιτέθηκαν. Από οπουδήποτε περνούσαν δέχονταν αποδοκίμασιές και βροχή από πέτρες.

Η πορεία ολοκληρώθηκε με κατάθεση στεφάνων στον Άγνωστο Στρατιώτη, στην οποία παρευρέθηκαν ο Γονατάς, ο Ράλλης κ.ά. Στη διάρκεια της έγιναν πολλά και σοβαρά επεισόδια, αφού δεκάδες εργατικά σωματεία κήρυξαν απεργίες και διαδήλωναν στους δρόμους με στόχο να τσακίσουν τη φασιστική πρόκληση.

Ο «Ριζοσπάστης» της επόμενης μέρας περιγράφει τα γεγονότα: «Τα γραφεία του "Ριζοσπάστη" κατελήφθησαν, ενεργήθηκαν πάνω από 200 συλλήψεις. Οι δρόμοι της Αθήνας βάφτηκαν και πάλι χτες από αίμα εργατικό [...] παρά την ωμή τρομοκρατία που εφαρμόστηκε κατά των εργατών, οι φονιάδες της εργατιάς, οι συμμορίτες της ΕΕΕ δέχτηκαν το πρώτο γερό μπάτσο [...] Οι προλετάριοι της Αθήνας διαδήλωσαν όλη την ημέρα [...] πάλεψαν ηρωικά με τις ανώτερες αστυνομικές δυνάμεις και τα φασιστικά καθάρματα. Τα τενεκεδένια κράνη και οι άλκιμοι νεανίες, παρ' όλο που ήταν κάτω από την προστασία της αστυνομίας, τράπηκαν σε φυγή μπροστά στην αποφασιστικότητα των εργατών».

Αλλά και μετά την πορεία, εργάτες συγκρότησαν νέες διαδηλώσεις και πλημμύρισαν το κέντρο και τις συνοικίες της Αθήνας, ξυλοκοπώντας τους φασίστες. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία και την ΕΕΕ ήταν συνεχείς. Οι εργάτες δέχονταν συνεχώς πυροβολισμούς αλλά δεν υποχωρούσαν. Οργανώνονταν ξανά και προχωρούσαν σε αντεπιθέσεις, αναγκάζοντας τους τριεψιλίτες να αποχωρήσουν τρομοκρατημένοι από την Αθήνα πολλές ώρες νωρίτερα από το προβλεπόμενο. Από τους πυροβολισμούς σκοτώθηκε ο αντιφασίστας εργάτης Παναγιώτης Θωμόπουλος και ένας ακόμα, ο Ταμπούτης, χαροπάλευε. Η είδηση του θανάτου του Θωμόπουλου προκάλεσε

νέο κύμα αντιδράσεων, με τους εργάτες να απαιτούν από την αστυνομία να τους παραδώσει το πτώμα του δολοφονημένου συντρόφου τους.

Στη δίκη των αντιφασιστών εργατών που έγινε την επόμενη μέρα, ενώ αποδείχθηκε περίτρανα ότι οι φασίστες πυροβολούσαν ανεξέλεγκτα, το ταξικό μένος των δικαστών έπεσε για άλλη μια φορά στις πλάτες των θυμάτων. Πολλοί από τους συλληφθέντες καταδικάστηκαν σε 5μηνη φυλάκιση. Κανένας φασίστας δεν συνελήφθη ούτε τους αποδόθηκαν κατηγορίες. Μάλιστα ο εισαγγελέας της δίκης δήλωσε με απίστευτο θράσος ότι «οι κομμουνιστές πρέπει να σκοτώνονται γιατί δεν θέλουν τους πολέμους και την καπιταλιστική πατρίδα, ενώ οι φασίστες της ΕΕΕ αγωνίζονται για τα εθνικιστικά ιδεώδη και κατά των κομμουνιστών». («Ριζοσπάστης» 27/6/1933).

Τα επόμενα χρόνια η ΕΕΕ σταδιακά έχανε τη δύναμή της και την περίοδο του Μεταξά αυτοδιαλύθηκε. Όμως μέσα στην Κατοχή πολλά μέλη της συνεργάστηκαν με τους κατακτητές και στελέχωσαν τα Τάγματα Ασφαλείας.

Σε όλες τις εποχές, ακόμα και στις μέρες μας, ο φασισμός πάντα λειτουργούσε και λειτουργεί επικουρικά στις κρατικές δυνάμεις καταστολής για την αντιμετώπιση του εργατικού κινήματος και του λεγόμενου κομμουνιστικού κινδύνου. Πάντα στηρίζεται από τα αστικά κόμματα και τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα και σε πολλές περιπτώσεις οι φασίστες και οι νεοναζί μπαίνουν ανοικτά στην υπηρεσία των αφεντικών τους, τραμπουκίζοντας και τρομοκρατώντας τους εργαζομένους που αγωνίζονται. Όσο κι αν στις μέρες μας εμφανίζονται ως αντισυνημικοί, η αλήθεια είναι μία: είναι με το μέρος των εκμεταλλευτών και ενάντια στον κόσμο της δουλειάς.

σχολία

Αναμονή

Ασθενής παρέμεινε διασωληνωμένη για μια ολόκληρη ημέρα στη Λέρο, περιμένοντας να μεταφερθεί σε ΜΕΘ νοσοκομείου της Αθήνας. Τα αγροτικά δεν επιπλέουν.

Στήριξη

Η Βουλευτής της ΝΔ Ντόρα Μπακογιάννη, απευθυνόμενη σε μέλη της μειονότητας στη Ροδόπη, ισχυρίστηκε πως εάν στις επερχόμενες εκλογές η μειονότητα δεν στηρίξει τη ΝΔ, τότε τα πράγματα θα είναι πολύ δύσκολα γι' αυτήν. Πρόστιμο.

Κέρδη I

Την ορολογία «απρόσμενα κέρδη» αντί «υπερκέρδη» επέλεξε ο εκτελεστικός αντιπρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της Motor Oil, Γιάννης Βαρδινογιάννης, σε παρέμβασή του κατά τη διάρκεια της γενικής συνέλευσης των μετόχων, απαντώντας σε ερωτήσεις για το θέμα της έκτακτης «φορολόγησης» των ενεργειακών εταιρειών που επέβαλε η κυβέρνηση. Σίγυρος καπιταλισμός.

Κέρδη II

Σύμφωνα με τον υποψήφιο της ΝΔ στην Εύβοια, Σπύρο Πνευματικό, για έναν καρκινοπαθή τελικού σταδίου που δεν θα τα καταφέρει, δεν έχει καλή πρόγνωση, πρέπει κάποια στιγμή να τραβήξουμε μια γραμμή καθώς είναι πάρα πολύ δύσκολο να μπορέσουμε να αντεπεξέλθουμε στα έξοδα που χρειάζονται για την αντιμετώπιση ορισμένων ανθρώπων. Προσμενόμενα κέρδη.

Μετονομασία

Το υπουργείο Παιδείας θα μετονομαστεί σε υπουργείο Παιδείας Αθλητισμού και Θρησκευμάτων, καθώς θα απορροφά τον τομέα αθλητισμού, που "εδρεύει" στο Μαρούσι, στο κτήριο του υπουργείου Παιδείας. Μαθητικές ποδιές με φανέλες ομάδων.

Πλεύση

«Θα είμαι η υπεράσπιση των πολιτών και αν είμαστε 8 ή 9 βουλευτές, εγώ κάνω για 100 και ο καθένας από τους υπόλοιπους κάνει για 20», ανέφερε η Ζωή Κωνσταντοπούλου, στην πρώτη δήλωση μετά την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, που φέρνει την Πλεύση Ελευθερίας εντός Βουλής. 110% αντιπολίτευση.

Γνωριμία

Σύμφωνα με το νέο υπουργό Πολιτικής Προστασίας Β. Κικίλια, πρέπει πρώτα να γνωρίσουμε τους «Σπαρτιάτες» καθώς «Εγώ δεν θα έβαζα ακριβώς στην ίδια μοίρα όλους πριν τους δούμε κιόλας. Γιατί, προσέξτε, τους πιο πολλούς δεν τους γνωρίζουμε (...) να καταλάβει ο κόσμος και η κοινωνία τι είναι ο καθένας από αυτούς». Μπορεί να έχουν σοβαρευτεί.

Ναυάγιο I

Μια διεθνής ομάδα υπηρεσιών ερευνά τι μπορεί να προκάλεσε την έκρηξη του υποβρυχίου Titan ενώ μετέφερε πέντε άτομα στα συντρίμια του Τιτανικού. Για την Πύλο ξέρουμε ότι φταίνε οι πρόσφυγες.

Ναυάγιο II

«Δεν είναι αλήθεια ότι δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτούς τους ανθρώπους. Ξέρουμε ότι μπορούμε», είπε για το πολύνεκρο ναυάγιο στην Πύλο ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ, Μπαράκ Ομπάμα, κατά την ομιλία του στο Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Να τους βομβαρδίσουμε προτού καν ξεκινήσουν.

Εργασία

Στο νοσοκομείο με κατάγματα στο πόδι μεταφέρθηκε εργάτης του Μετρό, ο οποίος χτύπησε μετά από πτώση από σκαλωσιά, στο εργοτάξιο του σταθμού Βενιζέλου. Ο νέος υπουργός άρχισε δουλειά.

Κώστας Καρυωτάκης Καταθλιπτικός ή διωκόμενος;

«Ο βίος του Καρυωτάκη είναι εν πολλοίς γνωστός, αν και συχνά στρεβλώνεται από την αναδρομική θεώρησή του υπό το πρίσμα της αυτοκτονίας», γράφει η Θάλεια Ιερωνυμάκη στο άρθρο της με τίτλο «Η "Γάμπα": ένα "έντυπον διεγερτικόν"». Και αυτή η δήλωση είναι και μεγάλο μέρος της ουσίας του έργου και της ζωής του Κώστα Καρυωτάκη, τον οποίο το συλλογικό συνειδητό έχει καταγράψει ως καταθλιπτικό ποιητή.

Ναι, ήταν έντονη η μελαγχολία στην ποίησή του, αλλά δεν ήταν το μόνο ή το αποκλειστικά κυρίαρχο ζήτημα της γραφής του ή της ζωής του. Άλλωστε, πώς θα περίμενε κανείς να αποφύγει ένας άνθρωπος (και η γενιά του) τη μελαγχολία και την απόγνωση, όταν στα 18 του χρόνια ξεκίνησε ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, στα 26 του έγινε η Μικρασιατική Καταστροφή, στα 29 του η δικτατορία του Πάγκαλου, τη στιγμή μάλιστα που δυσκολευόταν να στεριώσει επαγγελματικά, ενώ η χώρα μαστιζόταν από φτώχεια και πόλεμο; Σήμερα, σε αντίστοιχα βάρβαρες συνθήκες, μεγάλο μέρος των νέων βρίσκεται σε ψυχοκοινωνικά αδιέξοδα. Και τότε και τώρα κανείς δεν μιλάει για τη μαύρη εποχή, όλοι μιλάνε για τον καταθλιπτικό Καρυωτάκη.

Ωστόσο, το σατιρικό κομμάτι του έργου του είναι λιγότερο γνωστό. Το δεύτερο μέρος της τελευταίας του ποιητικής συλλογής «Ελεγεία και Σάτιρες», οι σάτιρες δηλαδή, δεν είναι το μόνο κομμάτι αυτής της πτυχής του ποιητή. Το 1919, μαζί με τον φίλο του και επίσης ποιητή, Άγη Λεβέντη, αποφάσισαν να εκδώσουν μία τετρασέλιδη σατιρική εφημερίδα, τη «Γάμπα». Βεβαίως, το περιεχόμενο θεωρήθηκε σκανδαλώδες και πορνογραφικό· έβριθε ερωτικών περιπετειών στολισμένων με έντονη σάτιρα, τόσο προς το πολιτικό κατεστημένο της εποχής, όσο και προς τα ήθη και την αυταρέσκεια της αστικής τάξης. Στο 5ο φύλλο, ένα επίγραμμα γράφει: «Θέλεις νάβγης βουλευτής/και κάλπες βάσεις πάντα/μα είσαι κάλπικος παράς/και

μαύρο τρωσ αβάντα». Το 7ο τεύχος δεν κυκλοφόρησε ποτέ, αφού κατασχέθηκε και καταστράφηκε, ενώ καθ' όλη τη σύντομη κυκλοφορία του πολεμήθηκε από τον Τύπο της εποχής. Κι όμως, κατά περιστάσεις ξεπέρασε σε κυκλοφορία την «Εστία» και τη νεοδημιούργητη τότε «Καθημερινή».

Αλλά και η ίδια του η ποίηση, για την οποία έμεινε ιδιαίτερος γνωστός, είχε το στοιχείο της σάτιρας και του σχολιασμού. «Ωραίο, φριχτό και απέριπτο τοπίον!» περιγράφεται μια εικόνα όπου «ο άνεμος, τaráζει/μόνο ταγκάθια στην πεδιάδα όλη», για να σχολιάσει ότι «του λείπει μια σειρά ερειπίων/κ' η επίσημος αγχόνη του Παγκάλου.» Ποίημα που προφανώς κυκλοφόρησε ένα χρόνο μετά το τέλος της δικτατορίας. Όμως και οι υπόλοιποι λογοτέχνες συνάδελφοί του μπαίνουν στο στόχαστρο για την υπεροψία τους, ειδικά όταν βασίζονται στο οικογενειακό τους χρήμα: «[...]το ποπocλε που σας βοηθάει/να βλέπετε μόνο στο πλάι/και μόνο αυτούς να χαιρετάτε/όσοι μοιάζουν αριστοκράται[...]». Παράλληλα, με πίκρα και ταυτόχρονη μαύρη κωμωδία σχολίαζε το θάνατο ενός συφάνταρού του στο ποίημα «Ο Μιχαλιός», αλλά και την αλλοτριωμένη και ανιαρή καθημερινότητα των δημοσίων υπαλλήλων, με τρόπο που θα τη βλέπαμε και στη νουβέλα τού Νικολάι Γκόγκολ, «Το παλτό».

Το σημαντικότερο, ωστόσο, όλων, που αποτελεί και τη σύνδεση με το τι ήταν και πώς και γιατί τί πέθανε (αυτοκτόνησε) ο Καρυωτάκης, ήταν η πολιτική/συνδικαλιστική του δραστηριότητα. Σε μια περίοδο συνεχών, βίαιων και απότομων εναλλαγών κυβερνήσεων, ο Καρυωτάκης αποφάσισε να ασχοληθεί με το συνδικαλισμό των δημοσίων υπαλλήλων. Συμμετείχε ενεργά και πρωτοπόρα στις απεργίες των δημοσίων υπαλλήλων, ενώ εξέλεγε και γραμματέας της Ένωσης Δημοσίων Υπαλλήλων Αθηνών, θέλοντας να χτυπήσει την παρείσφρηση των αστικών κομμάτων στο συνδικαλισμό, αλλά και την κερδοσκοπία αντιμετώπιση των

προσφύγων. Αναπόφευκτα μπήκε στο στόχαστρο των διοικήσεων, διώχτηκε, αποσπάστηκε, κυνηγήθηκε μέχρι και την Πρέβεζα, όπου αυτοκτόνησε, ως και εφηύραν την κατηγορία της μαστροπείας, λόγω της σχέσης του με μία πόρνη (πληροφορία που... αλίευσαν οι σπιούντοι της εποχής). Πιθανότατα σε αυτήν την κατηγορία αναφέρεται και στο γράμμα που άφησε πριν από την αυτοκτονία του. Η «Υπαλληλική» σε δημοσίευσμά της τότε, αποδίδει την αυτοκτονία στις διώξεις που ήταν παρατεταμένες, ενώ το καταθλιπτικό του προφίλ υπερθεματίστηκε από τον φίλο του Χαρίλαο Σακελλαριάδη, κατά παραγγελία και της οικογένειας Καρυωτάκη, πιθανά για να θαφτούν όλα τα υπόλοιπα.

«Το μπαούλο με το προσωπικό αρχείο του Καρυωτάκη που εξαφανίστηκε, ο δημοσιοϋπαλληλικός του φάκελος που βρέθηκε λειψός, οι επιλεκτικές πληροφορίες που μας μεταφέρονται από τον βιογράφο του, όλα δείχνουν ότι επιχειρείται συστηματικά μια συγκάλυψη στοιχείων», όπως αναφέρει σε συνέντευξή της η Χριστίνα Ντουλιά.

Μια εποχή και οι προσωπικοί αγώνες του Καρυωτάκη είναι αυτοί που έπλεξαν όλη τη ζωή και την κατάληξή του. Η αδικία τού χαρακτηρισμού του βάσει της αυτοκτονίας, αλλά και η απόκρυψη των πραγματικών αιτιών της δεν μπορούν να κρύψουν ότι τόσο στο έργο του όσο και στη ζωή του ένα σημαντικό μέρος αφιερώθηκε στην κριτική της υπάρχουσας κοινωνίας και ηθικής. Παρά το ότι ο Καρυωτάκης δεν ήταν κομμουνιστής, οι κομμουνιστές, ιδιαίτερα ποιητές σαν τον Ρίτσο και τον Τεύκρο Ανθία, τον θεώρησαν συνοδοιπόρο τους. Όπως δηλαδή αναφέρει και το κομμουνιστικό περιοδικό «Νέα Επιθεώρηση» στο φύλλο του Αυγούστου 1928, «Δεν πίστεψε σε καμμιά αλλαγή, ούτε και οραματίστηκε τέτοια... Έδωσε το στίχο του με τη μελαγχολική αμφιβολία και δεν άφισε ν' ανοιχτεί πλατύτερα.» Αυτή η μελαγχολική αμφιβολία πιθανά να συνοψίζει καλύτερα απ' όλα την ποιητική του.